

SERIE FENOMEN
BESTSELLER #1 NEW YORK TIMES

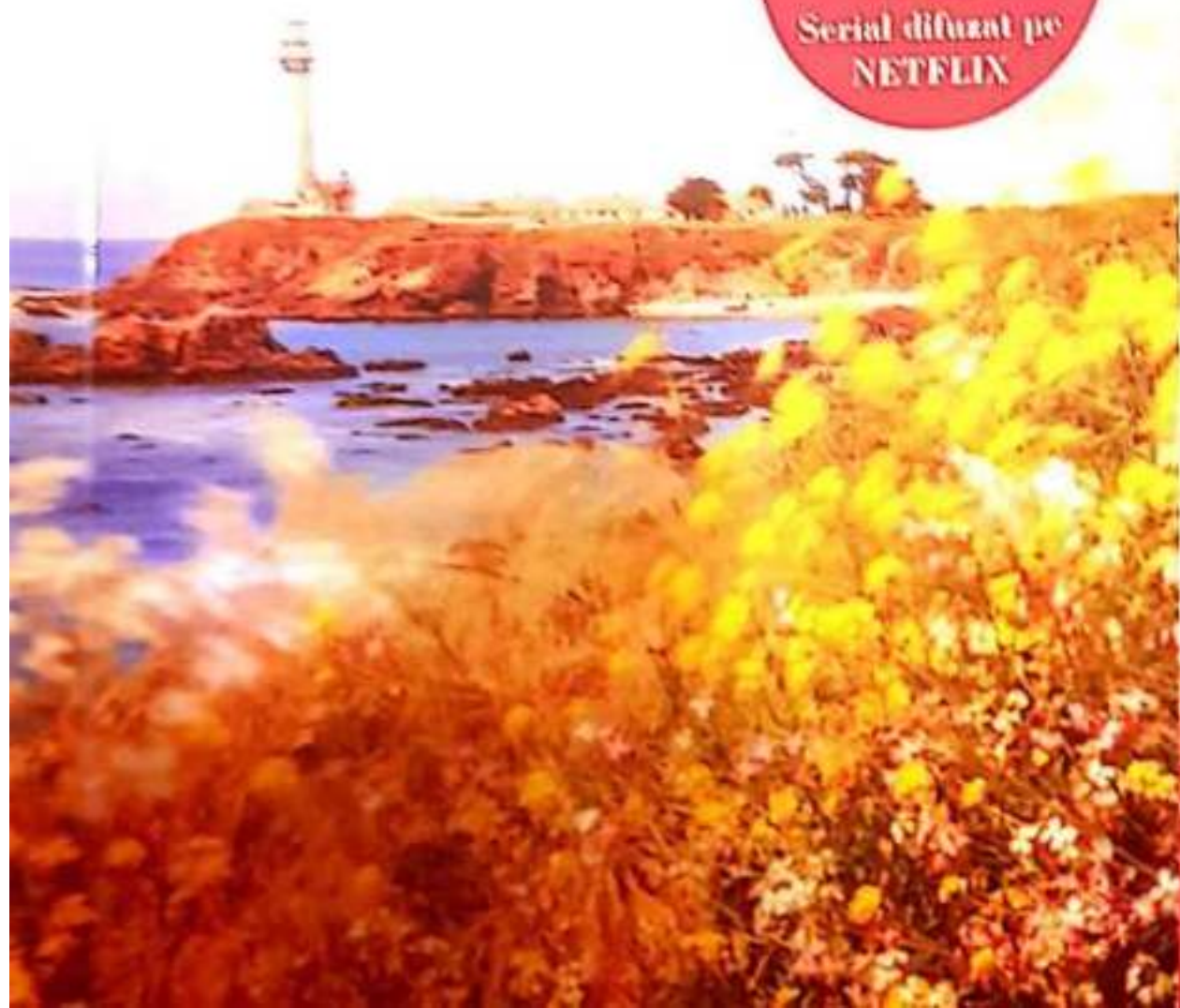

SHERRYL WOODS

Alături de tine

ECRANIZARE
DE SUCCES
**CHESAPEAKE
SHORES**

Serial difuzat pe
NETFLIX

SHERRYL WOODS
Alături de tine

Traducere din limba engleză
Iulia Bodnari

LITERA
București
2020

capitolul 1

Bărbații erau blestemul vieții lui Susie O'Brien. Era înconjurată de ei, și toți extrem de încăpățânați, începând cu însuși tatăl ei, Jeff. Pe listă se adăugau unchiul ei, Mick și Thomas, frații ei și Mack Franklin, cel mai rău dintre toți, așa că era o minune dacă trecea o zi fără să țipe.

De fapt, ziua de astăzi părea să-i testeze limitele răbdării în moduri pe care nu și le imaginase niciodată. Înainte de a reuși să ia măcar o gură de cafea, unchiul Mick intrasese cu capsă pusă în agenția imobiliară din Chesapeake Shores, pe care Susie o conducea împreună cu tatăl ei.

- Unde e Jeff, individul acela...? Văzând că se încrunta, renunță la epitetul disprețuitor pe care se părea că avusese de gând să-l folosească. Tatăl tău, unde e?

- Tata are o întâlnire cu un client, răspunse ea, alegându-și cu grijă cuvintele referitoare la locația tatălui ei. Știa că proprietatea de care se ocupa acesta era un subiect incendiar pentru Mick. Arată o casă de pe Mill Road unei cliente. E a treia oară când vede locul. Era aproape sigur că astăzi va semna contractul.

Mick se încrunță, trecând evident în revistă proprietățile de pe Mill Road. Apoi își dădu seama, uimit.

- Casa Brighton? O să scape în sfârșit de pacostea aceea veche? Cum a reușit să obțină contractul? Din câte am auzit, nimeni din familie nu voia să mai vorbească vreodată cu un O'Brien.

Susie își ascunse zâmbetul. Unchiului ei îi stătea încă în gât faptul că bătrânul domn Brighton refuzase să îi vândă un lot cu poziție foarte bună de pe țărm, atunci când el se lupta să dezvolte orașul Chesapeake Shores.

Se părea că refuzul avea ceva de-a face cu o vrajbă între familiile Brighton și O'Brien, veche de câteva generații, vrajbă care nu putuse fi rezolvată de toți banii și de toată puterea lui de convingere. Din câte știa Susie, cocoșul unui unchi de demult fugise după un membru al familiei Brighton, care îi tăiasse capul și îl gătise pentru masa de duminică. În familia ei, asta putea stârni o vrajbă care să dureze secole întregi.

- Așa se pare, confirmă ea. Se pare că moștenitorii domnului Brighton nu simt aceeași aversiune față de familia O'Brien.

- Moșneag țicnit și încăpățânat, mormăi Mick.

- De ce voiai să-l vezi pe tata? E vreo problemă?

De ani întregi, singurele lucruri care îi făceau pe frați să se întâlnească erau problemele și rugămințile mamei lor. Nell O'Brien insista ca toată lumea să petreacă sărbătorile sub același acoperiș, chiar și frații care se războiau și familiile acestora. Susie nu-și amintea să fi existat vreo masă de sărbătoare lipsită de tensiuni, în toată viața ei. Probabil că producătorii de pastile împotriva acidității gastrice erau foarte recunoscători relațiilor încordate din familia O'Brien.

Mick și tatăl ei puteau fi politicoși o oră sau două, și asta era mai mult decât se putea spune despre Mick și unchiul ei Thomas, cel puțin până de curând. În ultimul timp se părea că ajunseseră la un fel de acord, și asta era la fel de uimitor ca un acord de pace în Orientul Mijlociu. Iar Susan bănuia că avea la fel de multe șanse să reziste, deși acum Thomas era cu Connie Collins, care avea un efect liniștitor asupra lui. Și părea hotărâtă să păstreze armistițiul.

- Apa se infiltrează din nou în librăria Shannei, îi spuse Mick lui Susie, referindu-se la afacerea nurorii lui de pe Main Street. Și cred cu tărie că și instalația din galeria lui Megan ar trebui verificată. Ultimul lucru de care are nevoie e o ploaie torențială, care să-i strice toată arta aceea scumpă.

Susan îi aruncă o privire inocentă.

- Arta nu e agățată pe pereți?

Unchiul ei se încruntă.

- Ce vrei să zici?

- Doar că ar fi nevoie de un adevărat potop ca să strice tablourile acelea, îi răspunse ea, privindu-l radioasă. În plus, de vreme ce i-ai închiriat tot spațiul acela lui Megan cu un dolar pe an, nu ai fost cumva de acord să te ocupi și de întreținerea lui? Dacă vrei, pot să mă uit pe contract. Avem un exemplar aici - la insistențele tale, din câte îmi amintesc.

Mick îi aruncă o privire acră.

- Dacă tatăl tău ar fi la fel de atent la detalii ca tine, ar fi un om de afaceri mult mai bun.

- Nu trebuie să fie, i-o întoarse Susie. Mă are pe mine. O să trimit totuși instalatorul la Shanna, astăzi. Ultimul lucru de care avem nevoie e o altă cerere de la compania de asigurări. Și pot să-l trimit și la Megan, de vreme ce tu vei plăti factura.

Mick încuviință cu un aer morocănos.

- E în regulă, zise el, studiind-o. Vii acasă la prânzul de Ziua Recunoștinței?

- Bineînțeles.

El îi aruncă o privire speculativă.

- Îl aduci și pe Mack?

Susie înțepeni.

- De ce l-aș aduce? Nu l-am mai adus niciodată.

- Sunt trei ani de când te tot văd prin oraș cu Mack Franklin, replică Mick. Poate și mai mult. Nu e timpul să o luați în serios sau să o lăsați baltă? Ce fel de bărbat e acela care trage de timp atât de mult și ce fel de femeie cea care i-o permite? Meriți ceva mai bun, Susie. La urma urmei, ești o fată O'Brien, chiar dacă nu ești a mea. Nimeni nu ar putea să se poarte așa cu una dintre fetele mele și să scape fără urmă.

- N-am întâlniri romantice cu Mack, declară Susan înțepată. Suntem doar prieteni. Și nu e treaba ta cum mă tratează.

Mick clătină din cap.

- O pierdere de timp a naibii, dacă vrei să știi părerea mea. Pune mâna pe el sau treci la următorul, asta e sfatul meu.

- Nu că laș fi cerut, ripostă Susie.

În ultimii doi ani auzise diferite versiuni ale aceluiași sfat de la toți membrii familiei ei și de la câțiva din afară pe deasupra. Devenise obositor, mai ales din cauză că era un sfat sănătos, dar pe care nu voia să-l ia în seamă, și pace.

Din nefericire, deși fusese nebună după Mack aproape toată viața, era și realistă. Fostii sportivi arătoși care aveau întâlniri cu femei senzuale, sofisticate și puternice nu aveau cum să fie serios interesați de o femeie care era comună în cele mai bune zile și jalnică de-a binelea atunci când soarele îi pistruia pielea palidă, iar părul roșu refuza să fie domesticit. În ciuda unei diplome universitare și a faptului că făcuse câteva călătorii în Irlanda împreună cu familia, Susie era de fapt o fată dintr-un orașel mic, și nu era deloc genul lui Mack.

Shanna, care era acum căsătorită cu Kevin, vărul lui Susie, sugerase că Mack era la fel de îndrăgostit ca și ea, însă Susie nu o credea, nu pe de-a-ntregul. Descoperise și că era greu să spargi tiparul unor întâlniri care nu erau întâlniri, odată ce acesta fusese stabilit. Iar în cazul ei și al lui Mack era practic bătut în cuie. În afara celui sărut sub vâsc care scăpase clar de sub control, relația lor era strict platonică. Însă sărutul acela îi dăruise destulă speranță ca să ofere relației lor mai mult timp pentru a deveni serioasă.

- Poate că o să-l invit chiar eu pe Mack la prânz, anunță Mick, studiind-o interesat pe Susie, de parcă ar fi vrut să îi măsoare reacția. Ce zici de asta?

Ea ridică din umeri.

- E treaba ta.

Nu era greu să se afle în preajma lui Mack. Erau împreună mereu. Adevărata problemă era să transforme asta în ceva romantic. Să îl târască în patul ei și să-și facă

de cap cu el părea o soluție extremă, deși ajunsese destul de disperată încât să se gândească la asta.

În afară de asta, habar nu avea cum să schimbe lucrurile fără să riște o umilire totală. Oare ce ar fi spus unchiul ei dacă l-ar fi întrebat direct cum să-l determine pe Mack să facă dragoste cu ea? Buzele i se ridicară la colțuri când se gândi ce reacție ar fi avut Mick la o asemenea cerere.

Mick o privi bănuitor.

- De ce zâmbești?

- Mă întrebam cât de departe ai fi dispus să ajungi cu peșitul, răspunse ea, studiindu-l curioasă.

- Adică?

- Te lauzi că i-ai ajutat pe cinci dintre verii mei să încheie o căsătorie fericită. Ce crezi că ai putea face ca să ne duci la altar, pe mine și pe Mack?

Când văzu cum privirea lui se aprindea pe loc, se grăbi să reformuleze.

- Nu că ți-aș cere să intervii, adăugă ea repede. Doar mă întrebam.

Mick trase un scaun și se așeză, cu o expresie brusc serioasă.

- Bun, hai să ne gândim la asta. Cred că mai am câteva trucuri care ar putea să funcționeze.

Auzindu-i entuziasmul din voce, Susie simți cum o părăsea orice urmă de curaj. Poate că situația în care se găsea era mult mai bună decât dezastrul pe care l-ar fi putut dezlănțui unchiul ei.

- Nu-ți mai bate capul, unchiule Mick. Cred că e mai bine să mă ocup singură de Mack.

- Ești sigură? o întrebă el cu o expresie dezamăgită. După cum ai spus chiar tu acum o clipă, am experiență în domeniu.

Însă Susie era foarte sigură că verii ei găsiseră dragostea în ciuda intervențiilor tatălui lor și nu datorită acestora.

- Sunt sigură.

El ridică din umeri.

- Faci cum vrei, dar îți rămân la dispoziție dacă te răzgândești. E evident că tatăl tău nu ți-e de nici un ajutor, dar pe mine poți conta.

Susie trebui să-și ascundă zâmbetul. Spiritul competitiv al unchiului ei ieșise din nou la iveală. Poate că nu știa prea multe despre ce le rezerva viitorul ei și lui Mack, dar era absolut sigură că ultimul lucru de care aveau nevoie era prezența tatălui ei și a lui Mick în relația lor, luptându-se să le controleze viitorul. Va trebui să găsească singură o cale prin care să-l determine pe Mack să nu o mai vadă ca pe un camarad și să realizeze că era o femeie demnă de dorit.

În timp ce Mick ieșea din birou, Susie își privi întristată imaginea reflectată în geam. Mai întâi va trebuie să învețe cum să se privească singură în felul acesta.

Cu o săptămână înainte de Ziua Recunoștinței, Mick intră în biroul redactorului-șef al ziarului din Baltimore, se uită o clipă la fața lui Don Richmond și lăsă să cadă pe un scaun.

- Mă concediezi, zise el, luând-o înaintea șefului său.

Ar fi trebuit să știe că faptul că fusese chemat la birou în dimineața aceasta nu putea prevesti nimic bun.

- Urăsc lucrurile astea, zise Don, ceea ce nu era o confirmare fățișă, dar nici o negare clară. Se uită în ochii lui Mack cu o expresie sinceră, implorându-l să înțeleagă. N-am de ales, Mack. Știi cum e. Facem reduceri de personal în fiecare departament. Afacerea cu ziarele a luat-o la vale de ceva timp, iar noi nu suntem imuni, explică Don, privind încruntat computerul de pe birou. Din cauza acestei mașinării, mormăi el. Blestematele de lucruri preiau controlul. Știu că lumea e în schimbare, dar nu mă gândeam că voi ajunge să trăiesc ziua în care ziarele să devină învechite.

Mack se aștepta de ceva timp să fie concediat. Rubrica lui sportivă era foarte citită și uneori chiar controversată. Editorului nu îi prea plăcea să aplaneze certurile care izbucneau după ce Mack reproșa o lovitură proastă

unui sportiv local sau conducerii unei echipe. Spunea că, atunci când era silit să se confrunte cu oamenii respectivi la vreun eveniment caritabil sau de alt fel și să apere cuvintele lui Mack, toată digestia lui se ducea de râpă.

Ceea ce înrăutățea și mai tare lucrurile era, desigur, faptul că Mack era cel mai bine plătit angajat din Departamentul sportiv. Dacă îl concediau, puteau să ia doi interni cu salarii mai mici și să îi transforme în reporteri. Experiența care le lipsea avea să fie compensată de surplusul lor de energie, conform teoriei în vogă.

- Îmi pare rău, spuse Don nefericit. O să primești o compensație decentă, care să-ți permită să cauți în tihnă altceva. Și o să-ți dau niște referințe strălucite și numărul de telefon al fiecărei persoane pe care o cunosc în domeniu, chiar dacă cineva atât de bun ca tine nu are nevoie de așa ceva.

- Dar adevărul nerostit e că o să mă confrunt cu aceeași reducere de personal oriunde aş merge, spuse Mack realist.

Încercase să se pregătească pentru asta. Existaseră semne prevestitoare de luni întregi, însă vestea propriu-zisă tot fusese o lovitură. Și nici unul dintre proiectele existente de viitor nu îl entuziasma prea mult.

Deși mai era timp, așa cum spusese și Don. Nu rămânea lipsit de mijloace. Dar avea să fie șomer. Chiar dacă nu era vina lui, se simțea de parcă greșise cu ceva. Se întreba dacă și tatăl lui se simțise la fel când rămăsese fără slujbă. De asta își luase tălpășița chiar înainte de nașterea lui Mack?

- Cât de repede? îl întreabă pe Don. O să mă țină până se termină sezonul fotbalistic?

- Nu. Până la sfârșitul săptămânii. Directorul crede că e demoralizant să țină oamenii după ce au fost concediați.

Sau poate se temea că restul angajaților ar fi înțeles cât de mari erau pierderile și și-ar fi luat și ei tălpășița. Asta făcuseră unii imediat după ultima rundă de concedieri.

În orice caz, Mack nu era sigur că aveau să-l țină nervii până la sfârșitul săptămânii, darămite până la sfârșitul sezonului fotbalistic.

- Ce-ar fi să scriu două articole de acasă pentru săptămâna asta? sugeră el. Și să termin lucrurile de acolo? Don păru deznădăjduit.

- Vrei să dispari pur și simplu? Oamenii se vor supăra cu adevărat. Ar trebui să mai stai pe aici măcar până se face petrecerea de rămas-bun pe care o meriți, la localul lui Callahan.

- Nu, mulțumesc, răspunse Mack, cutremurându-se la acest gând.

Era oribil să fii concediat, oricare ar fi fost motivul. Nu voia să se bălăcească în umilință în fața colegilor săi. Nu voia nici să-și plângă de milă împreună cu ei.

- În regulă, atunci, faci cum vrei, încuviință Don cu jumătate de gură.

Din nefericire, ceea ce ar fi vrut Mack ar fi fost să își păstreze slujba pe care o iubea, într-un domeniu care dispăruse practic peste noapte.

După ce ajunse în seara aceea acasă și rumegă bine noutățile, odată cu implicațiile lor financiare pe termen scurt, Mack se uită mohorât la cutiuța de catifea neagră de pe măsuta de cafea.

Se hotărâse în sfârșit să facă un uriaș salt în gol și să îi ceară lui Susie O'Brien să se căsătorească cu el, chiar dacă ea spusese întotdeauna că mai bine mânca noroi decât să iasă la o întâlnire cu un tip imoral ca el. Însă el își imagina că cei câțiva ani de întâlniri care nu fuseseră considerate ca atare puteau să înlocuiască la nevoie câteva luni de curtare oficială.

Poate că ea trecuse cu vederea faptul că împărtășiseră o dată sărutul acela memorabil, răvășitor. Nu credea că uitase. El cu siguranță nu îl uitase. Căldura și dulceața acelui sărut ardeau încă în memoria lui. Nu se așteptase niciodată să se îndrăgostească, mai ales de un ghem vulnerabil de contradicții ca Susie, dar se întâmplase. Și îl luase complet pe nepregătite.

Însă acum, când perspectivele lui financiare erau atât de nesigure, nu se mai punca problema unei cereri în căsătorie. Nu putea nici să se gândească la căsătorie până nu hotăra ce va face cu restul vieții lui. Iar în momentul acesta, chiar dacă dăduse peste cap două pahare de whisky ca să aline durerea concedierii, nu și-ar fi dorit să dea ochii cu Susie, care îi spunea de săptămâni bune că avea o profesie pe cale de dispariție. Și chiar dacă nu o contrazisese niciodată – cum ar fi putut? – nu era gata nici pentru un „ți-am spus eu“.

Când telefonul sună de câteva ori în seara aceea, îl ignoră. Când mobilul personal sună a doua zi, îl ignoră și pe el. Mesajele se adunau pe ambele, dar el nu era interesat. În mod obișnuit, era un tip optimist și încrezător, însă acum era nefiresc de speriat. Și își imagina că avea dreptul să se bălăcească în asta cel puțin câteva zile.

Din nefericire, Will Lincoln și Jake Collins, prietenii lui, aveau alte idei. După o zi în care nu li se alăturase la prânzul obișnuit la localul lui Sally, băteau la ușa lui. Și fiindcă amândoi aveau chei pentru cazuri de urgență, Mack nu fu deloc surprins când îi văzu năvălind înăuntru după două secunde. Se opriră și se uitară uimiți la sticlele de băutură aproape goale și la cutia cu pizza pe jumătate mâncată, apoi îi evaluară aspectul neîngrijit.

– Ce naiba ți s-a întâmplat? întrebă Will. Nu răspunzi la telefon. Nu apari la prânz. Nu suni. Și, îmi pare rău s-o spun, dar arăți ca naiba.

– De fapt, arăți mai rău de-atât, adăugă Jack, privindu-l speculativ. Când te-ai bărbierit ultima dată? Nu cred că te-am văzut vreodată fără să fii ca scos din cutie. Te-ai certat cu Susie?

– Nu m-am certat cu Susie, răspunse obosit Mack. Nu are nici o legătură cu ea.

– Atunci explică, spuse Will, așezându-se și privindu-l răbdător.

Mack știa că Will, care era psiholog, era perfect capabil să rămână exact în același loc și în aceeași poziție, așteptându-l să-și dea drumul.

- Mi-am pierdut slujba, zise el în cele din urmă. Și nu mi-a căzut prea bine.

Nici unul dintre prietenii lui nu fu șocat, ceea ce dovedea că și ei văzuseră semnele prevestitoare.

- Și de ce te-ai fi așteptat să-ți cadă bine? întrebă Jack. Nimănui nu-i place să fie concediat. Îmi pare cu adevărat rău, omule.

Mack oftă când auzi simpatia din glasul lui. Exact asta sperase să evite, dar acum că nu mai era posibil, îi părea bine să știe că prietenii îi erau alături.

- Îmi plăcea slujba aceea stupidă, le zise el cu jale. Eram bun.

- Și vei găsi una în care să fii și mai bun, spuse Will. Așa cum ai spus, ești bun.

- Ziarele sunt o afacere muribundă, se lamentă Mack, sorbind din băutură. Chiar dacă mai rămân în ea, știu că nu fac decât să amân inevitabilul.

- Ce atitudine veselă, remarcă Jack, de data asta fără urmă de simpatie. Se părea că prinsese microbul de la Will și încerca și el să-i ridice moralul cu entuziasm. Pot să vin cu tine la primul interviu pentru o slujbă?

- Să-ți-o trag, i-o întoarse Mack zâmbind, în ciuda proastei dispoziții.

- Mai ai ceva din băutura aceea? întrebă Will.

- De ce?

- Dacă ai de gând să stai aici și să te îmbeți, nu o să te lăsăm s-o faci singur, insistă Will.

Găsi două pahare și turnă băutură.

Jack luă o sorbitură și se strâmbă.

- Nu-mi place deloc chestia asta. Are gust de medicament. Nu ai bere?

- Ba da, răspunse Mack. De ce mă simt dintr-odată ca și cum aș fi gazda perfectă? Ar fi trebuit să stau îmbufnat.

- Te-a ajutat la ceva îmbufnarea? se interesă Will.

Mack ridică din umeri.

- Nu cine știe ce.

- Atunci lasă-ne să te înveselim, propuse Will. Sau preferi să o sunăm pe Susie? Sunt sigur că ar veni imediat dacă ar afla ce s-a întâmplat.

- Categorie nu! răspunse imediat Mack. Nu vreau ca ea să știe.

Cei doi bărbați îl priviră neîncrezători.

- Asta e o nebunie, zise Jake. Nu poți păstra un asemenea secret, nu în Chesapeake Shores.

- Vreau să îmi găsesc altceva înainte de a o vedea, insistă Mack. Nu vreau să mă compătimească sau să mă cocoloșească. În plus, mi-a prezis de mult că asta se va întâmpla, în modul ei complet lipsit de subtilitate, și a încercat să mă pregătească pentru asta. N-aș putea suporta să văd cum se bucură că i s-au împlinit prezicerile.

- Că se bucură? repetă Will, clătinând din cap. Chiar crezi că aceasta ar fi reacția lui Susie?

- Probabil că nu, dar chiar și bucuria ar fi mai bună decât mila.

- Ți-a trecut prin cap că Susie are destulă minte în capul pe care îl poartă pe umeri? Te-ar putea ajuta, sugeră Jake. Cred că ar vrea s-o facă.

- Nu, zise ferm Mack.

- Cum ai de gând s-o eviți? întrebă Will rațional. Sunteți practic inseparabili de foarte mult timp. Dacă o să-ți verifici mesajele, sunt aproape sigur că vei afla că mai multe sunt de la ea. Sunt sigur că e deja îngrijorată. M-a sunat și pe mine, și pe Jake ca să întrebe dacă nu știm ce se întâmplă.

- Puteți să-i spuneți că mă simt bine, sugeră Mack. Spuneți-i că a trebuit să plec din oraș sau altceva.

Jake clătină imediat din cap.

- Nu cred, prietene. Din câte am auzit, Mick te va invita la Ziua Recunoștinței pe care o vor petrece în familie, săptămâna viitoare. Dacă îl refuzi, ai terminat-o cu viața.

- De ce? întrebă Mack, panicat la gândul că noutățile despre el aveau să iasă la iveală în mijlocul tuturor membrilor bine intenționați ai familiei O'Brien.

Vreau să zic, de ce eu? De ce anul ăsta? Niciodată nu m-au mai invitat.

- Teoria lui Bree e aceea că Mick a hotărât că e momentul ca tu și Susie să preluați inițiativa și să faceți un pas înainte în relația asta, zise Jake, citându-și în mod evident soția. Bree crede că Mick ar trebui să aștepte s-o facă Jeff, dar știi cât de mult îi place lui Mick să i-o ia înaintea fratelui său în orice lucru. Din nefericire, știi și tu cum se poartă Mick când începe să facă pe petitorul. Tacticile lui au la fel de multă finețe ca lama unui bulldozer.

Mack gemu.

- Cum să scap din asta? Poate chiar ar trebui să plec din oraș.

Will chicoti.

- E o idee foarte proastă. Nu văd cum poți scăpa de asta, cel puțin nu fără s-o jignești pe Susie, și nu cred că vrei să faci asta.

- Dacă ar ști ce se petrece, ar înțelege, zise Mack, cu o notă de disperare în glas.

- Dar tu nu vrei să-i spui, îi aminti Jake. Ești prins între ciocan și nicovală.

Era o adevărată dilemă. Dacă Mick îl invita oficial la prânzul de Ziua Recunoștinței, Mack trebuia să fie acolo. Și în vreme ce toți ceilalți aveau să-și numere binecuvântările, el avea să se roage ca noutățile lui să nu iasă la iveală și să trebuiască să servească o porție de umilință în loc de desert.

Sau putea să-și ia inima în dinți, să o sune pe Susie și să o pună la curent. Poate că nu avea să-l cocoloșească de parcă ar fi avut un deces în familie. Presupunea că, în anumite privințe, pierderea unei slujbe putea fi considerată la fel de gravă ca pierderea unei persoane importante, dar el nu avea nevoie acum de milă sau de sfaturi bine intenționate. Nu știa de ce avea nevoie, dar în mod sigur nu de asta.

A treia opțiune era să plece din oraș în seara aceea, pentru ca invitația să nu mai poată fi făcută. Aceasta era

opțiunea cea mai atrăgătoare, dar avea un iz de lașitate. Și chiar dacă Mack era membrul șomer al unei profesii pe moarte, nu era nici într-un caz un laș.

Dintr-odată, privirea lui Will se opri asupra cutiuței de bijuterii de pe măsuta de cafea. Chipul i se luminează.

- E ceea ce cred eu că este?

Jake urmărește direcția privirii lui.

- Un inel de logodnă? Ai cumpărat un inel de logodnă? E pentru Susie?

Când auzi întrebarea, Mack se încruntă.

- Pentru cine altcineva? Nu am ieșit de secole cu altă femeie.

Jake ridică din umeri.

- Te-ai fi putut întâlni cu o ceată întreagă. Oamenii au vieți secrete, despre care nici măcar cei mai buni prieteni nu știu nimic. Am auzit despre asta la Oprah.

Will și Mack rămaseră cu gura căscată.

- De când te uiți ziua la televizor? întrebă Will, cu privirea luminată de amuzament.

- Bree se uită uneori la asta, la florărie, se apără Jake. Văd emisiunea când fac livrări acolo. Asta nu înseamnă că alerg acasă să o văd în fiecare după-amiază.

Mack rânji.

- E bine de știut.

- Stați puțin, zise Will. Cum am ajuns să ne împărțăm de adevărata problemă? Ai de gând să îi ceri lui Susie să se căsătorească cu tine?

- Aveam, recunosc Mack, cufundându-se din nou în deznădejde. Dar cum aș putea? Nu e chiar cel mai bun moment.

- Mă îndoiesc că Susie ar fi de acord cu asta, zise Will. Așteaptă de foarte mult timp să te trezești și să vezi lumina. Nu cred că șomajul tău temporar ar opri-o să accepte.

- Nu ar fi corect, insistă Mack. Trebuie ca mai întâi să îmi pun din nou viața în ordine. Se încruntă la prietenii lui. Și dacă vreunul dintre voi suflă cuiva o vorbă despre asta, jur că va ajunge s-o regrete. S-a înțeles?

- Am prins ideea, răspunse Jake.
- Nimeni nu va auzi o vorbă de la mine, adăugă Will.
- Vă mulțumesc.
- Dar tot o să-ți spun că așteptarea e o greșeală, zise Will. Viața e scurtă. Nu irosi nici un minut.
- Asta o spune bărbatul căruia i-a trebuit o veșnicie să îndrăznească să îi ceară lui Jess O'Brien să iasă cu el la o întâlnire, darămite să se căsătorească cu el, comentă Jake.
- A fost o situație complet diferită, pretinse Will, apoi rânji. Dar da, am irosit și eu prea mult timp. Nu-mi urma exemplul. Învață din experiența mea.
- Momentul e complet nepotrivit, repetă Mack. Și nu vreau să mai vorbesc despre asta. Ce credeți voi, băieți, despre fundașul de rezervă pe care l-au ales cei de la Ravens? Arată bine, nu credeți?
- Will și Jake schimbă o privire, apoi oftară.
- Cu adevărat bine, încuviință Jake.
- Plănuiam să scriu un articol despre el săptămâna viitoare... începu Mack, dar se poticni.
- Întinse mâna din nou după băutură. Se părea că nu conta despre ce vorbeau. În momentul acela, toată viața lui era o mare porcărie.
- Puteți să plecați, băieți. Sunt o companie groaznică. Cei doi clătinară din cap.
- Nu contează, zise Jake. Stăm unul lângă celălalt.
- Jake are dreptate, zise și Will. Dar dacă o să mai beau, am face mai bine să ne gândim să comandăm o pizza. Porcăria asta dezgustătoare veche de o zi de pe masă începe să mi se pară apetisantă. Și dacă nu mânc, o să adorm pe dușumeaua ta, iar Jess va porni pe cărările războiului.
- Și Bree la fel, zise Jake.
- Mack văzu hotărârea de pe fețele lor și oftă.
- O să sun eu.
- Cu un supliment de cârnați, spuse Jake.
- Și unul de brânză, adăugă Will.
- Mack chicoti.

- Știu că nu comandați așa ceva atunci când nevestele vă sunt în preajmă. Din câte am auzit în ultimul timp, vă limitați la sortimentele vegetariene.

- Trist, dar adevărat, zise amărât Jake. De asta te iubim. Tu nu ne judeci din cauza obiceiurilor noastre alimentare dezgustătoare.

- Cine ar fi ghicit că pizza e legătura care ne-a ținut împreună o viață, remarcă sec Mack.

- Asta și faptul că știm prea multe dintre secretele întunecate din viețile noastre, adăugă Will, apoi ridică paharul cu băutură. Pentru prieteni.

Mack și Jake ciocniră paharele cu el. Până la urmă, poate că exista și o parte din viața lui care nu era o porcărie. Avea cei mai buni prieteni din lume.

Faptul că unul dintre ei era tocmai femeia pe care o iubea era doar un bonus. Va trebui să se gândească la asta după plecarea celor doi. Poate că ar fi putut să vorbească cu Susie despre toate astea, și nu ar fi fost dezastrul pe care îl preconizase.

Însă orice bărbat are mândria lui.

capitolul 2

Când Mack se dădu la fund așa cum nu îi stătea în obicei, Susie trebui să recunoască față de ea însăși că era cam speriată. Obişnuia să o sune când se întorcea din Baltimore. Făceau planuri și cinau împreună în majoritatea serilor. Uneori gătea ea. Mai des, cumpărau rapid ceva de mâncare la unul dintre restaurantele presărate pe Shore Road, apoi ieşeau la plimbare sau se așezau undeva pe malul golfului și vorbeau. Din când în când jucau Scrabble sau cărți. Era întotdeauna uimită de competitivitatea lui Mack, care lua în serios niște jocuri atât de prostești.

Ajunsesese să se bazeze pe serile astea, chiar dacă erau atât de liniștite și relaxate. Bineînțeles, probabil că fusese o greșeală. Între ei nu exista nici o promisiune, pentru numele lui Dumnezeu! Doar cină și conversație, seară de seară, parcă dintotdeauna.

Deși simțea că era o prostie, își înghiți mândria și intră în localul lui Sally la ora prânzului, ca să vadă dacă Mack era acolo cu Will și cu Jake. Împărțeau același separeu de câțiva ani buni, de când Jack se despărțise de Bree. Will și Mack o făcuseră atunci ca să-și sprijine prietenul în cea mai grea perioadă a vieții. Și se transformase în tradiție. Din când în când, Mack mergea cu mașina până la Baltimore ca să se prezinte în persoană la sediul ziarului, dar numai după prânz.

De când lua interviurile de acasă sau din vestiarele echipelor și își trimitea articolele prin poșta electronică, mergea la birou doar pentru ca oamenii să nu uite cum arăta, sau cel puțin așa pretindea. De vreme ce ziarul îi lipise chipul pe panourile publicitare și pe scaunele din autobuz, Susie nu credea că mai exista vreo persoană din zonă care să nu-l cunoască, dar Mack considera

că era important să-și facă apariția în persoană din când în când. Probabil că îi plăcea să relaționeze cu colegii și se bucura mai mult decât voia să recunoască de forfota din redacție.

Când ajunse la restaurantul lui Sally, îi găsi pe Will și pe Jake la locul lor obișnuit, dar Mack nu era cu ei. Simpla lui absență îi provocă alt fior de neliniște. Se strecură în separeu și îi studie cu atenție.

- De ce sunteți atât de mahmuri? îi întrebă ea pe șleau. Mă gândeam că ați terminat-o cu bețiile, acum că sunteți căsătoriți.

- Nu e nimic, doar ne-am culcat târziu aseară, răspunse Will, cu obișnuita lui precauție.

- Cu Mack? sublinie ea. Observă că Jake și Will aveau prea multă grijă să evite să se privească în ochi. Bun, ce se întâmplă cu el? Știu că știți. Poate că nu știți când v-am sunat să vă întreb, dar acum știți. Văd asta pe fața voastră. Cerul să vă ajute dacă vă hotărâți vreodată să jucați poker pe sume mari. Nu ați putea ascunde nimic din ce gândiți.

- Susie, orice știu, presupunând că știu ceva, e confidențial, zise Will smerit.

Susie își dădu ochii peste cap și se întoarse spre Jake.

- Și tu? Ai făcut și tu un jurământ de confidențialitate? Jake se mulțumi să ridice mâinile.

- Nu comentez.

Ea se uită urât la amândoi.

- E ridicol! Nu reușesc să dau de el de două zile. Și nu-i stă în fire lui Mack să dispară fără nici o vorbă. Puteți măcar să mă asigurați că e în viață?

- Bineînțeles că e, spuse Jake. Sunt sigur că o să te sune în curând.

Deși vorbise pe un ton sigur, expresia lui arăta limpede că se îndoia.

- Bineînțeles că o va face, adăugă Will.

Din nefericire, și tonul lui optimist părea forțat.

- A început să se întâlnească cu altcineva? întrebă Susie, dându-și la iveală cea mai rea temere.

Poate că bărbații aceștia erau prietenii lui Mack, dar erau și ai ei. Nu era sigură că nu simțea ea față de Mack. Poate că se făcea de râs cerându-le asigurări, dar trebuia să afle adevărul. Dacă sosise timpul să treacă mai departe, prefera s-o audă de la ei, nu de la altcineva.

- Categorie nu, o asigură Will cu satisfacătoare convingere. Nu te lăsa purtată de imaginație, Susie. Mack are nevoie doar de puțin timp.

- Timp pentru ce? vru ea să știe.

Mack nu fusese niciodată predispus la lungi perioade de introspecție. Din contră, în general vorbea despre lucrul respectiv până se sătura, apoi trecea mai departe sau îl lăsa în urmă. Nu era deloc complicat, cu excepția momentelor în care încerca să afle ce simțea față de ea. Atunci reușea să scape fără să dezvăluie absolut nimic.

- Susie, oferă-i puțin spațiu, o sfătuie Jake.

Ea se încruntă.

- Timp? Spațiu? Adică spațiu fără mine?

- Nu, răspunse Will. Nu are nici o legătură cu tine.

- Are, dacă se ascunde de mine, îl contrazise ea, apoi clătină din cap. Nu avea nici un rost să mai discute cu cei doi. Se părea că juraseră să păstreze tăcerea și nu aveau să-și încalce jurământul, orice i-ar fi întrebat și oricât i-ar fi îmboldit. Nu contează. Bănuiesc că o să-mi ofere detalii când o să-i convină. Cred că era prea mult să sper că mă consideră o prietenă dispusă să-l sprijine atunci când are vreo problemă.

Se ridică. Will o privi alarmat.

- Susie, te rog să nu-ți faci idei greșite. Știi ce simte Mack față de tine.

Ea înfruntă privirea îngrijorată a lui Will.

- Nu, zise încet. De fapt, nu știu, și tocmai asta e problema.

Ieși înainte ca vreunul dintre bărbați să-i vadă lacrimile care îi umpleau ochii. Ar fi fost al naibii de enervant să plângă în fața lor, și n-ar fi putut s-o suporte.

- M-au mințit, îi spuse Susie Shannei după ce plecă din localul lui Sally și se îndreptă spre librăria de pe aceeași stradă, pentru sprijin moral. M-au mințit în față.

- Nu cred că te-au mințit, zise Shanna pe un ton rezonabil. Cred că urmau dorințele lui Mack, oricât de greșite ar fi. Pune-te în locul lor, scumpo. Ce trebuiau să facă? Să-și trădeze prietenul?

- Și eu sunt prietena lor.

- Bineînțeles că ești, dar ei sunt băieți. Există un fel de jurământ de loialitate pe care îl fac toți când au cam opt ani. Noi nu avem nici o șansă. Așeză o ceașcă de cafea, bine garnisită cu frișcă și zahăr, în fața lui Susie. Ce te îngrijorează, de fapt?

- Faptul că Mack s-a hotărât în sfârșit să mă scoată din viața lui. Și dacă își adună curajul ca să mi-o spună?

- A existat în ultimul timp cel mai mic semn că s-a săturat să-și petreacă timpul cu tine? Din câte am auzit, în ultimul timp erați inseparabili, și asta ne-a produs o confuzie nesfârșită tuturor.

- Nu chiar, recunosc Susie. Dar haide, Shanna, asta nu e normal. Se presupune că suntem prieteni. E singurul lucru pe care am putut conta în tot acest timp.

Shanna clătină din cap.

- Asta e partea care nu e normală, de fapt. Nu reușesc să înțeleg cum ați putut să vă înșelați atât timp, spunându-vă că sunteți doar prieteni. De fapt, nici unul dintre noi nu înțelege. Uneori aș vrea să vă încui pe amândoi într-o cameră - de preferință un dormitor - și să vă las acolo până reușiți să vă imaginați la ce e bun blestematul de pat.

Susie zâmbi fără să vrea.

- Sunt foarte sigură că Mack are destulă experiență cu paturile ca să știe ce se face într-unul. De fapt, pe asta mă și bazez, adăugă ea cu tristețe.

- Și totuși, de câte ori i-ai tot repetat că tocmai din cauza acestei experiențe nu vrei să ieși la o întâlnire cu el?

- Mi-am făcut-o singură, nu? zise Susie descurajată. A început ca un mecanism de apărare, dar Mack a luat

în serios toate protestele acelea, și acum nici unul dintre noi nu știe cum să schimbe lucrurile.

- E păcat, asta e sigur, afirmă Shanna.

- Ce mă fac?

- Poți începe prin a-i spune ce vrei cu adevărat, sugeră Shanna. Se pare că așa abordează adulții lucrurile astea. Susie tresări.

- Și să risc să fiu umilită?

- Sau să primești exact ce vrei.

- O să mă gândesc la asta, spuse Susie în cele din urmă. Bineînțeles, s-ar putea să fie greu să îi spun lui Mack ce vreau când el nici măcar nu răspunde la telefon.

- Atunci du-te la el acasă, sugeră Shanna.

- Will și Jake au spus că are nevoie de timp ca să rezolve problema, oricare ar fi ea.

- Ei sunt bărbați. Ce știi ei? În cel mai rău caz, sună-l până nu o să mai poată suporta vocea ta pe robot și o să răspundă sau o să te sune înapoi. Nu e momentul să fii lașă, Susie. Du-te și obține ceea ce vrei.

- Și dacă dau greș?

Shanna o privi compătimator.

- O să te simți mai rău decât acum?

- Și dacă îl pierd cu totul? Măcar acum suntem prieteni.

- Repet, o să te simți mai rău decât acum? Nu contează cât de des ți-ai spus-o ție sau mie, e evident că nu-ți mai ajunge deloc să fii doar prietena lui. O privi pe Susie în ochi. Sau mă înșel?

Susie oftă.

- Nu, nu te înșeli. Vreau mai mult. Vreau totul, tot ce ai tu cu Kevin, tot ce Abby, Jess și Bree au găsit cu bărbații din viațile lor. Am crescut cu exemple perfecte în jurul meu, cel puțin în cazul părinților mei. Și chiar și unchiul Mick și Megan au ajuns la rezultate bune până la urmă.

- Bun, atunci fă tot ce trebuie ca să obții ceea ce avem noi ceilalți. Personal, cred că nu există nici cel mai mic

risc ca Mack să te respingă. De fapt, cred că va aprecia faptul că preiei inițiativa.

- Poate, spuse Susie, deși avea încă îndoielile ei. Sute, de fapt.

Însă ceva trebuia să se schimbe. Perioada asta de incertitudine fusese destul de rea. Și în mod sigur nu avea să-și permită să se complacă în nefericire.

- Mulțumesc, Shanna, spuse ea îmbrățișându-și prietena.

- Ține-mă la curent, bine? Sunt aici oricând ai nevoie. Toată familia e de partea ta, să știi. Zâmbi răutăcios. Mai ales unchiul tău Mick. De fapt, dacă ai nevoie de motivație, amintește-ți doar că e mult mai bine să rezolvi tu asta în loc să-l lași pe Mick să-și stoarcă creierii făcând-o pe pețitorul.

- O să țin minte asta, în mod sigur, promise Susie.

Și așa cum spusese și Shanna, era cea mai bună motivație posibilă.

Mack stătea în întuneric, ascultând al douăzecilea mesaj al lui Susie din ultimele patruzeci și opt de ore. Începea să pară puțin cam prea neliniștită. Sau poate furioasă. Nu-și amintea să o fi auzit pe Susie vreodată atât de scoasă din minți de enervare.

- Pe cuvântul meu, Mack Franklin, dacă nu ieși la suprafață în curând și nu-mi spui ce se petrece, sun la poliție și te dau în urmărire generală.

Mack se cutremură. Știa că ea putea să facă exact asta. Susie putea să pară timidă și vulnerabilă, dar în ochii ei se vedea o sclipire de oțel pur și o scânteie de hotărâre care putea să înspăimânte de moarte un bărbat. Dura mult până să-și adune tot curajul acela, dar odată ce o făcea, era formidabilă. În mod normal, Mack o considera admirabilă, dar în seara asta îl făcea să se înfioare.

Ea încă mai scotea fum pe nări atunci când el ridică telefonul.

- Nu-i nevoie să alertezi poliția, spuse calm. Sunt chiar aici.

Ea oftă tare, evident uşurată.

- Ei bine, slavă Domnului, zise ea, apoi începu imediat să tipe la el. De ce nu ai răspuns în celelalte două când te-am sunat sau măcar să mă suni înapoi?

- Majoritatea femeilor ar şti deja răspunsul la întrebarea asta.

- E ceva de tipul „nu-i treaba ta”? Pentru că, dacă e aşa, nu contează. Mi-am făcut griji pentru tine.

- Nu, e ceva de tipul „nu vreau să vorbesc cu nimeni”. Şi-mi pare rău că ți-ai făcut griji. Poate că ar fi trebuit să anunţ înainte de a intra în izolare.

- Da, ar fi trebuit, zise ea înverşunată. Apoi vocea i se înmuie. Ce se întâmplă, Mack? Vorbeşte cu mine. El chicoti fără să vrea.

- N-ai auzit ce-am spus?

- Că nu vrei să vorbeşti cu nimeni, bla-bla-bla. Eu nu sunt nimeni, Mack. Sunt prietena ta, aşa cum sunt Will şi Jake. Pariez că ai vorbit cu ei.

Glasul ei avea o nuanţă rănită care îl întoarse pe dos.

- Tu nu eşti deloc ca Will şi Jake.

- Înţeleg, ripostă ea înţepată. Bine, atunci. Îmi pare foarte rău că te-am deranjat.

Şi închise, înainte ca el să aibă timp şi să-i spună că înţelesese greşit. Mormăi o înjurătură şi o sună înapoi. Trebui să lase telefonul să sune de zece ori până ca ea să-i răspundă în cele din urmă.

- Acum eu nu vreau să vorbesc, spuse ea mâniaşă. Ştii cum e asta.

Şi închise din nou.

Mack sună din nou.

- Vrei să mă asculţi doar zece secunde? Apoi poţi să-mi trănţeşti telefonul în nas dacă doreşti.

- Va fi plăcerea mea, i-o întoarse ea. Bine, vorbeşte.

- Voiam doar să spun că relaţia dintre mine şi tine e diferită de cea pe care o am cu Will şi cu Mack.

- Prietenii sunt prieteni.

- Haide, Susie. Știi că nu e complet adevărat. Nu spun că bărbații nu pot fi prieteni cu femeile, dar lucrurile nu sunt la fel.

- Vorbești despre sex, spuse ea pe șleau. Pentru că nu am făcut niciodată sex, lucrurile sunt exact la fel.

- Nu, insistă el, puțin cam uluit de faptul că ea menționase sexul. Nu era un subiect despre care să fi discutat vreodată. Dar devreme ce ea îl abordase, nu se putu abține să nu spună: Dar a existat întotdeauna posibilitatea sexului.

Comentariul lui fu primit în tăcere.

- Chiar așa? zise ea în cele din urmă, cu o voce amuzată. Măcar nu mai părea jignită sau furioasă. Cam cât de mare crezi că e posibilitatea asta?

- Asta depinde întotdeauna de tine, spuse el înainte de a se putea opri.

Era o idee foarte proastă să continue pe drumul acesta, cu dezastrul din viața lui profesională. Chiar dacă gândul de a se culca cu Susie sau simpla lui plănuire ar fi fost minunat și l-ar fi distras de la problemele lui, nu avea de gând să treacă peste hopul acesta dificil în acest fel. Ar fi fost prea nedrept pentru ea.

Își dădu seama ce greșală uriașă făcuse atunci când ea rămase fără aer și murmură:

- Oh, chiar? Depinde de mine? Habar nu aveam că am o asemenea putere asupra ta. Va trebui să mă gândesc la explorarea unor noi posibilități.

- Susie, tu nu vrei să te culci cu mine, îi aminti el, de parcă ar fi fost o idee ridicolă.

- Poate că vreau, răspunse ea, părând extrem de serioasă.

Mack fu cât pe ce să-și înghită limba.

- Susie, tu nici măcar nu vrei să ieși la o întâlnire cu mine, și nici vorbă să te implici într-o relație serioasă cu mine. De câte ori mi-ai spus asta?

- Poate că de prea multe ori, răspunse ea candid.

- Adică?

- Doar nu ești idiot, Mack. Adică se poate să mă fi răzgândit.

- Partea cu se poate mă îngrijorează pe mine. Mulți bărbați au sfârșit în închisoare din cauza lui posibil și se poate.

- Am putea să ne întâlnim și să vorbim despre asta, sugeră ea.

- Oh, nu, răspunse el imediat. E evident că în seara asta ai un fel de lapsus mental și ai uitat ce fel de bărbat sunt. De fapt, începi să pari complet nesăbuită, ceea ce nu-ți stă deloc în fire. Și nu vreau să profit de asta.

Ea oftă adânc.

- Mă temeam că vei spune asta. O să încerci vreodată să mă seduci, Mack? Încep să mă simt complexată când văd că te cuplezi cu orice femeie de pe pământ în afară de mine.

- Nu mă cuplez deloc, spuse Mack indignat. Cel puțin, nu am făcut-o recent.

- Ce înseamnă recent?

Adevărul jalnic era că își pierduse interesul față de orice altă femeie în momentul în care începuse să iasă în mod regulat cu Susie. Ea era mereu în mintea lui. Și în inima lui. Îi luase ceva timp s-o recunoască, dar acum știa. Ce sincronizare anapoda!

- Nu contează, spuse el. Uite, acum trebuie să te las. Vorbim despre asta în următoarea ocazie în care ne vedem.

- Adică de Ziua Recunoștinței, la unchiul Mick, nu? El ezită.

- Nu știu, Susie. Probabil că e o idee proastă. În plus, Mick nu mi-a spus încă nimic.

- O va face, prezise ea. Și tu vei spune da. Și chiar dacă nu o să reușească să-ți dea de urmă, te invit eu acum, și din nou, răspunsul corect este: „Da, mulțumesc foarte mult, mi-ar face plăcere să vin.”

Spre surprinderea lui Mack, părea îngrozitor de hotărâtă.

- De ce? o întreabă el.

- Pentru că nu am avut un partener pentru chemezele astea în familie de când am împlinit opt ani și l-am târât pe Joe Campbell. Era a doua lui cină de Ziua Recunoștinței din ziua aceea și a vomitat. După aceea, nimeni nu m-a mai încurajat să mai aduc vreodată un partener.

- Joe Campbell a avut întotdeauna stomacul slab. Încă de pe atunci aveai gusturi proaste în privința bărbaților.

- Nu m-ai auzit când ți-am spus că aveam opt ani? Ce știam eu despre bărbați?

- Și acum? întrebă el, îngrijorat dintr-odată.

Pierduse ceva? Să fi fost Susie interesată de altcineva? Nu văzuse nici o dovadă în acest sens, dar poate că se săturase și ea de viața asta de celibat total, exact ca și el. Poate că Ziua Recunoștinței era un fel de test. Dacă dădea greș, era oare pregătită să îl scoată cu totul din viața ei? Despre asta era oare toată conversația aceea?

- Se pare că încă sunt pe teren alunecos când e vorba despre înțelegerea bărbaților, spuse ea. De asta e și mai important ca următorul bărbat cu care apar la un eveniment familial să fie un tip de încredere, pe care să-l aprobe familia. Toți te plac, și sunt aproape sigură că nu o să vomiti înainte de plăcinta cu dovleac.

- Nici măcar după aceea, promise el. Apoi se blestemă, pentru că nu fusese în stare să rămână pe poziție. Existau mult prea multe modalități proaste prin care se putea termina asta. Chiar și așa, spuse: În regulă, ne vedem acolo.

- Poate că ar trebui să mă iei de acasă. Așa nu o să poți să dai bir cu fugiții.

- Iar familia ta va crede că e o întâlnire adevărată, speculă el. E înțelept? Cred că Mick și-a făcut deja idei și e gata să preia controlul situației noastre.

- Este, ceea ce e enervant, dar nu neașteptat. Sincer totuși, treaba asta cu faptul că nu avem întâlniri romantice nu mai funcționează pentru mine, spuse ea, lăsându-l fără cuvinte. Cred că este timpul pentru o schimbare serioasă.

Din nou, el desluși nota aceea îndrăzneată și nesăbuită din glasul ei. Ce naiba o apucase? Și de ce, Dumnezeu să-l ajute, tocmai acum?

- Susie, poate că ar trebui să ne gândim mai bine la asta, spuse el pe un ton imperios. Poate că nu o să fiu aici de Ziua Recunoștinței, până la urmă. Am niște lucruri de care trebuie să mă ocup.

- Mai importante decât apariția la un prânz cu prietenii? Sunt lucrurile astea atât de importante, încât ești dispus să mă dezamăgești?

În glasul ei era o notă de amenințare care îl surprinse cu garda jos. Și asta îi întări bănuiala că cina aceea era, într-adevăr, un fel de test.

- În regulă, ce se întâmplă, Susie? Toată seara ai spus lucruri care nu-ți stau în fire. Acum mi-ai servit un fel de avertizare subtilă. Despre ce-i vorba?

- Poate că am hotărât că e timpul să fac o schimbare radicală. Poate că m-am săturat de învârtitul în jurul cozii pe care îl practicăm de prea mult timp.

- Și ai avut revelația asta săptămâna aceasta?

- Da, răspunse ea scurt. Chiar în seara asta, de fapt. Înghite-o.

Ordinul acesta deschis era atât de nefiresc pentru Susie, încât nu știu cum să răspundă.

- Ai băut? Întrebă în cele din urmă, fiindcă nu putea găsi altă explicație.

- Mă știi pe mine că beau altceva în afară de un pahar ocazional de vin?

- Nu, dar există un început pentru toate. Ai vorbit cu cineva, ți-a băgat cineva idei în cap?

Parcă îl vedea pe Will într-un fel de discuție de la inimă la inimă cu ea, ațâțând-o și făcând-o să preia controlul lucrurilor. Ar fi fost caracteristic pentru el, fiindcă știa că Mack începuse să se răzgândească în privința cererii în căsătorie.

- L-ai văzut pe Will? Întrebă el suspicios, când ea rămase tăcută.

- L-am văzut mai devreme astăzi, dar nu a dervăluit nici unul dintre prețioasele tale secrete, dacă asta te îngrijorează. El și Jack sunt mai secretoși decât niște spioni internaționali. Sunt sigur că le-ar putea da lecții celor de la CIA.

- E bine de știut, spuse el ușurat.

Bineînțeles, tot nu știa ce o apucase pe Susie în seara aceea. Poate că ar fi trebuit să o invite la el și să scoată totul de la ea.

Dar având în vedere dispoziția ei nesăbuită și imprevizibilă, ar fi putut fi periculos... pentru amândoi.

- O să te sun înainte de Ziua Recunoștinței, zise el în cele din urmă. O să ne facem planuri.

- Și între timp, ce facem? Te ascunzi în continuare?

- Cam așa ceva. Cum am spus și mai devreme, nu-ți face griji pentru mine. Sunt foarte bine.

- Cum spui tu. Dar nici să nu te gândești să-mi tragi clapa de Ziua Recunoștinței. Dacă încerci, vin la apartamentul tău și te târăsc afară, dacă e nevoie. Îmi aduc frații, pe Will, pe Jake și pe oricine mai trebuie ca să te duc la unchiul Mick - s-a înțeles?

Mack râse.

- Ce nu e de înțeles? Trebuie să spun totuși că o să-mi trebuiască ceva timp ca să mă obișnuiesc cu partea asta poruncitoare a ta.

- Ceva îmi spune că vei avea destule ocazii ca să faci exact asta, replică ea, pe un ton nefiresc de obraznic.

Apoi închise, înainte ca Mack să găsească un răspuns adecvat. Nu știa dacă de vină era alcoolul sau altceva, dar era în mod clar o Susie pe care nu o mai văzuse niciodată. În ciuda faptului că ieșise la suprafață în cel mai prost moment posibil, nu putea să nu fie fascinat. Nu crezuse niciodată că ea ar fi avut chiar și un dram de șiretenie, dar poate că se înșelase. Poate că ea urmărise chiar să îi stârnească interesul.

Cu o zi înainte de Ziua Recunoștinței, Laila Riley stătea în biroul ei de la bancă, privind în gol pe fereastră,

intr-o dispoziție mohorâtă. Sfârșitul de săptămână liber care urma promitea să fie cel mai deprimant din viața ei. Părinții ei hotărâseră să facă o excursie neplănuită la Londra. Fratele ei avea să meargă cu Abby și cu gemenii la familia O'Brien, lăsând-o pe ea să facă... ce? Nimic, ca de obicei.

Se uită spre ușă când Jess O'Brien - Jess Lincoln, se corectă ea - intră în birou neanunțată.

- Așa cum bănuiam, spuse Jess. Stai aici deprimată.

- Cine spune că sunt deprimată? întrebă Laila, așezându-se mai drept și încercând să pară mai veselă. Am un sfârșit de săptămână de patru zile care mă așteaptă. Și am tot felul de planuri.

- Oh, serios? Ca să faci...?

- Știi, lucrurile obișnuite din vacanța de Ziua Recunoștinței. O să mănânc puțină friptură de curcan și o să găsesc toate reducerile de sărbători vineri și sâmbătă.

- Să spunem că înghit asta, chiar și pentru un singur minut. Cu cine o să mănânci curcanul acela la prânz? Părinții tăi au plecat deja în Anglia, iar Abby mi-a spus că i-ai refuzat invitația de a ni te alătura.

- Nu mai puteți înghesui încă o persoană la o masă care e deja supraaglomerată. În plus, m-am săturat să fiu invitată de milă.

Jess o privi indignată.

- Când te-a făcut cineva din familia mea să simți că ai fost inclusă din milă? E un fapt bine cunoscut că te invităm pentru personalitatea ta scânteietoare.

Laila știa ce încerca prietena ei să facă, și o anumită parte din ea ar fi vrut să accepte. Să petreacă Ziua Recunoștinței singură ar fi fost mai deprimant decât oricare dintre alte mesele pe care le mâncase singură de când renunțase la întâlniri după eșecul total cu întâlnirile online, când sfârșise urmărită și hărțuită.

- Uite, apreciez invitația, dar o să fiu în regulă, insistă ea.

- Bine atunci, renunț, spuse Jess cam prea repede. Cu o condiție.

Laila o privi cu suspiciune.

- Ce condiție?

- Îmi spui ce alte planuri ai - și ar fi bine să fie bune.

Curcanul congelat cu sosul încălzit la microunde și măc-
cat de una singură nu se pune.

Învinsă, Laila oftă.

- La ce oră e prânzul?

- La trei, spuse Jess, evident fericită de victoria ei. O
să te iau cu Will la două, ca să poți ajuta la pregătiri.
Asta face parte din distracție.

- O spune femeia care îl lasă pe bucătarul de la hanul
ei să îi pregătească toate mesele.

Jess rânji.

- Nu vreau ca soțul meu să moară de foame, nu? Sau
ca eu să mor de prea mult gătit?

- Mai exact, ce te lasă bunica ta să faci arunci când o
ajuti să pregătească masa de Ziua Recunoștinței?

- Anul trecut am pus în vas umplutura și sosul pi-
cant de merișoare și le-am așezat pe masă, spuse mândră
Jess. Anul acesta o să torn vinul pe care îl ia Will din
pivnița hanului.

Laila râse.

- Ei bine, nu văd cum aș putea concura cu asta, dar
fiindcă standardele sunt destul de joase, cred că nu o
să mă fac de râs. Sigur va exista o treabă în care să mă
dovedesc foarte pricepută.

Jess îi întoarse rânjetul, dar apoi deveni serioasă.

- Știi că te iubim cu toții ca pe un membru al familiei
și că locul tău e alături de noi, nu?

Lacrimi neașteptate înțepară ochii Lailei.

- Mulțumesc.

- Să nu îndrăznești să plângi, îi ordonă Jess. Doar fii
gata la timp mâine.

- Fix la două, promise Laila.

Poate că Ziua Recunoștinței nu avea să fie atât de
deprimantă cum prevăzuse, până la urmă. Sau poate că,
din nou, se va simți ca a cincea roată la căruță printre
toate cuplurile exuberant de fericite din familia O'Brien.

capitolul 3

Ziua Recunoștinței se dovedi a fi una dintre zilele perfecte de toamnă din Chesapeake Shores. Cerul era de un albastru strălucitor, aerul proaspăt și răcoros. Valuri mărunte, cu creste albe, încrețeau apa plină de spumă a golfului.

Era, de fapt, o zi ideală pentru a juca fotbal, astfel că toți bărbații și soții fetelor din familia O'Brien se adunaseră pe peluză. Înainte de a ieși afară, pretinseseră - ca de obicei - că era cel mai bun mod de a digera o masă foarte copioasă. Însă femeile nu se lăsară înșelate. Era cel mai bun mod de a evita strânsul mesei. Oricum bucătăria era supraaglomerată și nu mai încăpea nimeni, dar ar fi fost frumos dacă măcar unul dintre ei s-ar fi oferit, se gândi Susie, care stătea în ușa bucătăriei și se uita în urma lor.

Avea un prosop de vase într-o mână și un pahar de cristal Waterford în cealaltă. Terminase de mult de șters paharul, dar nu putea să-și ia ochii de la Mack, care era în centrul jocului. Și nici nu putea să nu se mai gândească la cât de bine se potrivea cu ei, de parcă ar fi făcut deja parte din familie. Îi era de ajuns să se gândească la asta, ca să simtă un fior de nostalgie.

Bunica ei i se alătură. Nell O'Brien era cunoscută pentru perspicacitatea și bunul ei simț. Și ea vorbea pe șleau.

- E arătos, nu-i așa? zise ea, cu o scânteie răutăcioasă în privire.

- Cine?

Nell o privi neîncrezătoare.

- Nu face pe sfioasa cu mine, domnișoară. Mack, bineînțeles. Ai fost cu ochii pe el toată ziua. Și se pare că și el are aceeași problemă.

Susie simți o scânteie slabă de speranță. Cu siguranță că bunica ei nu ar fi spus ceea ce știa că își dorea Susie să audă. Cu siguranță că Nell, dacă nu altcineva, i-ar fi spus lui Susie adevărul pur și simplu.

- Chiar crezi asta, buni? întrebă ea, incapabilă să-și ascundă nota plângărească din glas.

Buni o privi cu severitate.

- Haide, fetiço. Știi răspunsul la fel de bine ca și bine. Am văzut o grămadă de bărbați îndrăgostiți de-a lungul anilor. Mack arată la fel de lovit ca oricare dintre ei. Și arată așa cam de mult, adăugă ea sugestiv.

- Aș vrea și eu să cred asta, recunosc Susie.

- Atunci crede-o, zise buni cu hotărâre. Mă bucur că l-ai adus în sfârșit la noi la prânz. Începusem să cred că aveai să-l lași să scape. Și ar fi fost într-adevăr păcat.

- Mack nu e cu adevărat al meu ca să-l pierd.

- Prostii! răspunse aspru buni.

- Nu, e adevărat. Am fost mult timp prieteni, spuse Susie, cu o notă de nostalgie. Și asta e tot ce a existat până acum.

- Dar tu vrei mai mult, ghici buni. Și ești sigură?

Susie încuviință.

- Chiar vreau.

- Ce te oprește să o obții?

- Obișnuința, răspunse imediat Susie. Și teama. Mă tem că dacă încercăm și nu reușim, îmi pierd cel mai bun prieten.

- Dacă prietenia lui Mack e atât de importantă pentru tine, o să găsești o cale de a o face să funcționeze, chiar dacă nu reușiți să aveți o relație mai intimă, spuse buni încrezătoare. De un lucru sunt sigură - dacă îl iubești cu adevărat pe bărbatul acesta și nu încerci să ai relația pe care ți-o dorești cu adevărat cu el, vei regreta tot restul vieții tale. Când ajungi atât de bătrână ca mine, singurul lucru pe care îl știi e acela că e prea târziu ca să mai obții o compensație pentru lucrurile pe care nu le-ai făcut.

Susie își îmbrățișă bunica și simți fragilitatea ascunsă de spiritul ei puternic.

- Ești foarte înțeleaptă.
- Sper că da. După optzeci și ceva de ani, sper că am învățat un lucru sau două.

Susie rânji.

- Optzeci și ceva? Recunoști în sfârșit că ai 80?

- La un moment dat, oricine s-ar fi uitat la fața mea bătrână și zbârcită și-ar fi dat seama că nu mai pot pretinde că am 60 și nici măcar 70. Așa că, de ce să nu spun adevărul?

- O să fii tânără și când o să ai 102, prezise Susie.

- Dacă trăiesc atât de mult, sper să-mi păstrez mințile și capacitatea de a lucra în grădina mea. Altfel, ce rost ar avea? se întrebă Nell, dintr-odată nostalgică. Și aș vrea să mai văd o dată Irlanda. Dacă nu se întâmplă în curând, mă tem că va fi prea târziu.

Ceva din tonul ei o îngrijoră pe Susie. Era pentru prima oară că își vedea bunica aproape recunoscând că nu mai avea de trăit o viață întreagă.

- O să avem grijă să se întâmple, o asigură Susie, hotărâtă să găsească o cale. Dacă ceilalți aflau că acesta era visul bunicii, aveau să-și dorească și ei să îl facă să se îplinească înainte de a fi prea târziu. O să mă ocup eu.

- Nu-ți bate capul cu visurile prostești ale unei bătrâne, o mustră buni. Concentrează-te asupra propriului tău vis și transformă-l în realitate. Luă paharul și prosoapul din mâinile lui Susie. Acum du-te acolo și intră în jocul de fotbal. Ai alergat mereu la fel de repede precum cei mai mulți dintre bărbații din familie, zise ea, strângându-i mâna. Doar să ai grijă să nu alergi atât de repede încât bărbatul potrivit să nu te poată prinde.

Susie fusese întotdeauna cam băiețoasă, dar Mack chiar nu se aștepta s-o vadă aruncându-se în jocul de fotbal al familiei cu un asemenea entuziasm. De fapt, contase pe faptul că va rămâne înăuntru cu celelalte femei, în timp ce bărbații se vor distra, relaxându-se. Avea nevoie de puțină distanță. Faptul că fusese prins într-o

sărbătoare la familia O'Brien era încă o experiență din domeniul fantasticului. Îl făcea să tânjească după lucruri care chiar în momentul acela păreau inaccesibile.

Bun, era mai mult decât asta. Dorința ca ea să rămână în siguranță înăuntru venea poate dintr-o atitudine dezgustătoare și discriminatoare, dar era și o problemă de autoapărare. Fusesse în preajma ei toată ziua, și lucrul acesta provocase niște reacții total neașteptate. Se părea că discuția despre sex din seara trecută prinsese rădăcini în mintea lui – sau în libidoul lui – și singurul lucru pe care îl vedea când se uita la ea era o femeie atrăgătoare, căreia ar fi vrut să-i smulgă hainele.

Acum era afară în curte, într-o pereche de blugi vechi și comozi care păreau împrumutați și un fel de pulover moale, care cerea să fie atins, într-o nuanță de roșu care ar fi trebuit să arate ridicol cu părul ei, dar care arăta pur și simplu îndrăzneț și de-a dreptul provocator.

Stătea în stânga unuia dintre frații ei, fundaș în timpul facultății, cu mâinile în șolduri, o scânteie răutăcioasă în privire și genul acela de expresie provocatoare care îi dădea lui Mack tot felul de idei care nu aveau nimic de-a face cu fotbalul. Aproape că regreta că juca pentru echipa adversă, fiindcă îl atrăgea foarte mult gândul de a juca în spatele ei, delectându-se cu o vedere clară a fundului ei apetisant.

Trace îl lovi dintr-odată în coaste.

- Hei, fii atent! Știi că nu poți să fii laș și să te porți frumos cu Susie doar pentru că e fată, nu? Dacă îi dau ei mingea, trebuie s-o dobori. Știi că exact asta vor face, pentru că își imaginează că te vei purta frumos cu ea. Nu-i lăsa să-și facă manevra, îi porunci el.

Mack se încruntă.

- Credeam că jucăm o partidă amicală de fotbal.

- Am jucat până acum zece minute, când a intrat Susie în echipa lor. Acum vor să câștige. Și noi la fel, zise Trace, privindu-l drept în ochi. Trebuie să îl mut pe Will în locul tău?

- Will nu a mai atacat pe nimeni din școala generală, spuse disprețuitor Mack. Pe cine vrei să protestezi?

- Hei! protestă Will. Jocul nu înseamnă întotdeauna forță brută. Uneori e nevoie de finețe.

- Spune-le asta celor din Liga Națională de Fotbal, în întoarse Mack. Sunt sigur că arbitrul ar fi interesat de punctul tău de vedere.

Jake se alătură grupului.

- Jucați sau nu? Nu putem să-i lăsăm să aducă o fată și să ne facă la psihic. Susie joacă de ani buni la jocurile astea. Poate să aibă grijă singură de propria persoană.

Se opri și se uită la Trace.

- Ce-ai zice s-o luăm pe sora ta? Poate că Laila ar vrea să joace. E înaltă și asta ar echilibra lucrurile. Matthew, Luke și Kevin ar leșina dacă am inversa situația și am avea o femeie și în echipa noastră.

Trace se încruntă.

- Nu-mi las sora bătută cu pumnii de echipa aceea. Laila nu a fost niciodată un băiețoi, cum a fost Susie.

- Hei, era doar un gând, se apără Jake. Nu trebuie să faci pe cavalerul protector față de noi. Se întoarse spre Mack. Bine, atunci nu poți s-o lași pe Susie să treacă de tine. Femeia aceea aleargă ca vântul. Ți amintești de liceu? Când participa la competiții, întrecea toți alergătorii din regiune.

Mack se încruntă la toată echipa.

- Oh, pentru numele cerului, cine a fost cel mai bun jucător de fotbal amator din America în tot timpul liceului? Nici o fată nu mă va întrece.

- Nici măcar Susie? se îndoi Trace.

Mack scrâșni din dinți.

- Nu, nici măcar Susie.

- Bine, atunci, spuse Trace în timp ce jucătorii își ocupau pozițiile.

- Era și timpul, îi ironiză Matthew, fratele lui Susie. Începeam să cred că am destul timp să-mi mai aduc o bucată de plăcintă din casă.

Strigă începerea jocului, mingea fu aruncată și îi fu înmănată, bineînțeles, lui Susie, care făcu o mișcare remarcabilă spre dreapta și evită atacul lui Jake. Mack se aruncă fulgerător după ea, o doborî la pământ și căzură, amortizând șocul cu propriul lui trup. Cu o expresie uluită, Susie îl privi țintă în ochi.

- M-ai doborât, pufni ea indignată.

- Nu am făcut decât să urmez directivele. Ești bine?

Ea se ridică cu greu.

- Bineînțeles că sunt bine, dar e o partidă de fotbal amicală, idiotule.

Mack se holbă la ea.

- Mi s-a spus că regulile s-au schimbat.

Ea păși mai aproape, până ajunse nas în nas cu el.

- Chiar așa?

- Pe cuvântul meu.

Ea privi în jur la ceilalți jucători, apoi încuviință.

- Bine, atunci. Nu o să mă mai prinzi nepregătită, Mack Franklin, ți-o promit.

Tropăi furioasă de-a lungul curții spre propria echipă. Mack avea impresia că îi stârnise temperamentul în moduri pe care nu le putea prevedea.

Din fericire, ultima repriză fusese a patra și echipa lui avea din nou mingea. Se ridică din centru și începu să alerge, doar ca să fie doborât de 49 de kilograme de furie pură. De data asta, când lovi pământul, Susie se rostogoli cu el. Însă sări în sus înainte ca el să-și poată recăpăta răsufierea.

- Bun, acum suntem chit, zise ea. Mă simt mai bine. Tu?

El se holbă la ea, nevenindu-i să creadă.

- Ești puțin cam nebună. Știi asta, nu?

Ea rânji.

- Am petrecut o mulțime de timp purtându-mă ca un băiat. Nu mă subestima, Mack. Am mișcări pe care nici nu ți le poți imagina, se lăudă ea, apoi rânji. Pe teren și în afara lui.

Dintr-odată, Mack simți un foc în pântec. Toate mișcările pe care le vedea erau într-un dormitor, nu în mijlocul unei curți, cu toată familia ei înconjurându-l. Se întinse, îi înșfăcă mâna și o trase în brațele lui, apoi se aplecă și îi șopti la ureche:

- Nu mă tachina, Susie. Cauți necazul cu lumânarea. Ea îi întoarse privirea, cu ochii scânteind de amuzament.

- Nu mă sperii. Numai gura e de tine. Am ani de experiență care dovedesc asta.

- Ce-ai spus?

- Numai gura e de tine, îl tachină ea din nou.

Matthew veni spre ei, își privi sora în mod ciudat și puse capăt interludiului.

- Hei, oameni buni, aici se joacă fotbal.

Susie clipi și se uită în altă parte, cu obrazii aprinși. Mack îi dădu drumul și se întoarse la echipa lui, neștiind dacă tachinările ei îl nedumereau sau îl enervau.

Will și Jake rânjeau.

- Tradiția asta de sărbători a familiei O'Brien a devenit interesantă, comentă Jake. Ar trebui să ții minte totuși că Jeff și Mick stau exact acolo sus, în verandă, privindu-ne. Nu știu sigur cât de încântați ar fi dacă te-ai hotărî să o seduci pe Susie chiar aici și acum. Știu că Mick, mai ales, are gura mare, dar în suflet sunt încă tipi de modă veche.

- Niciodată nu mi-a trecut prin cap să o seduc pe Susie, spuse Mack hotărât și înverșunat.

Însă avea de gând s-o facă să-și retragă cuvintele.

Jake își dădu ochii peste cap.

- Așa cum eu nu am tânjit de dorul lui Bree în toți anii aceia în care a stat la Chicago, scriind piese de teatru.

Mack se mulțumi să îl țintuiască cu privirea.

Din partea cealaltă a curții se auzea glasul lui Luke, fratele lui Susie, certându-se înflăcărat cu Matthew.

- Nu trebuie să-i mai dai mingea, îi spunea el lui Matthew. Acum nu mai e chiar o armă secretă.

Susie se îndreptă direct spre frații ei.

- Am intrat în joc ca să câștig, declară ea cu înversunare. Dați-mi mingea.

Auzind ciorovăiala aceea familială, Mack trebui să-și ascundă un zâmbet. De-abia aștepta să vadă cum se termina. Paria pe Susie. Era hotărâtă să treacă cu mingea pe lângă el și să înscrie. Tăria aceea de caracter era altă fațetă a spiritului ei curajos care îi plăcea. În orice caz, îi plăcuse până astăzi, fiindcă acum părea hotărâtă să o folosească pentru a-l scoate din minți.

În următoarele două reprize, după ce recuperară mingea, Matthew încercă să treacă de Kevin, dar Connor întrerupse jocul. În următoarea repriză, Susie preluă mingea dintr-o pasă directă și încercă să treacă prin spațele lui Mack. El o prinse de betelia pantalonilor și se trânti la pământ cu ea.

- Ești atât de enervant, mormăi ea.

Dar de data asta nu se îndepărtă atât de repede de el. De fapt, păru să rămână fără suflare în timp ce îl privea în ochi. Iar el nu credea că asta era doar din cauză că fugise sau din cauza căderii.

Mack întinse mâna ca să șteargă un punct de noroi de pe obrazul ei. Spre uimirea lui, degetele îi tremurară când îi atinseră pielea.

I se îngreună și lui respirația.

- Susie, murmură el încet.

Se părea că nici ea nu putea să-și ia privirea de la el.

- Hm, răspunse ea într-o șoaptă confuză.

- Ar trebui să oprim asta înainte să te rănești.

Ea clipi o secundă, apoi îl lovi cu pumnul în coaste.

- Eu? Dar ce zici despre tine? Sau despre Will, sau de oricare altul dintre ceilalți?

Mack o ținu pe loc, privindu-i mereu chipul.

- Tu ești singura pentru care îmi fac griji.

- Doar pentru că sunt fată, zise ea, de parcă ar fi fost un blestem.

- Doar pentru că ești fata la care țin.

Erită, la doar câțiva centimetri de gura ei. Ar fi putut s-o sărute chiar atunci și acolo. Voia s-o facă. Și fu de știe că și ea voia.

- Mack? zise ea pe un ton întrebător. Ce se întâmplă aici?

- Aș vrea și eu să știu, răspunse el frustrat.

Înainte de a face un lucru pe care să-l regrete amândoi, se ridică greoi în picioare și îi întinse mâna.

- Hai să mergem la o plimbare.

- Acum? zise ea, privindu-l neîncrezătoare. Vrei să mergi la o plimbare acum, la mijlocul meciului tradițional de fotbal?

- Da.

Ea privi în jur, la expresiile speculative de pe chipurile bărbaților din familie, apoi încuviință încet.

- Bine.

Recunoscător că ea nu începuse să argumenteze, Mack îi aruncă mingea înapoi lui Trace.

- Scoate-ne din joc. Mergem la o plimbare pe plajă.

- În mijlocul jocului? întrebă Matthew, privindu-și tintă sora de parcă îl trădase.

- Mi se pare un moment la fel de bun ca oricare altul, răspunse ea.

Matthew se întoarse spre fratele lui.

- Ai idee ce se întâmplă cu ea?

Luke râse.

- Oh, da, și dacă mă întrebi, cred că era și timpul.

Tot drumul, pe peluza nesfârșită a unchiului Mick și jos pe treptele spre plajă, Susie se agăță de mâna lui Mack și privi cu coada ochiului expresia lui neașteptat de mohorâtă.

- Voi ai să vorbim despre ceva? întrebă ea în cele din urmă, când tăcerea deveni prea îndelungată.

- Nu chiar.

Nisipul moale îngreuna înaintarea, dar el mergea cu pași repezi, de parcă ar fi avut o destinație în minte.

- Mergem într-un loc anume? întrebă ea, bucuroasă că avea experiență în drumeții și picioare lungi.

Ținea pasul cu el fără nici o problemă, deși ar fi preferat o plimbare mai tihnită și mai romantică.

- Nu.

- Avem un termen-limită?

El o privi încruntat.

- Bineînțeles că nu.

- Atunci putem să încetăm? Știu că făceam alergări în liceu, dar nu am mai concurat de ani buni.

Mack îi aruncă o privire.

- Scuze, spuse și încetini.

- Mack, dacă nu te superi că îți spun, nu pari prea fericit de plimbarea asta. De ce ai propus-o?

- Pentru că nu îmi plăcea ce se întâmpla acolo.

Ea îl studie, confuză.

- Faptul că trebuia să iei mingea de la mine?

El clătină din cap.

- Știam că nu aveam să-ți fac nici un rău.

- Atunci ce e?

Mack oftă din greu, se opri și îi înfruntă privirea.

- Am fost cât pe ce să te sărut.

Ea clipi când îi auzi șocul din glas.

- Și ar fi fost atât de teribil? Crezi că lumea s-ar fi sfârșit sau altceva de felul ăsta?

- Nu pot să încep să te sărut pentru că așa îmi vine, spuse el mânios. Nu după tot timpul ăsta.

- Poate că ar fi trebuit să mă lași pe mine să hotărâsc. Poate că eu voiam să mă săruți. Poate că eu cred că am așteptat prea mult, în loc să începem să ne sărutăm ca nebunii.

- Nici vorbă, zise el ferm. Nu acum.

- De ce?

- Pentru că nu e un moment potrivit.

- Pentru că aveam spectatori?

- Nu fi ridicolă. Ce te face să crezi că mi-a păsat vreodată de părerea altora?

- Bine, dar dacă nu e din cauză că te temeai că Will, Jake, frații mei și ceilalți te-ar fi necăjit, ce se întâmplă?

- Ți-am spus că nu e un moment potrivit, mormăi el. Și las-o baltă.

- Nu, zise ea înverșunată.

Dacă el voise, chiar pentru o secundă, să schimbe în sfârșit lucrurile - și slavă Domnului pentru asta -, iar ea voia să schimbe relația lor, de ce să n-o facă? Erau amândoi adulți și amândoi consimțiseră, pentru Dumnezeu!

- Eu sunt cealaltă jumătate de ecuație, și am și eu ceva de spus în mersul lucrurilor.

- Nu acum, insistă el mohorât.

- Ești îngrijorat din cauză că tata și unchiul Mick sunt acolo? Nu cred că vrei ca ei doi să-și unească forțele și să facă presiuni asupra ta, și crede-mă că înțeleg asta.

- Nu e asta, insistă el.

- Atunci luminează-mă, fiindcă sunt total confuză.

- Trebuie doar să mă crezi pe cuvânt când îți spun că nu e un moment bun ca să ne gândim să ne implicăm mai tare decât ne-am implicat deja.

- Îmi pare rău, spuse ea, oprindu-se și privindu-l direct în ochi. Dar se întâmplă să cred că era de mult timpul s-o facem, așa că dacă am pierdut din vedere ceva, trebuie să mă faci tu atentă.

- Nu. Odată ce o să rezolv totul, vom vorbi. Până atunci, trebuie doar să-mi oferi puțin spațiu, Susie. Vorbesc serios. E singurul lucru care ar funcționa acum.

Ea se încruntă când îi auzi edictul. Era evident că luase altă decizie arbitrară și se aștepta ca ea să o accepte fără nici un argument. Ei bine, nu de data asta.

- Vrei spațiu? întrebă ea cu aprindere. L-ai obținut. Dar să nu crezi că o să mă găsești acasă așteptându-te după ce vei rezolva totul cum îți va plăcea. Nu așa funcționează lucrurile, Mack. Ori suntem prieteni, ori nu. Ori suntem ceva mai mult, ori nu. Oricum ai numi relația noastră, trebuie să ne implicăm amândoi în ea. Altfel, ce rost mai are?

El o privi nefericit.

- Susie, te rog să nu începi să-mi dai ultimatumuri.
  - De ce nu? Tu nu ai făcut exact asta? Oferă-mi spațiu, Susie, altfel... Cam seamănă a ultimatum, nu crezi?
  - Bine, da. Dacă nu poți accepta că eu știu ce e cel mai bine, atunci nu voi avea de ales și va trebui să plec.
- Luptându-se cu lacrimile, ea încuviință simplu.
- E decizia ta, zise ea încet.
- Însă în ciuda cuvintelor, ea fu cea care se întoarce și plecă. Măcar așa își mai putea păstra o fărâmbă de demnitate și nu îi permitea să vadă lacrimile care începuseră să-i curgă.

Când ajunse înapoi la casă, Susie reuși să se strecoare în parcare fără să fie observată de nimeni. Din fericire, venise cu mașina mai devreme și îndesase cheile în buzunar. Mack nu avea decât să ajungă acasă pe jos. Avea să-i fie învățătură de minte, dacă nu se oferea careva din familia O'Brien să-l ducă acasă cu mașina.

Când se pregătea să iasă de pe alee, Shanna bătu în geam cu o expresie îngrijorată.

- De ce pleci fără să-ți iei măcar rămas-bun? Te-ai certat cu Mack? De când ați plecat împreună, toți cei dinăuntru fac speculații despre ce s-ar putea petrece. Dacă adaugi la asta și faptul că Laila și Matthew au avut un fel de ceartă, iar ea a plecat țăfnoasă, ziua s-a dovedit a fi una interesantă.

Cu atenția momentan distrasă de această știre, Susie întrebă:

- Laila s-a certat cu Matthew? De ce naiba să se fi certat?

- Habar n-am, recunosc Shanna. Dar când ea a plecat, toată lumea s-a tulburat. Acum tu faci același lucru. Curiozitatea e la cote maxime.

- Și e de mirare că nu am vrut să mai intru? Întrebă sec Susie. În momentul ăsta, nu am dispoziția necesară pentru a da lămuriri.

Shanna îi studie chipul și oftă când îi văzu obrajii umezi.

- Deci va-ți certat, zise ea cu regret sincer. Îmi pare atât de rău.

- Nu neapărat, răspunse Susie obosită. Mack nu se ceartă. Doar ia decizii și se așteaptă să mă conformez fără să-mi ofere nici o explicație. M-am săturat de asta. Dacă are dintr-odată atâtea secrete pe care nu vrea să le împărtășească cu mine, e în regulă, presupun, dar mă face să mă simt ca un spectator neimportant.

- Oh, scumpa mea, sunt sigură că nu asta a fost intenția lui. Doar că e un tip obișnuit să se descurce mereu singur. Nu asta face de ani întregi?

Susie fu silită să admită că era adevărat. Familia lui Mack nu semăna deloc cu familia O'Brien. Nici măcar nu își cunoștea tatăl, iar iresponsabilitatea mamei lui îl silise să se poarte ca un adult de la o vârstă fragedă. Pentru că îi fusese confidentă în timpul agității sale adolescențe, știa mai bine ca oricine cât de greu îi fusese să mențină o veselie aparentă, când căminul lui era scena unei bătălii.

Nu ar fi ajuns niciodată la facultate dacă nu ar fi avut bursa sportivă. Se angajase în tot felul de slujbe ca să plătească restul de cheltuieli și lucrase ca reporter corespondent neplătit pentru ziarul din Baltimore doar ca să-și dovedească singur că putea. Simțul său etic, cunoașterea sporturilor și capacitățile de scriitor îi aduseseră multdorită rubrică.

- Ai dreptate, recunosc Susie cu jumătate de gură. Știu că Mack e obișnuit să nu se bazeze pe nimeni, nici măcar pe Will și pe Jake. Cred că speram doar că eu sunt diferită, că are destulă încredere în mine ca să mă lase să-l ajut. Așa făcea cândva.

- Poate că asta a fost înainte ca tu să devii problema, sugeră cu blândețe Shanna. În plus, ce ai făcut în momentul în care a avut destulă încredere în tine ca să-ți spună că avea nevoie de timp? În loc să-l crezi pe cuvânt și să-i oferi timp, ție îți sare muștarul și îl prezezi.

- Nu mi-a sărit muștarul, protestă Susie, căreia nu îi plăcuse caracterizarea.

- Serios?

Susie oftă.

- Bine, poate că mi-a sărit puțin, zise ea, privind-o pe Shanna cu o expresie demnă de milă. Doar nu vrei să spui că trebuie să mă duc la el acasă, să îl aștept și să îmi cer scuze, nu? Nu cred că pot face asta chiar acum.

Shanna râse.

- Doamne, nu! Ar însemna să cer chiar prea mult. Vreau să spun doar că trebuie să îți păstreze mintea deschisă când va veni la tine - și va veni. Și să-l asculți cu adevărat când se hotărăște să vorbească.

- L-am ascultat întotdeauna, spuse ea, privindu-și curioasă prietena. Presupun că nu știi ce se întâmplă, nu? Ți-a spus Kevin ceva?

- Nici o vorbă, dar el e întotdeauna ultimul care află. E atât de ocupat cu munca de la fundație și încercările lor de a proteja golful, încât habar nu are ce se întâmplă cu mine și cu copiii, ca să nu mai vorbim despre restul familiei sau orașului. Crede-mă că atunci când reușesc să îi atrag atenția, nici unul dintre noi nu se gândește la bârfele locale. Încercăm să facem un copil.

Susie avu în sfârșit un motiv pentru a zâmbi.

- Chiar?

Shanna încuviință, deși nu părea deosebit de fericită.

- Din nefericire, ca să realizezi asta ai nevoie de doi oameni în aceeași încăpere, preferabil în pat și treji. Nu e atât de ușor cum ai crede.

- O să funcționeze, o asigură Susie. Sunteți niște părinți atât de minunați pentru Henry și David. Iar copilul pe care îl veți avea împreună va fi complet fericit.

- Mulțumesc. Iar tu ai răbdare cu Mack, Susie. Știu că lucrurile vor funcționa între voi doi, așa cum știi tu că noi vom reuși să facem un copil. E sortit să se întâmple, pur și simplu.

- Răbdarea nu e cea mai mare calitate a mea, dar presupun că nu voi muri dacă voi încerca.

- Mack merită, nu crezi?

- Am așteptat toți anii aceștia, așa că trebuie să o cred. Dar după o zi atât de frustrantă ca aceea de astăzi, era într-adevăr foarte greu să-și amintească de ce.

capitolul 4

Jeff O'Brien simțea că trăise întotdeauna în umbra fratelui său mai mare. Mick era o forță a naturii, tipul de bărbat care are mereu încredere în el însuși, un arhitect talentat cu o viziune uimitoare. Deși Jeff lucrase alături de el la dezvoltarea orașului Chesapeake Shores, doar supraveghease detaliile construcțiilor și în cele din urmă vânzările. Orașul fusese construit conform specificațiilor lui Mick și modificat ca să se potrivească ideilor lui Thomas pentru a face cât mai puțin rău golfului. Ei erau vizionarii din spatele proiectului.

Cei trei frați O'Brien se ciorovăiseră adesea. Mick câștigase majoritatea certurilor din cauza absolutei încrederi în sine care nu putea fi zguduită de nici o lege sau raționament. Singura ocazie în care fusese învins fusese cea în care Thomas folosisese mijloacele legale ca să se asigure că Mick respecta cea mai strictă interpretare a regulilor de protecție a mediului. Mick nu îl iertase niciodată de-a binelea pentru asta, și nici pe Jeff pentru că îi luase partea. Spusese că Thomas era un trădător și că Jeff nu avea coloană vertebrală. Jeff nu se obosisese să încerce să-l contrazică, și asta îl înfuriasse și mai tare pe Mick.

Acum, când hotărâseră cu înțelepciune să nu mai lucreze împreună, treburile mergeau mai bine între ei trei. Mama lor insista și reușea să-i aducă împreună duminicile și de sărbători, pe baza unei anumite obligații familiale, și de-a lungul timpului reușiseră să manevreze ocaziile acestea cu oarecare eleganță și bunăvoință.

Totuși, Jeff nu putea să nege că se simțise deranjat când auzise că Mick amenința să intervină în relația dintre Susie și Mack Franklin. Propriii lui copii aveau acum

câsnicii fericite, și se părea că Mick hotărâse să treacă la copiii lui Jeff.

El, personal, nu înțelesese niciodată nevoia de a interveni în viața altcuiva. El și Jo o crescuseră pe Susie însuflându-i valori bune și bun-simț. Și credea că ea avea să fie în stare să scoată ce voia din relația cu Mack, ori care ar fi fost asta. Susie nu fusese niciodată timidă și delicată. Era la fel de încăpățânată și de hotărâtă ca tot restul familiei.

Cel puțin asta crezuse până o văzuse cu Mack la Znaa. Recunoștinței, recunoscuse scânteile care zburau între ei la jocul tradițional de fotbal al familiei și apoi își văzuse fiica întorcându-se de la plimbarea cu Mack cu lacrimi pe obraz. Pentru prima dată voise să strângă de gât un bărbat pentru că îi făcuse fetița să plângă. Și îi spusese asta lui Jo în noaptea aceea.

- Are un cap bun pe umeri, insistase Jo. Și îl iubește pe Mack de când îmi amintesc. Tot ce putem face este să fim alături de ea dacă lucrurile nu ies așa cum își dorește.

- Presupun că da. Ești sigură că nu pot să-i dau câteva lui și să-i bag mințile în cap?

Ea râse.

- Ba poți, dar atunci ai fi exact ca Mick. Asta vrei?

Sugestia asta fu de ajuns ca să îl țină departe de Mack. Pentru moment.

Se uită la lista cu lucrurile pe care i le spusese Susie să le facă sâmbătă dimineată. Faptul că o adusesse să lucreze la agenția imobiliară fusese cel mai inteligent lucru pe care îl făcuse vreodată. Putea să organizeze un batalion militar fără să clipească. O vedea cu ușurință controlând o casă plină de copii și organizând haosul cu totală competență și lejeritate. O parte din el târnea după timpul în care ea avea să facă exact asta. Jeff era puțin cam invidios când își vedea fratele mai mare cu nepoții.

- Te duci la Shanna acum, tată? strigă Susie după el. I-am spus că vei merge la prima oră ca să verifici

instalația. Dwight e bun, dar nu vrem să riscăm să fi scăpat ceva din vedere.

- Sunt pe drum, o asigură el, apoi se opri și se uită mai bine la fața ei palidă. Ești bine?

Întrebarea păru să o uimească.

- Bineînțeles. De ce nu aș fi?

- Nu arăți prea grozav, și ai plecat atât de repede de la Ziua Recunoștinței.

- Eu... nu m-am simțit bine, bâigui ea, apoi adăugă în grabă: Atunci. Nu m-am simțit bine *atunci*. Acum sunt foarte bine.

- Poate a fost de la mâncare? Nu am auzit să-i fi fost rău altcuiva.

- Poate că nimeni altcineva nu a fost trântit pe terenul de fotbal de atâtea ori de câte am fost eu după prânz, replică ea cu un zâmbet palid.

Jeff recunoscuse ocazia perfectă.

- În legătură cu asta... începu el.

- Tată, las-o baltă, spuse ea încordată, cu o expresie care îi închise gura.

- Ești sigură? Dacă vrei vreodată să vorbești, eu și mama vom fi întotdeauna de partea ta. Știi asta, nu?

Ea reuși să zâmbească liniștitor, dar Jeff nu se lăsă păcălit.

- Bineînțeles că știu asta, promise. Acum, du-te la treabă. Lista pe care ți-am dat-o o să-ți ocupe toată ziua, iar Mitzi Gaylord vine la cinci ca să semneze contractul pentru casa Brighton.

- Am plecat, spuse el, cu o dorință ciudată de a rămâne alături de fiica lui.

După câteva minute totuși, era în librărie, când auzi pe cineva comentând că rubrica lui Mack nu era în ziar. Își dădu seama că observase același lucru de dimineată, la micul dejun, dar nu văzuse nici un motiv de a se alarma.

- Ei bine, am auzit că a fost concediat, spuse una dintre femei. De asta s-a ascuns în ultimele zile. Cine îl poate învinui? Toată identitatea lui era legată de slujba

aceea. Cred că era convins că era biletul lui spre respectabilitate – nu că ar avea nevoie de unul, după părerea mea. Totuși, după toate lucrurile prin care a trecut pe când era doar un băiat, trebuie să fi fost o lovitură.

– Concediat? Ești sigură? întrebă o a doua femeie. Ziarul face de mult mare zărvă în jurul lui. Ai fost la Baltimore? Poza lui e peste tot, oriunde te-ai uita. Chiar și pe autobuze. E un fel de superstar al rubricilor sportive.

Jeff ieși din camera din spate și se uită în jur ca să le identifice pe interlocutoare. Una dintre ele era Ethel, care avea alături un magazin specializat în suvenire și bîrfă locală. Privi în jur până dădu cu ochii de Shanna și îi făcu semn să vină în spate.

– Le-ai auzit? o întrebă.

Ea încuviință.

– Dar nu știu dacă ceea ce spun e adevărat. Știu doar că Mack e într-adevăr supărat. Nu a vrut să-i spună lui Susie de ce. De asta s-au certat de Ziua Recunoștinței.

Jeff încuviință, rumegând știrea.

– Înțeleg.

– Te rog să nu-i spui că ți-am zis despre ceartă, îl imploră Shanna. Nu vrea să vă faceți griji din cauza ei.

– Mda, Susie nu vrea să îngrijoreze pe nimeni, nicio dată. Mulțumesc, totuși, Shanna.

După ce verifică și se asigură că instalația era reparată, se pregăti să plece, dar îl văzu pe Will uitându-se prin secția de non-ficțiune. Așa că se duse la el. Era sigur că Will știa despre ce era vorba.

– Ai un minut?

– Sigur. Ce e?

– Hai afară, comandă Jeff, care nu voia ca Ethel să audă ceva și să transmită clienților ei.

Când ajunse împreună cu Will la una dintre băncile de pe chei și se așezară, îl întrebă:

– Mack a fost concediat? Așa se vorbea prin oraș azi-dimineață.

Expresia stânjenită a lui Will îi spuse ce voia să știe. Jeff oftă.

- Arunci, e adevărat?

Will încuviință.

- S-a întâmplat cu o săptămână înainte de Ziua Recunoștinței. Și l-a dat peste cap cu adevărat.

- Îmi imaginez, zise Jeff, simțind o oarecare milă față de el.

Ca toți ceilalți din oraș, știa ce mult însemna slujba aceea pentru Mack. Fusesse visul său și, așa cum observase și Ethel, îi dăruia respectul de sine după care tânjise întotdeauna. Dintre toate cunoștințele lui Jeff nu mai era nimeni care să merite mai mult o fărâma de fericire.

- I-a spus lui Susie? Pentru că ea nu ne-a zis nimic.

Will se încruntă.

- Nu cred că știe. Nu poți să lași treburile așa cum sunt, Jeff? Ar trebui s-o afle de la Mack.

- Nu știu. Mi se pare că merită să afle înainte ca orașul să înceapă să bârfească despre asta. Din ce am auzit din camera din spate a librăriei, nu o să dureze mult până când știrea va ajunge la ea. Ethel are un canal de transmisiuni pe care l-ar invidia și tabloidele de la televizor.

- Sunt de acord cu tine. O să văd dacă reușesc să-l conving pe Mack să vorbească astăzi cu ea, dar adevărul e că nu a vrut să discute cu nimeni. Eu și Jake am aflat doar după ce am fost la el acasă și l-am pus la colț.

- Spune-i s-o facă astăzi. Dacă nu, o să am grijă ca ea să afle mâine.

Will încuviință.

- Mi se pare corect. O să fac tot ce pot, dar Mack nu prea ascultă acum de glasul rațiunii.

- Mack are toată simpatia mea, dar nu pentru el îmi fac griji, spuse Jeff mohorât.

Și avea să facă tot ce-i stătea în puteri ca să se asigure că Susie nu urma să fie rănită din cauză că Mack nu avea putere să recunoască deschis lucrurile care se petreceau în viața lui. Nu era nici o rușine în a pierde o slujbă.

Însă era ceva greșit în faptul că nu împărtășeai vestea cu cineva la care se presupunea că ții.

Susie locuise singură în micul apartament de deasupra magazinelor de pe Main Street de când absolvise facultatea și începuse să lucreze pentru tatăl ei. Era convenabil pentru slujba ei care era chiar la parter și în inima orașului Chesapeake Shores, care era plin de viață vara și liniștit în această perioadă a anului.

Deși nu era un apartament spațios – doar o bucătărie deschisă cu cameră de zi și loc de luat masa plus un dormitor de o persoană și o baie – îi convenea, sau cel puțin îi convenise atunci când nu era plin de părinți și de frați, așa cum se întâmplase în duminica de după Ziua Recunoștinței.

Și nu îi așteptase. Apăruseră toți neinvitați, înarmați cu cafea și cornuri de la localul lui Sally, în aparență punând în scenă un fel de intervenție. Acum încerca să priceapă de ce apăruseră cu toții într-o asemenea hărmălaie.

– Bun, luați-o mai încet, strigă ea în cele din urmă, sperând să fie auzită în ciuda zgomotului. Nu pot nici să gândesc, darămite să mai înțeleg vreo vorbă din ce spuneți.

Din fericire, închiseră toți gura și priviră spre mama lor. Josephine O'Brien fusese sportivă în liceu și la facultate și, ca profesoară de educație fizică, încurajase dragostea lui Susie față de sporturi și îi fusese antrenoare în echipa din liceu. Fusese mama perfectă pentru doi băieți energici și atletici și încă și mai bună pentru fiica ei băiețoasă. Când avea ceva de spus, toată lumea asculta.

– Suntem îngrijorați din cauză că pari tot mai orbită de Mack Franklin, începu mama ei. Mai ales acum.

Susie se încruntă.

– De ce mai ales acum?

În loc să dea un răspuns direct, Matthew spuse:

– Tuturor ne place tipul, dar a avut tot felul de povești cu femeile, Suze. Și tu știi asta.

- Mda, ne gândeam că de asta refuzi să ieși la întâlniri cu el, se amestecă Luke. Și am considerat cu toții că era o decizie înțeleaptă.

- Bun, zise Susie încet. Toate astea sunt vechi. Eu și Mack suntem prieteni de mult. Nu ai avut niciodată obiecții. Și tot nu știu ce a vrut să spună mama când a zis ceva despre faptul că e un moment prost pentru schimbarea relației noastre. Îi privi sfidător. Și asta nu înseamnă că recunosc că s-a schimbat.

Frații ei schimbă o privire, de parcă ar fi hotărât cine urma să răspundă la asta.

Matthew fu cel care interveni:

- L-ai lăsat să-ți ia mingea la meciul de Ziua Recunoștinței, spuse el de parcă ar fi fost o crimă. Și nu doar o dată.

Susie se încruntă.

- Nu am făcut-o chiar de bunăvoie.

- Dar nici nu ai încercat să te îndepărtezi măcar de el, contraatacă Luke. Nimeni nu ți-a luat mingea înainte. Deci, ce s-a întâmplat? Ai vrut să te rostogolești pe jos cu el? Fiindcă așa a părut.

Susie se enervă.

- Ești furios pentru că nu l-am ținut la distanță pe Mack sau pentru că nu am înscris? Și de când trebuie să câștig eu jocul acela prostesc de fotbal în familie?

- Ei bine, ne bazam pe tine, recunosc Matthew. Nici unuia dintre noi nu-i place să piardă.

Luke se uită urât la el.

- Nu asta e problema. Susie, aseară părea că voiai să-l săruți chiar acolo, în fața tuturor.

- Dacă nu aș fi venit să te ajut să te ridici, cred că ai fi făcut-o, adăugă Matthew. Ai innebunit? S-a ajuns prea departe, Susie. Sau e pe cale să se ajungă. De asta suntem aici, ca să te oprim să faci ceva ce vei regreta.

- Și crezi că aș regreta dacă l-aș săruta pe Mack? Întrebă ea cu o voce ca de gheață. Sau faptul că m-aș putea culca cu el te îngrijorează cu adevărat? Sau poate

că m-aș putea îndrăgosti de el? Ei bine, am o veste pentru voi - e prea târziu.

Când spuse asta, evită să-și privească părinții. Nu voia să vadă șocul de pe chipurile lor, dar trebuia să pună capăt acestei prostii.

Matthew o privi alarmat.

- Te-ai culcat deja cu el? Îl omor. Jur că o fac. Nu ar fi trebuit să profite de tine. Toți i-am spus asta.

Susie îngheță.

- Cum? Cine l-a avertizat pe Mack să stea departe de mine?

- Noi toți, răspunse Matthew. Ei bine, eu și Luke, în orice caz. Cred că se poate ca și Kevin, și Connor să-i fi spus ceva.

Lui Susie nu-i venea să creadă ce auzea.

- Cum îndrăzniți să vă amestecați așa în viața mea! Credeți-mă că nu e treaba voastră când și dacă hotărâsc să mă culc cu Mack.

- Atunci nu te-ai culcat deja cu el? întrebă Matthew ușurat.

Insistența lui o făcu să ofteze.

- Nu, nu m-am culcat cu el, deși aș fi făcut-o dacă aș fi avut ocazia.

- Atunci ce ați făcut? întrebă bănuitor Luke. Ai spus că e prea târziu. L-ai sărutat? Cred că nu e atât de rău. Oamenii se sărută tot timpul, fără să însemne nimic.

- Nu e vorba despre sărutat, declară Susie. E vorba despre faptul că vă amestecați cu toții în treaba mea. Nu e treaba voastră pe cine sărut sau cu cine mă culc. Nu ați observat nici unul că am aproape 30 de ani? În majoritatea țărilor se consideră că sunt destul de bătrână ca să hotărâsc singură.

Se întoarse spre mama ei, care o privi compătimitoare.

- Suntem doar îngrijorați, dragă. Nici unul dintre noi nu vrea să fii rănită, spuse blând Jo O'Brien.

Susie nu se lăsă înșelată de această criză bruscă de grijă părintească și frățască.

- Oh, haideți, treaba asta e între mine și Mack, și dacă e ceva, e de mult. Dacă erați cu toții atât de porniți împotriva, de ce nu ați spus ceva mai devreme? întrebă ea, apoi înlătură cu un gest întrebarea. E irelevant. Sunt o femeie adultă. Trebuie să aleg singură cu cine mă întâlnesc.

Se uită la tatăl ei, căutând sprijin. Spre deosebire de unchiul ei Mick, tatăl ei nu se amesteca în treburile copiilor săi. Și de când lucrau împreună erau foarte apropiați. El avea încredere în judecata ei. Știa că avea.

- Tată, ești îngrozitor de tăcut. Nu ai nici o părere despre asta? Dacă ai, aș vrea s-o aud.

El o privi stânjenit.

- Ai un cap bun pe umeri, începui. Soția lui îl atinse cu cotul și el se bălbăi. Vreau să spun că nu e cel mai bun moment pentru a te apropia de Mack. Circumstanțele s-au schimbat.

Auzind cu câtă grijă își alegea cuvintele, ea îl privi printre gene. Comentariul sugera că știa mai multe decât ea, poate că știa chiar lucrul pe care Mack îl ascunsese cu atâta hotărâre de ea.

- De ce nu acum? întrebă ea privind-și țintă tatăl. Ce circumstanțe s-au schimbat? A fugit cu altcineva sau s-a căsătorit cu altcineva?

Deși își întrebuse tatăl, îi răspunse mama:

- E șomer, spuse ea pe șleau, făcând-o pe Susie să tresară.

- Este? întrebă ea înainte de a se putea opri.

- Aha, spuse triumfător Matthew. Nu ți-a spus, nu? Ce fel de bărbat păstrează un asemenea secret față de femeia la care ține? E o știre destul de importantă, nu crezi? Felul de știre pe care o împărtășesc prietenii.

Susie nu putea nega asta. De fapt, explica multe, mai ales starea lui mohorâtă din ultimele zile, comentariile repetate despre momentul nepotrivit pentru a începe o adevărată relație.

Nu știa sigur ce simțea - furie față de Mack, care păstrase un asemenea secret, sau milă pentru că pierduse ceva atât de important pentru el -, dar știa că nu era

unde trebuia să fie. Se ridică, își înșfăcă haina și geanta și apoi se întoarse spre familia ei.

- Îmi pare rău. Trebuie să plec.

- Pleci? întrebă neîncrezător Luke. Nu s-a hotărât nimic.

- Crede-mă că am auzit tot ce trebuia să aud. Încuiează ușa când plecați. Își sărută rapid mama, apoi tatăl. Vă iubesc.

Deși păreau amândoi îngrijorați, nu încercară să rețină.

În tot timpul în care traversă orașul îndreptându-se spre casa lui Mack scoase fum pe nări pentru că nu aflase mai devreme o știre atât de importantă. Îi venea să-l omoare pentru că nu îi spusese adevărul și să-l îmbrățișeze ca să-i aline durerea pe care știa că o simte. În orice caz, ar fi trebuit să-i spună. Familia ei avea dreptate în privința asta.

Bineînțeles, putea ghici motivul exact pentru care nu făcuse: mândria. Mack avea chiar prea multă. Însă prietenia ar fi trebuit să depășească mândria. Lar fi ajutat sau doar l-ar fi ascultat, orice ar fi vrut.

La jumătatea drumului îi veni în minte că poate el nu avusese destulă încredere în ea ca să-i spună vestea, că nici nu se gândise măcar că ea avea dreptul să știe. Poate că fusese și prea rușinat, mai ales după conversația în care ea îi spusese că jurnalismul era pe ducă. Poate că se temuse că ea se va lăuda că îl avertizase, în loc să-i ofere un umăr pe care să plângă.

Sau poate că Matthew avusese dreptate măcar o dată în viața lui lipsită de sensibilitate. Poate că Mack nu o considera până la urmă o prietenă adevărată, nu destul de prietenă ca să-i fie de ajutor într-o asemenea criză.

Gândindu-se la această posibilitate, trase pe dreapta și lovi volanul cu pumnul, frustrată.

Un prieten nu s-ar fi gândit la motivele lui. Un prieten ar fi mers pur și simplu la el și i-ar fi oferit sprijin. Însă femeia care nu-și cunoștea locul ezita.

Și apoi, copleșită de prea multe întrebări fără răspuns, întoarse și conduse spre casă, ușurată să vadă că familia plecase. Avea toată intimitatea din lume ca să se lupte cu ceea ce trebuia să facă în continuare... sau să accepte faptul că nu putea face nimic.

- Să știi că se vorbește că cei de la ziar te-au concediat, îi spuse Will lui Mack la prânz, în luna de după Ziua Recunoștinței. I-ai spus ceva lui Susie?

Mack făcu o grimasă.

- Nu. Oricum, cum s-a răspândit zvonul atât de repede? Nu e ceva vrednic de a fi anunțat cu surle și trâmbițe la emisiunea de divertisment de seara.

Will se mulțumi să se uite țintă la el.

- Chiar nu înțelegi, nu? Am considerat întotdeauna că ai foarte multă încredere în tine însuși, dar habar nu ai cum vorbesc oamenii despre rubrica ta, mai ales în orașul ăsta. Toată lumea e atât de mândră de tine, în special cei care știu prin câte ai trecut ca să ajungi aici.

- Exagerezi.

Will clătină din cap.

- Nu, nu-i așa, Jake?

- Categoric nu, încuviință Jake. Și de asta au observat oamenii că nu ai scris nimic despre Ravens în ziarul de sâmbătă. A făcut-o altcineva. Și altcineva a scris despre jocul de ieri. Iar oamenii au tras singuri concluziile. Când am trecut dimineață pe aici să-mi beau cafeaua, speculațiile erau în toi.

- Nu-mi place deloc să ți-o spun, dar sunt și vești mai rele, îi spuse Will pe un ton grav. Sâmbătă m-am oprit la librărie să-mi iau o carte și am dat peste tatăl lui Susie. Jeff era acolo, verificând cred o reparație la instalație. În orice caz, m-a prins și m-a întrebat pe față dacă știam ce se întâmplă. Mi-a spus că auzise vorbindu-se că îți pierduseși slujba. Și ce puteam să fac, să mint?

Mack oftă.

- Nu, dar m-ai fi putut avertiza sâmbătă.

- Crezi că n-am încercat? Te-am sunat la apartament și pe mobil. Nu doar că nu mi-ai răspuns, dar nu ți-am putut lăsa nici un mesaj pentru că ambele căsuțe vocale erau pline.

- Ar fi trebuit să mă cauți, spuse Mack, știind că de fapt nu Will era de vină, dar având nevoie să învinuiască pe cineva. Poate că aș fi avut timp să ajung la Susie. Sunt sigur că acum tatăl ei a anunțat-o deja.

- Fără doar și poate, spuse Will. Mi-a spus că are de gând s-o facă dacă tu n-o faci. Și era destul de hotărât.

- Sun-o acum, zise Jake. Sau, mai bine, treci pe la birou. Probabil e acolo. Un asemenea lucru se spune față în față.

- Nu știu dacă aș putea suporta să mă compătimească sau să-mi spună că m-a avertizat, răspunse Mack, deși nu știa sigur dacă asta era adevărata lui grijă.

Îl îngrijora mai mult faptul că ea urma să-și piardă încrederea în el și să plece de lângă el înainte de a avea șansa pe care și-o dorea pentru ei.

- De ce să-ți spună că te-a avertizat? Întrebă Will. Doar e nebună după tine.

- Ți-am spus acum ceva timp că m-a avertizat să-mi fac planuri. Cred că a citit articolele despre concedierile din redacțiile ziarelor.

- Ei bine, chiar nu cred că ți-o va arunca în față, spuse Will. Susie nu e genul ăsta de femeie.

Mack se gândi la cum ajunseseră să discute despre sex cu o săptămână în urmă, la felul în care îl privise în ochi când îi luase mingea de Ziua Recunoștinței, susținându-i privirea până când avusese nevoie de fiecare dram de putere ca să nu o sărute.

Apoi se gândi la cearta lor de pe plajă, când ea își dăduse seama că îi ascundea ceva. Acum că aflase ce era, probabil că se înfuriase și mai tare. Și putea să-i înțeleagă punctul de vedere. Și el ar fi fost livid de furie - și rănit - dacă ea ar fi păstrat un secret atât de mare față de el.

- Nu sunt sigur că știu ce fel de femeie e în ultimul timp, spuse el disperat. Pare să se fi schimbat.

- Ei bine, nu e răutăcioasă, îl încurajă Jake. Toți știm asta. Vorbește cu ea, Mack, înainte ca asta să devină o barieră uriașă între voi doi. Dacă ajunge la asemenea proporții, amândoi veți suferi. Repar-o acum. Asta este sfatul meu. Apoi se uită smerit la Will. Nu că aș fi expert.

- Nici eu nu aș fi putut-o spune mai bine, zise Will. Du-te. Repar-o.

Mack oftă când îl lăsară în stradă, la doar câțiva pași de biroul companiei imobiliare Chesapeake Shores. Avea sentimentul că prietenii lui stăteau în mașină și așteptau să vadă dacă le urma sfatul sau dacă fugea cu coada între picioare.

Fiindcă fusese destul de umilit în ultimul timp, inspiră adânc și intră în birou, dorindu-și să știe la ce să se aștepte și ce să-i spună. În majoritatea timpului, Susie era veselă și amabilă, dar confruntarea care îl aștepta era la fel de intimidantă ca intrarea în cușca unui leu. Ceva îi spunea că lucrurile care se vor întâmpla în următoarele câteva minute îi vor hotărî viitorul... și prezența sau absența lui Susie în el.

capitolul 5

Când auzi ușa deschizându-se, Susie ridică privirea de pe contractul pe care îl citea de o oră bună, fără să înregistreze nici un singur cuvânt. Buzele i se curbară într-un zâmbet automat, apoi îl recunoscu pe Mack.

- Oh, tu erai, spuse ea fără nici un interes.

Spre necazul ei, pulsul îi sărise peste câteva bătaii, în ciuda dispoziției în care se afla. După cât se părea, atracția dintre ei nu era la zi cu realitatea. Slavă Domnului că Mack nu avea cum să știe cât de contradictorii erau emoțiile care se agitau în sufletul ei.

Mack se cutremură.

- Înțeleg că ai aflat veștile.

- De la familia mea, confirmă ea pe un ton acuzator. De ce m-ai lăsat să aflu ceva atât de important de la familia mea, Mack? Cum ai putut să-mi faci asta? Știai cât de umilitor poate fi.

- Îmi pare rău, zise el, chinuit de remușcări sincere. Cu adevărat. Adevărul adevărat e că nu mi-am putut aduna curajul de a-ți spune. Am avut și eu parte de destule umilințe de când s-a întâmplat.

O parte din ea îi înțelegea șovăiala și lovitura pe care o primise mândria lui, dar nu putea să renunțe. Comunicarea fusese singurul lucru care funcționase întotdeauna între ei. Dacă pierdeau asta acum, se temea că erau condamnați.

- Mack, spunem mereu că suntem prieteni, dar acum nu mi se mai pare așa. Dacă nu poți să-mi spui măcar că ți-ai pierdut slujba, ce fel de prietenie avem de fapt? Un lucru superficial, bun pentru a ne amuza puțin? Sunt doar o femeie cu care îți pierzi timpul atunci când te plictisești?

El o privi în tăcere, implorând-o să-l înțeleagă.

- Susie, nu e vorba despre mine și despre tine, despre ce suntem sau nu suntem. Am pierdut o slujbă care însemna totul pentru mine. Nu încerca să o transformi în altceva. Nu pot purta băătăia asta acum.

- Îmi pare rău. Trebuie s-o fac. Asta e o cotitură uriașă pentru noi, în atât de multe privințe. Tu nu vezi?

El se așeză pe scaunul de lângă birou. Deși era evident că nu voia să poarte conversația aceea, părea gata să susțină discuția pe care ar fi trebuit s-o aibă cu câteva zile în urmă.

- Bine, ascultă-mă, spuse el pe un ton convingător. Asta s-a întâmplat doar de o săptămână. Iar eu încercam să procesez știrea și să înțeleg ce însemnătate are pentru viitor.

- De aceea erai mohorât.

- Exact, spuse el privind-o serios. Voiam să am un plan înainte de a-ți da de știre. Trebuia să mă simt stăpân pe situație.

- Mack, te ador, dar tu nu ești în stare să gândești atât de repede. Când văzu că el voia să protesteze la auzul acestui comentariu insultător, adăugă: Vreau să spun că tu cântărești lucrurile și le privești din fiecare unghi. E o calitate în multe privințe, dar asta înseamnă că nu ești în stare să iei rapid o decizie. Ar fi trebuit să știi că bârfitorii din oraș ți-o vor lua înainte. Fără să-și poată ascunde durerea din glas, repetă: Ar fi trebuit să aflu asta de la tine, nu de la familia mea, care a auzit-o pe stradă.

- Bine, ai dreptate, se scuză el. Știam că îmi asum un risc uriaș, dar nu voiam să văd expresia din ochii tăi, expresia pe care o ai chiar acum.

Ea nu-și putea imagina la ce se referea.

- Despre ce expresie e vorba?

- Îți pare rău pentru mine. Nici un bărbat nu vrea mila unei femei.

Susie își dădu ochii peste cap. Era un comentariu atât de tipic masculin.

- Îmi pare rău pentru tine, dar nu pentru că aș crede că ești vreun fel de ratat, dacă la asta te referi.

El ridică din umeri.

- Mai mult sau mai puțin.

- Ei bine, află ceva de la mine. Mă simt prost pentru tine pentru că știu ce mult însemna slujba aceea pentru tine. Trăiești pentru sport. Rubrica aceea făcea parte din tine. Îți dăruia o identitate profesională foarte publică. Cred că pierderea ei te ucide.

El păru vag ușurat când îi auzi cuvintele.

- Chiar așa.

- Nu trebuie să pari atât de surprins că înțeleg, îi spusese ea pe un ton sec. Am avut la dispoziție ani întregi ca să învăț ce te deranjează.

El îi înfruntă privirea.

- Îmi pare cu adevărat rău că a trebuit s-o afli așa. Ea îi întoarse privirea, amuzată.

- Știi cum am aflat de fapt? Nu doar că am aflat-o de la familia mea, dar știi împrejurările?

- Tatăl tău te-a informat? Încercă el să ghicească.

- Și mama, și frații mei. Au pus în scenă o intervenție ca să mă avertizeze să nu mă implic într-o relație cu tine chiar acum.

Pentru prima dată, el păru să se simtă cu adevărat vinovat.

- Dumnezeuule, Susie, îmi pare atât de rău.

- M-au forțat să mă gândesc pentru prima dată că nu însemn prea mult pentru tine, dacă ai putut păstra față de mine un secret atât de important.

- Știi că nu e adevărat, sublinie el, apoi o studie cu atenție. Știi asta, nu?

- De fapt, nu, nu o știu. Și pentru ca mica lor intervenție să fie și mai amuzantă, Matthew a mai spus că el și Luke te-au avertizat să stai departe de mine. De ce naiba nu mi-ai spus de asta? Am fost îngrozită.

El dădu din mână.

- Crede-mă, nu a fost mare lucru. Și-au jucat doar rolul de frați protectori.

- Atunci ceea ce au spus nu are nimic de-a face cu motivul pentru care tu și cu mine, ei bine... începu ea,

străduindu-se să-și exprime gândurile în cuvinte. De ce nu am, știi tu, făcut nimic?

El clipi, aparent confuz, apoi prinse ideea.

- Nu, zise el repede. La naiba, nu. Doar că am avut întotdeauna limita asta între noi. Presupun că am știut întotdeauna regulile. Cerul mi-e martor că ai fost destul de clară în privința asta și te-ai asigurat că înțelegeam bine că relația noastră e total platonice.

Susie oftă.

- Uită de regulile acelea stupide, Mack, îl repezi ea nerăbdătoare. M-am săturat de moarte de ele.

Uluit de vehemența ei, el se ridică și începu să se plimbe, apoi se opri și îi înfruntă privirea.

- Am vorbit despre asta de Ziua Recunoștinței, Susie. Acum nu este momentul să...

- Cine o spune? îl provocă ea.

- Eu. Și toată familia ta, dacă tot veni vorba. Nu ai ascultat ce ți-au spus?

- Nu au dreptul să spună nimic.

- Eu cred că e spre binele nostru, insistă el cu încăpățănare.

Susie știa că nu era înțelept să îl preseze prea tare acum, oricât de mult și-ar fi dorit. Așa cum îi spusese și mai devreme, simțea că ajunseseră la o cotitură, dar cariera lui Mack era în derivă și el nu era gata să ia altă decizie care să-i schimbe viața. Iar ea trebuia să respecte asta.

- Bine, hai să vedem atunci de ce te poți apuca, spuse ea pe un ton energic, lăsând restul pentru moment.

Însă discuția nu era terminată, și ea își promise să o reia cândva.

Oprindu-se din plimbarea lui agitată, el se uită la ea.

- O spui de parcă aș putea s-o fac înainte de următoarea noastră întâlnire, spuse Mack pe un ton vag nemulțumit. Nu va fi atât de ușor. Chiar acum m-am gândit că ar fi trebuit să întreb pe unul și pe altul, să văd ce altceva mai este și apoi să mă mut oriunde găsesc o slujbă.

Susie nici nu încercă măcar să-și ascundă năuceala.
- Ai pleca din Chesapeake Shores? întrebă ea neîncrezătoare.

El încuviință, deși părea aproape la fel de nefericit ca și ea.

- S-ar putea să nu am de ales.

- Nu, spuse ea categoric, hotărâtă să nu permită relației lor să se termine înainte de a fi început. Și dacă Mack pleca acum, asta avea să fie urmarea. Distanța urma să le nimicească toate șansele, mai ales în cazul unei relații nedefinite ca a lor. Asta nu se va întâmpla, adăugă ea și mai stăruitor. Ți place aici la fel de mult ca și mie. Știu că experiențele prin care ai trecut crescând în Chesapeake Shores au fost foarte diferite de ale mele, dar acesta este căminul tău, Mack.

- Susie, nu e atât de simplu, pledă el. Slujbele bune în jurnalism nu cresc în copaci, mai ales nu în zilele astea. Nu m-ai avertizat tu acum câteva luni? Eu am fost un idiot. Mă gândeam că rubrica mea are atâta succes, încât nu voi fi afectat de concedieri. În schimb, m-a făcut ținta perfectă. Chiar dacă găsesc o altă slujbă la un ziar, probabil că salariul nu va mai fi cel din Baltimore.

- Atunci crează-ți-o singur, izbucni ea. Slujba, adică. Mack clipi la această sugestie.

- Poftim?

- M-ai auzit. Crează-ți singur o slujbă.

- Te-ai gândit la ceva? întrebă el, așezându-se din nou, cu o expresie curioasă.

Ea se gândi că acesta era exact motivul pentru care ar fi trebuit să vorbească cu ea chiar în momentul în care fusese concediat. Mack se târa cu greu printre liste de pro și contra. Ea era mai rapidă și mult mai creativă, mai ales când era vorba să păstreze în lumea ei o persoană pe care nu voia s-o piardă.

Așa că preluă frâiele situației și spuse:

- Ai putea să-ți faci un blog despre sporturi la nivel național. Acesta e curentul în zilele noastre, nu? Totul

se mută pe internet. Ai deja experiența și reputația. Și ai avea și urmăritori.

Deși părea intrigat, el clătină din cap.

- Nu văd cum aş putea face prea mulți bani din asta.

- Construind o bază de abonamente, plătite sau neplătite, zise ea, gândind intens. Poate că nu era domeniul ei, dar se interesase în ultimul timp de jurnalism, fiindcă Mack făcea parte din el. Treaba e să ai vizualizări. Dacă ai destule vizualizări, poți găsi reclame. Cine știe, poate că ziarele ți-ar putea cumpăra articolele sau să faceți o înțelegere. Nu știu. Mi se pare că ar putea funcționa. Internetul e viitorul, nu?

- Așa mi-a spus șeful înainte de a-mi face vânt pe ușă, zise Mack pe un ton sec. Alte idei?

Expresia ei deveni gânditoare.

- Ei bine, vorbind din punctul de vedere al cuiva care vrea să prezinte anunțurile agenției imobiliare în fața unui public țintă, ce-ar fi să publici un ziar chiar aici? Știu că pare absurd, devreme ce ziarele sunt pe ducă, dar cred că ziarele locale se vor cere în continuare, fie și numai pentru reclame.

- Eu sunt scriitor de rubrici sportive, nu redactor, argumentă Mack. Și nici măcar editor. Nu mi-am mai bătut capul cu publicarea unui ziar din facultate.

- Și ai uitat tot ce știai atunci?

- Nu, dar...

Ea se încruntă văzându-i atitudinea negativă.

- Sunt doar idei, Mack. Nu le respinge și nu căuta scuze spunând că nu vor funcționa. Gândește-te la independența pe care ți-ar oferi-o propriul blog. Sau imaginează-ți ce interesant ar fi să poți începe ceva nou, ceva de care comunitatea are nevoie. Ai putea să faci ziarul pentru care ai visat întotdeauna să lucrezi.

Mack continua să arate sceptic.

- Nu știu, murmură el.

- Nu trebuie decât să te gândești, îi ceru Susie. Asta e contribuția mea pentru moment. Acum am o programare. Du-te acasă și fă ce faci cel mai bine, cântărește

opțiunile. Nu spun că aceste două idei sunt singurele posibilități, dar trebuie să recunoști și tu că sunt opțiuni interesante. Și fiecare din ele e mai bună decât să-ți faci bagajele și să-ți părăsești casa.

- E adevărat, recunosc el. Știam că aveam un motiv pentru care să vin astăzi aici.

Ea îi aruncă o privire aspră.

- Ai venit ca să te scuzi pentru că m-ai lăsat pe dinafară, îl corectă ea. Acum că ai văzut cât de mult te pot ajuta, poate că data viitoare nu vei mai aștepta atât înainte de a vorbi cu mine.

Mack îi rânji.

- Bineînțeles, dacă îți urmez sfatul și accept una dintre cele două provocări, voi fi propriul șef și nu va mai exista o dată viitoare.

- Mack, întotdeauna va exista o dată viitoare în care va trebui să alegi dacă ai încredere în mine sau păstrezi totul pentru tine. Dacă incidentul acesta indică un anumit tipar, îți spun de pe acum că nu-l accept.

Fu ușurată să vadă că replica ei îl cam zguduise. Se ridică, îl sărută pe obraz și ieși din birou.

- Încuie ușa când pleci, strigă ea peste umăr, fără să se mai deranjeze să-l aștepte.

Omul avea multe la care să se gândească, și amândoi știau că o putea face mai bine dacă ea nu-l bătea la cap.

O să-l bată la cap mâine. Sau poimâine. Și probabil și în zilele care urmau.

Mack era prea neliniștit ca să rămână în apartamentul lui. În ultimii câțiva ani se obișnuise să-și petreacă serile cu Susie. Acum că adevărul ieșise la iveală și ea îi înțelesese situația, nu exista nici un motiv pentru a nu-și relua obiceiul.

Bine, exista un motiv. Era evident că lucrurile se schimbaseră între ei, și momentul era tot al naibii de nepotrivit, dar nu se putu abține să nu treacă pe la ea la vremea cinei. Avea nevoie de o doză din eternul ei optimism.

Când ea deschise ușa, el își infundă mâinile în buzunare și întrebă pe un ton indiferent:

- Ai mâncat deja?

Expresia ei se luminează.

- Mi-ai văzut frigiderul. Ce crezi?

Ușurarea îl inundă. Până la urmă, lucrurile nu aveau să fie incomode între ei. Slavă Domnului pentru asta.

- Mâncare italiană? Chinezească? Franțuzească?

- Pizza? întrebă ea plină de speranță.

El clătină din cap.

- Pizza a fost meniul meu principal din ultimele zile, deși nu o știți decât tu, Will și Jake.

- Și te plângi?

- Nu neapărat, dar voiam să te duc într-un loc mai elegant. Ce-ai zice să mergem la Brady's?

Ea clătină din cap imediat.

- Nici vorbă.

El o studie printre gene.

- Nu trebuie să-ți faci griji în privința notei de plată, Susie. Încă nu sunt falit.

- Nu-i asta, insistă ea. Nu am fost niciodată la Brady's, doar la bar, din când în când. E unul dintre locurile pe care oamenii le rezervă pentru ocazii speciale.

- Poate că în seara asta e o ocazie specială, zise el, hotărât dintr-odată să meargă la Brady's din motive care aveau mai mult de-a face cu mândria decât cu pofta de o excelentă plăcintă cu crab.

- Ce sărbătorim? întrebă ea bănuitoare. Nu ți-ai găsit o nouă slujbă în Alaska sau în alt loc din cealaltă parte a lumii, nu? Vrei să mă îndopi cu carne de crab și vin fin și apoi să-mi dai vestea cea proastă?

- Puțin probabil. Mă gândeam să sărbătorim că am trecut peste cele întâmplare.

- Dacă începem să sărbătorim de fiecare dată când ne împăcăm după o ceartă, o să dai faliment.

- Sunt dispus să-mi asum riscul. Acum, chiar vrei să te cerți cu mine și să nu mergi la cel mai bun restaurant din oraș?

Ea îi susținu privirea, apoi clătină în sfârșit din cap.
- Nu dacă înseamnă atât de mult pentru tine.

- Mulțumesc, zise el solemn. A fost mai ușor decât mă așteptam.

- Vrei să zici că sunt dificilă? Întrebă ea, enervându-se pe loc.

El rânji.

- Ești, spuse fără ezitare. Însă asta face lucrurile interesante. Iar mie mi-au plăcut întotdeauna provocările.

- Aș fi crezut că ai destule provocări acum și fără să mă transformi intenționat și pe mine într-una.

- Nu eu te transform într-o provocare. Așa ești, pur și simplu.

- Atunci sunt surprinsă că mai vrei să iei cina cu mine, zise ea țâfnoasă.

Mack izbucni în râs.

- Haide, Susie. Hai să mergem înainte să reușești să faci o indigestie de toată frumusețea fără a gusta măcar din mâncare.

Ea se încruntă, dar îl urmă.

- Nu știu de ce mă mai obosesc cu tine, mormăi ea în timp ce cobora treptele spre aleea pe care era parcată mașina lui.

- Pentru că sunt fermecător și sexy, sugeră el.

- Nu, astea sunt motivele pentru care ar trebui să mă țin departe de tine, îl contrazise ea.

- Atunci pentru că te fac să râzi.

Ea zâmbi.

- Sunt sigură că asta e.

În timp ce pornea mașina, el o privi cu coada ochiului.

- Vrei să știi de ce mă obosesc eu cu tine?

Întrebarea păru să o alarmeze.

- Nu sunt chiar sigură că vreau.

- Trebuie să auzi asta, spuse el, dintr-odată solemn.

Pentru că îmi oferi stabilitate, mă fascinezi și mă faci să mă simt ca o persoană întreagă, demnă de a fi iubită.

Ea îl privi cu lacrimi în ochi.

- Oh, Mack, bineînțeles că meriți să fii iubit, zise ea încet. Și nu doar de mine, dar și de prietenii care ți-au dovedit asta. Trebuie să lași trecutul să plece. Tatăl tău - oricine ar fi fost - a fost evident un ticălos nemernic, iar mama ta a făcut tot ce a putut mai bine. Tu ești de o sută de ori mai valoros decât oricare dintre ei. Când o să crezi asta?

- O cred uneori, zise el, apoi adăugă: Când sunt cu tine.

Și de asta, chiar dacă nu știa cum avea să iasă din dezastrul cu slujba, nu-și putea permite s-o piardă. Oricât de mult l-ar fi costat.

Momentul acela prețios din mașină în care Mack îi spusese cum îl făcea să se simtă o susținut pe Susie tot restul săptămânii. Simțise că el ar fi vrut să spună mai mult. Mult mai mult. Dar, ca de obicei, făcuse repede o glumă care schimbase imediat atmosfera. Și continuase să glumească pe toată durata cinei de la Brady's, avertizând-o cu privirea ori de câte ori încerca să îndrepte conversația spre ceva serios sau cât de cât personal. Iar ea îl ascultase, știind că acum avea mai multă nevoie de râs decât de sfaturi sau chiar consolare.

Ciudat era faptul că la încheierea serii se simțise mai plină de speranță pentru ei doi decât se simțise de mult. Nici chiar absența lui Mack din ultimele zile nu reușise s-o doboare. O sunase regulat ca să o anunțe ca era bine, dar în conversații scurte care nu spuneau prea multe despre cum își petrecea timpul sau ce gânduri de viitor avea. Își spusese că trebuia să-i accepte nevoia de a rezolva singur lucrurile. Era o luptă, dar în cea mai mare parte a timpului avea succes.

În mod ciudat, o ajuta și faptul că nu se simțea prea bine. De fapt, astăzi părăsise biroul și plecase acasă, chinată de cele mai rele crampe pe care le avusese vreodată. Se târia în pat cu o pernă care se încălzea și dormi aproape toată ziua. Întotdeauna se simțea foarte rău la menstruație, așa că avea experiență.

Când se trezi dimineața cu o durere și mai mare, se îngrijoră pentru o clipă. Ceva era diferit de data asta, dar poate că în zilele astea fusese prea confuză în privința tuturor lucrurilor. Cel puțin asta își spuse când își sună tatăl și îl anunță că își mai lua o zi de concediu medical.

După o oră, cineva ciocăni energic la ușă. Apoi o cheie se întoarse în broască înainte de a se putea ridica din pat, și mama ei intră.

Susie se ridică imediat în șezut.

- Mamă, ce faci aici? Ar trebui să fii la școală.

- Tata m-a sunat. Ce se întâmplă?

- Am crampe. Le știi doar. Nu e mare lucru. Nimic care să te aducă aici în fuga mare.

- Ai fost la doctor în ultimul timp? Întrebă Jo, cu fruntea încrețită de îngrijorare.

- Nu-i nevoie. Mi-am făcut controlul anual acum câteva luni. Totul e în regulă.

- De câte ori ai mai avut dureri atât de mari?

- E puțin mai rău de data asta, dar întotdeauna a fost așa. Îți amintești cât de des trebuia să lipsesc de la școală?

- Mă gândeam că ai depășit de mult asta.

- Cred că situația s-a mai îmbunătățit de când am început să iau pastilele anticoncepționale, recunosc eu.

- Le mai iei și acum? Întrebă Jo ca din întâmplare.

Susie roși.

- Nu mai am pentru ce. Am făcut o pauză.

- Ei bine, poate că nu ar fi trebuit, dacă te ajutau. Să sunăm doctorul și să te programăm pentru un control.

Susie se simțea prea groaznic ca să o contrazică.

- Bine. O să sun și o să fac o programare.

- Nu o să poți intra decât peste câteva săptămâni, dacă nu îi spui că e o urgență. Unde ți-e agenda cu adrese? Ai numărul acolo? Sun eu.

- Mamă, nu e o urgență. Măine o să mă simt foarte bine.

- Iar eu o să mă simt mai bine dacă o să mi-o spună un medic.

Susie își privi curioasă mama.

- De ce ești atât de pornită?

Jo se așază pe marginea patului cu o expresie tensionată.

- Nu am simțit niciodată nevoia de a-ți spune asta, dar e evident că a sosit timpul s-o fac.

Susie o privi îngrijorată. Părea atât de sumbră.

- Ce să-mi spui?

- După ce l-am avut pe Luke, am făcut o histerectomie. Timp de ani la rând am avut simptome asemănătoare cu ale tale. Doctorul mi-a sugerat să fac histerectomie după Matthew, dar am refuzat. Și eu, și tatăl tău voiam mai mulți copii, iar simptomele nu erau atât de rele. M-am uitat peste niște articole despre hiperplazie - asta aveam, niște celule anormale în uter - și am fost convinsă că mai puteam aștepta. Însă când s-a născut Luke a fost mai rău. Nu puteau opri sângerarea. Au descoperit că celulele anormale se întinseseră. Nu mai aveam de ales.

Susie își privi mama, șocată.

- Ai avut cancer?

- Presupun că le-ai fi putut numi leziuni precancer-roase. Celulele anormale nu s-au întins dincolo de uter, și după ce mi-am scos uterul și ovarele, pronosticul a fost bun. Nici nu am avut nevoie de chimioterapie sau radioterapie. Tu erai mult prea mică și nu ți-ai dat seama de cele întâmplate. De atunci, nu am simțit niciodată nevoia de a vorbi despre asta, dar nu-mi place ce se întâmplă acum cu tine. Cred că ai nevoie de un control. Faci asta pentru mine?

Susie încuviință imediat.

- Bineînțeles, dar îți faci griji fără motiv. Îți promit.

Mama ei îi strânse mâna.

- Contez pe asta.

Sună la cabinetul doctorului, o așteaptă pe Susie să se îmbrace și apoi insistă s-o ducă la cabinet cu mașina.

Singură în sala de consultație, Susie se așază pe masa rece și tare și își spuse că o făcea doar pentru a liniști

temerile mamei sale. Nu avea nici un motiv de a intra în panică. Avusese aceleași simptome ani la rând, și nu însemnaseră nimic. Erau mai mult o neplăcere, nu altceva mai grav.

Doctorul Kinnear intră și îi zâmbi afectuos.

- Având în vedere împrejurările, mă bucur că ai venit. Susie reuși să zâmbească slab.

- Până astăzi, nu am știut că în familia mea exista un istoric care să mă îngrijoreze.

- Mă bucur că mama ta ți-a povestit în sfârșit. Mai bine să fii în siguranță decât să-ți pară rău. Hai să facem acum un control rapid și să vedem ce avem.

Consultațiile ginecologice nu fuseseră niciodată printre preferatele ei, dar asta se dovedi mai incomodă decât celelalte. La un moment dat aproape că scânci de durere.

Doctorul Kinnear se uită la ea.

- Doare?

Ea încuviință. El o bătu ușurel pe genunchi.

- Bine, atunci. Gata pentru moment, dar aș vrea să mai faci un test.

Susie îl privi alarmată.

- Ați găsit ceva?

- Poate, spuse el ambiguu. Nu pot să știu sigur înainte de a face alte teste. Nu-i nevoie să-ți faci griji de pe acum. O ultrasonografie ar fi mai relevantă.

Susie se gândi că ultrasonografia nu putea fi prea rea.

- Și apoi?

- Poate o biopsie.

Ea înghiți greu, încercând să scape de nodul neașteptat din gât.

- Cum? întrebă ea în cele din urmă. Ce credeți că se întâmplă?

- S-ar putea să fie o problemă cu unul dintre ovare. Mai mult ca sigur că e doar un chist, dar nu ne place să tratăm lucrurile cu ușurătate. Vrem răspunsuri cât de repede posibil.

Susie citi printre rânduri și ghici ce nu spunea.

- Ar putea fi cancer ovarian? Întrebă ea împietrită.

- Să nu o luăm înaintea lucrurilor, bine? o liniști el.
O să te programez la ultrasonografie în următoarele zile.
Asistenta mea o să facă programarea și o să te sune.

Tot ce știa Susie despre cancerul ovarian era că putea fi mortal, pentru că era depistat prea târziu, în general. În dimineața asta crezuse că avea doar o menstruație deosebit de dureroasă, și acum putea muri? Nu reușea nici măcar să înțeleagă.

Doctorul Kinnear o privi din nou, liniștitor.

- Să o luăm încet, tânără doamnă. Dacă ai întrebări, sună-mă oricând. Vom găsi răspunsurile și, oricare ar fi situația, o vom scoate la capăt.

Ea încuviință. Însă după ce ieși el, rămase înghețată în sala de consultații.

Mama ei intră după câteva minute. Susie îi întâlni privirea.

- Ți-a spus?

Mama ei încuviință.

- Mi-a spus că nu avem încă motive de panică. Nu trebuie să te alarmezi, bine? Nici una dintre noi nu trebuie să intre în panică.

Susie încuviință, apoi își privi mama cu o expresie demnă de milă.

- E în regulă să fiu speriată de moarte?

Mama ei o strânse în brațe.

- Putem să ne speriem împreună, dar trebuie să gândim pozitiv, Susie. Vorbesc serios. Fără gânduri negative. Oamenii înving cancerul ovarian, și nici măcar nu suntem sigure că îl ai. Poate că e doar un chist, nu?

Susie clipi, îndepărtându-și lacrimile.

- Am înțeles, ezită ea. Mamă, putem să păstrăm asta doar pentru noi? Nici nu știm nimic. Și nu cred că aș putea suporta să-l văd pe tata și pe ceilalți agitându-se în jurul meu.

- Dacă așa vrei, încuviință mama ei. Aș vrea să-i spui totuși lui buni.

- De ce lui buni? Nu aș face decât s-o îngrijorez.

- Dar ea e cea care are linie directă cu Dumnezeu, spuse Jo zâmbind. Cred că rugăciunile ei sunt exact lucrul de care ai nevoie acum.

Susie îi întoarse zâmbetul. Toată familia conta pe Nell O'Brien când dădea de necaz. Și ei erau credincioși și mergeau la biserică, dar credința bunicii era tare ca stâncă, oricât de mare ar fi fost criza.

- Să vedem ce se întâmplă cu ultrasunetele, spuse Susie. Dacă e vreo problemă, vom cere ajutor atunci. Mama ei îi întâlni privirea.

- Și Mack?

- Ce-i cu el?

- Cred că ar vrea să știe.

Susie clătină din cap.

- Lucrurile nu stau așa între noi.

- Îți amintești cât de supărată ai fost când nu ți-a spus că și-a pierdut slujba? Cum crezi că se va simți dacă va afla mai târziu despre asta?

- Nu pot să-i spun, zise simplu Susie. Nu până nu știu mai mult.

Pentru că dacă trebuia să se opereze și dacă nu va mai putea avea copii, totul urma să se schimbe între ei. Și bineînțeles că, dacă nu avea să fie ea excepția de la regulă, nu vor mai avea nici un viitor împreună.

capitolul 6

Mack privi cu neplăcere fața palidă a lui Susie și umbrele întunecate de sub ochii ei. Era evident de câteva zile că era îngrijorată de ceva, și se temea că motivul era el. Iar el nu voia cu nici un chip să o facă să se simtă rău.

- Bun, trebuie să ieșim de aici, zise el după ce se uită bine la ea atunci când trecu pe la birou la ora prânzului.

Parcă arăta și mai rău decât cu o zi înainte.

Înainte ca ea să-l poată contrazice, intră în biroul lui Jeff și anunță:

- O iau pe Susie de aici după-amiaza asta. Poți să te descurci fără ea câteva ore, nu?

Jeff se încruntă.

- Bineînțeles, dar nu am auzit-o spunând că și-ar dori să meargă undeva cu tine.

- Nu îi dau de ales. Are nevoie de soare și de o plimbare lungă pe plajă. Nu ai observat că nu arată bine? Întrebă el coborând vocea. Știi cumva ce se întâmplă cu ea?

Jeff clătină din cap, apoi aruncă o privire îngrijorată spre fiica lui.

- Habar nu am. Și-a luat două zile de concediu medical, ceea ce nu îi stă în fire, dar jură că se simte bine, iar Jo îi ține partea. Eu sunt pe dinafară.

Mack aruncă o privire spre Susie.

- Nu vreau să te jignesc, dar mint amândouă. Și aș vrea să știu de ce. Sunt îngrijorat, Jeff. Ceva nu este în regulă.

Tatăl ei încuviință.

- Sunt de acord. M-aș bucura dacă ai reuși să afli ceva. E limpede că nu e în apele ei. Mă gândeam că are legătură cu tine.

- Poate că are, recunosc Mack. Dacă e așa, voi face tot ce trebuie ca să îndrept lucrurile. Ți-o promit.

Chiar atunci apăru și Susie, cu obraji în flăcări.

- Nu-mi place deloc să şușotiți în spatele meu de parcă n-aș fi aici. Se uită urât la Mack. Și nici nu mă bucur că iei decizii în locul meu. Am treburi de făcut, Mack. Nu plec nicăieri.

- Treburile pot aștepta, o contrazise Mack, privind în ochi cu o hotărâre pe măsura încăpățânării ei. Când o văzu șovăind, o linguși: Dacă nu faci asta pentru tine, fă-o pentru mine. Am nevoie de o ieșire care să-mi îmbunătățească perspectivele. Poți să mă bați la cap și să-mi dictezi ce trebuie să fac. Asta te va înveseli.

Buzele ei se curbară, dar zâmbetul nu reuși să ajungă la ochi.

- Ei bine, cum aș putea rezista în fața unei oferte atât de atrăgătoare? Însă nu stăm decât două ore, bine?

- Vedem pe parcurs, răspunse Mack, fără să promită nimic.

De obicei, Mack mergea pe jos în oraș, dar astăzi își adusese decapotabila. După ce se așezară pe scaunele din față, dădu căldura la maxim și coborî plafonul. Susie se holbă la el.

- Ai înnebunit? E aproape decembrie.

- O plimbare cu mașina decapotabilă e cea mai rapidă modalitate pe care o cunosc de a scăpa de pânzele de păianjen din minte. Cred că încurajează absorbția de oxigen sau așa ceva.

Ea păru sceptică, ceea ce nu era de mirare.

- De abia aștept să văd asta dovedită științific. Până atunci, poate că ar trebui să tragi plafonul înapoi. Nu mi-ar plăcea deloc să-mi aerisesc toate celulele din creier atât de bine, încât să mor de pneumonie.

El o privi dezamăgit.

- Ești sigură?

- Sunt sigură.

- Bine, atunci. Ridică la loc plafonul, apoi întoarce mașina spre Annapolis. Poate că îi putem convinge pe Kevin și pe unchiul tău Thomas să ne facă cinste cu masa de prânz. Am descoperit că unul dintre avantajele

faptului de a fi șomer e acela că oamenii se înghesuie să-mi facă cinste cu o masă.

Ea clătină din cap.

- Înainte aveai prea multă mândrie, iar acum ești complet nerușinat. Cum a avut loc trecerea asta?

Mack îi făcu cu ochiul.

- Întotdeauna am fost puțin nerușinat. Nu ai observat?

- Mă gândeam că asta se aplica doar la întâlnirile tale romantice.

El ridică din umeri.

- Se pare că nu.

- Astăzi ești într-o dispoziție ciudată, constată ea. Ce te-a apucat?

El o privi cu coada ochiului.

- Te-aș putea întreba același lucru. Nu ești în apele tale de vreo două zile. E evident că te îngrijorează ceva. Eu sunt de vină?

- Iată modestia pe care toți o cunoaștem și o iubim, comentă ea caustic. Nu se învârte totul în jurul tău, Mack.

- Atunci ce se întâmplă?

Susie întoarse privirea.

- Nimic care să te privească.

El simți un fior rece în suflet.

- Ce înseamnă asta? Dacă te chinuie un gând care te face să arăți ca un mort viu, atunci da, mă privește.

- Mulțumesc pentru încântătorul compliment, spuse ea cu acreală. Dacă arăt atât de îngrozitor, mă mir că vrei să fii văzut cu mine.

Mack numără până la zece. Îi cunoștea toate mecanismele de apărare, probabil chiar mai bine decât ea însăși. Recurgea la glume sau la atacuri bruște atunci când se simțea încolțită.

- Nu juca murdar, Susie. Nu e vorba despre mine. E despre tine. Ce-i în mintea ta? E limpede că ceva este. Chiar și tatăl tău a recunoscut că ceva nu e în regulă. Dacă nu este vorba despre mine, atunci ce e?

- Absolut nimic, spuse ea, strângând cu încăpățănare din dinți. Las-o baltă, Mack.

Poate că ar fi ignorat-o și ar fi făcut presiuni asupra ei în continuare, dar în ochii ei era o expresie ciudat de nedreosebire de el, Susie nu era obișnuită să păstreze secrete. Mai devreme sau mai târziu avea să spună adevărul.

- Mack? spuse ea în cele din urmă.

- Da?

- Chiar vrei să iei masa cu Kevin și unchiul Thomas?

- Era doar o idee. De ce? Ai prefera să nu o faci?

Ea încuviință.

- Ca să fiu sinceră, nu sunt prea flămândă. Poate că am putea merge la plimbarea aceea pe plajă pe care ai menționat-o mai devreme.

El nu ezită deloc.

- Dacă asta vrei, sigur.

Întoarse mașina înapoi spre Chesapeake Shores, apoi conduse spre sudul orașului, spre una dintre puținele zone pe care nu era construit nimic, de-a lungul apei. Intră pe Beach Lane, un drumeag îngust, nepietruit, brăzdat de fâgașe, aproape o cărare largă tăiată prin pădure. La capăt se deschidea într-o fâșie de plajă. Ca și Moonlight Cove de pe cealaltă parte a orașului, era izolată și aproape pustie întotdeauna. Avantajul față de Moonlight Cove era că se putea ajunge cu mașina.

Soarele palid de toamnă târzie se filtra printre stejarii bătrâni, sălciile plângătoare și pini. Coborâră pe plajă, cu frunzele foșnindu-le sub picioare.

- Mă gândeam întotdeauna să cumpăr bucata asta de teren și să construiesc o casă aici într-o zi, spuse Mack. Nu una dintre clădirile acelea uriașe pe care le face Mick, ceva tihnit și cald și destul de mare pentru o familie. Dușumea din lemn de esență tare. Poate un șemineu mare care să se deschidă în camera de zi într-o parte și în bucătărie în cealaltă.

- Sună uimitor, spuse Susie cu o notă ciudat de melancolică în glas.

El îi întinse mâna ca s-o ajute să sară peste câțiva bolovani care le blocau drumul.

- Câtă pace e aici, nu? zise ea pe un ton aproape reverențios. De parcă nimeni nu ar mai cunoaște locul acesta.

- Cineva trebuie să știe. Pentru că a făcut un drum.

- Tata, îi destăinuie ea. E al lui.

Mack nu încercă să-și ascundă surprinderea.

- Chiar?

Ea încuviință.

- Pe când se mai lupta cu Mick, cred că se gândea să-și înceapă propriul cartier aici, dar nu chiar cu toată inima. A păstrat proprietatea pentru mine, Matthew și Luke, în caz că vom dori vreodată să construim ceva de-a lungul golfului. Știa că pământul va costa o avere cândva.

- Nu mi-ai spus niciodată asta, zise el, neștiind dacă era dezamăgit sau încântat de veste.

Însemna că nu avea să pună mâna pe pământ niciodată, dar măcar aparținea cuiva care avea să-l trateze cu respect.

- Nu am știut niciodată că ții atât de mult la el. Cui dat cum se întâmplă lucrurile, nu? Poate că o să-ți pun o vorbă bună și tata îți va vinde parcela mea cândva.

În glasul ei era o notă pe care n-o putea interpreta. Regret? Durere? Nu era destul de intuitiv ca să-și dea seama.

- De ce naiba l-ai lăsa să-l vândă?

- Pentru că tu îl vrei atât de mult, răspunse ea simplu. Mack clătină din cap.

- Categorie nu. Nu te-aș putea lăsa niciodată să faci asta. E moștenirea ta, Susie. Poți să-ți construiești casa visurilor chiar aici.

Ochii ei aveau o expresie îndepărtată, iar Mack avu din nou sentimentul că pierduse ceva important.

- Susie, e totul bine? Întrebă el iar, sperând că de data asta ea avea să se deschidă și să-i spună ce o necăjea.

- Ți-am spus că da, răspunse ea, pe un ton din nou defensiv.

El o studie cu o privire pătrunzătoare.

- Și nu m-ai minți, nu-i așa?

- Nu te-am mințit niciodată.

"Până acum." Mack auzi cuvintele la fel de clar de parcă le-ar fi rostit cu glas tare. Însă când se uită la ea nu mai putu insista ca să obțină răspunsuri - părea dintr-odată atât de fragilă, nu mai semăna deloc cu femeia vibrantă și gata să lupte până la capăt, care îi întorcea de obicei fiecare replică. I se strânse stomacul și se gândi că nu i-ar fi plăcut deloc ce i-ar fi spus, dacă ea chiar i-ar fi răspuns.

Lui Susie nu-i plăcea deloc să-l mintă pe Mack, mai ales amintindu-și de propria ei reacție la eschivările lui din ultimul timp. Numai că nu putea pur și simplu să-i spună ce se întâmpla cu sănătatea ei. Nu până nu știa mai multe. Peste câteva zile urma să facă testul cu ultrasunete. După asta, lucrurile aveau să fie mai clare.

Când îi spusese despre visul lui de a deține proprietatea de la Beach Lane, aproape că o terminase. De ani întregi, de când tatăl ei îi spusese că o bucată avea să fie a ei, văzuse acolo o casă pentru ea, Mack și copiii lor. O casă întreagă de copii. Asta își dorea mai mult decât orice.

Se gândise întotdeauna că Mack nu avea să lase visul acela să devină realitate. Însă acum putea fi ea. Chiar dacă trăia, copiii puteau ieși din ecuație. Ce va simți Mack cu privire la asta? Nu vorbiseră niciodată despre asta. De fapt, subiectul copiilor era unul sensibil din cauza propriei lui istorii. Ironia stătea în faptul că ea știa că trecutul l-ar fi făcut cel mai bun tată, pentru că știa exact ce nu trebuia să facă. Ar fi fost un bărbat de încredere, așa cum tatăl lui nu fusese.

Dar era prea deprimant să stea și să se gândească la ce s-ar fi putut sau nu s-ar fi putut întâmpla în viitor. Dacă mai stătea închisă în apartament, făcându-și griji, avea să-și iasă din minți. Își dori să fi menținut legături mai strânse cu verișoarele ei, dar discordia dintre tații lor o făcuse întotdeauna să se simtă ca o trădătoare dacă petrecea prea mult timp cu Abby, Bree sau Jess.

Mai ales cu Jess, de fapt, care era cea mai apropiată ca vârstă. Jess fusese întotdeauna într-o competiție ciudată cu ea, probabil pentru că deficitul ei de atenție nu-i permitea să învețe cu ușurință, în timp ce Susie trecuse lejer prin școală. Oricum, relațiile din familie făcuseră ca legăturile dintre ele să fie stânjenitoare.

În orice caz, se apropiase de Shanna, soția lui Kevin, care nu avea nimic din moștenirea familiei O'Brien. Știa că, dacă i-ar fi destăinuit ce se petrecea, Shanna ar fi ținut totul pentru ea și i-ar fi oferit un sfat înțelept, dacă i-ar fi fost cerut.

Chiar dacă librăria era probabil închisă, știa că Shanna rămânea până târziu ca să înregistreze chitanțele din ziua aceea înainte de a se întoarce acasă, la familia ei. Susie coborî scările și se îndreptă spre magazinul de după colț, apoi bătău la ușa din față.

Shanna ieși din spate, o zări pe Susie și aprinse luminile în timp ce se îndrepta spre ușă.

- Hei, ce te aduce aici atât de târziu? Întrebă ea, dându-se la o parte ca să-i facă loc. Apoi se încruntă. Nu arăți prea bine.

- Se pare că toată lumea a fost de părerea asta azi, zise Susie, forțându-se să vorbească pe un ton jovial. Nimic nu te face să te simți mai bine decât să auzi asta de la mai multe persoane.

- Una dintre persoane a fost Mack?

Susie o privi obosită.

- Da.

- Mă gândeam că e un bărbat cunoscut pentru farmecul lui, mormăi Shanna.

- Se pare că l-a folosit tot pe alte femei.

- Bun, ca să tragem linie, te simți deprimată și ai nevoie de o mică discuție prietenească. Vrei să vii la mine la cină? Îți garantez că o oră sau două cu Davy și Henry printre picioare te vor face să te întorci bucuroasă la pacea și liniștea din apartamentul tău.

- Nu-i nimic în neregulă cu băieții, sări Susie să-i aplece. Sunt doar niște copii obișnuiți, plin de energie.

- Dacă nu știu eu! rânji Shanna. Și când te gândești că Henry era un băiețel atât de timid și studios când am devenit mama lui vitregă. Acum că fostul meu soț a permis ca eu și Kevin să-l adoptăm, Henry a înflorit și s-a transformat într-un copil sălbatic. Ar fi minunat de privit, dacă nu ar fi atât de epuizant.

- Transformarea vi se datorează vouă, ție și lui Kevin. Faptul că fusese atâta vreme un tată bolnav și alcoolic îl făcuse pe bietul copil să umble în vârful picioarelor, de teamă să nu-și supere tatăl.

- Destul de adevărat. Bineînțeles, Davy a venit în viața mea fără nici un bagaj. Mama lui a murit când era doar un bebeluș, iar Kevin a fost întotdeauna un tată minunat. Plus că a fost înconjurat de toată familia O'Brien. E doar un băiețel gălăgios, exact așa cum ar trebui să știe. Amuzant e faptul că mi-am imaginat că Henry va avea o influență liniștitoare asupra lui, dar în schimb a fost exact pe dos.

O studie pe Susie.

- Deci, nu vrei să vii la noi la cină? S-ar putea să fie chiar o masă liniștită, dacă Kevin reușește să le facă baie băieților și să îi culce înainte de a ajunge eu.

Susie o privi amuzată.

- Deci de asta pierzi vremea pe aici după program, pentru ca soțul tău să pregătească singur copiii pentru noapte.

Shanna râse.

- M-ai prins. Poveștile dinainte de culcare sunt partea mea preferată. Toate celelalte - să mă ud până la piele cât fac baie, să mă cert cu ei pentru că nu vor să meargă la culcare - nu-mi plac atât de mult.

- Nu mi-ar plăcea să citesc o poveste în seara asta, mărturisi Susie. Ar fi în regulă?

- S-a făcut. Tu fă asta, iar eu voi pregăti ceva spectaculos pentru cină. O privi printre gene. Sau mai bine rămânem aici și vorbim? Ai ceva pe suflet? Vrei un ascultător sau distracție?

- Nu, ce am eu se rezolvă cu o distracție bună, insistă Susie. Atât timp cât nu deranjez.

- Prietenii nu pot deranja, o asigură Shanna, apoi o îmbrățișă impulsiv.

- Pentru ce a fost asta?

- Părei să ai nevoie. Am învățat să citesc semnele.

- Mulțumesc, zise Susie zâmbind. Chiar aveam.

Chiar și fără să spună nici un cuvânt despre problemele ei, povara părea dintr-odată de o mie de ori mai ușoară.

Când ajunseră în casa Shannei, îl găsiră pe David sărind în pielea goală prin foaier.

- Urcă scările acelea în secunda asta, ordonă Shanna, încercând fără succes să-și ascundă râsul. Se întoarse spre Susie. Ți-am spus că s-ar putea să fie o nebunie aici.

- Mă uscam, pretinse David alergând din nou pe lângă ele.

Shanna închise ochii.

- Cerul să mă ajute, murmură ea, apoi strigă spre scări: Kevin, fiul tău e jos, în pielea goală, în fața musafirilor!

Kevin aruncă o privire peste balustradă.

- Nu sunt musafiri, e Susie. Sunt sigur că a mai văzut copii în pielea goală. Chiar și așa, reuși să-i arunce o privire severă lui Davy. Treci imediat sus!

Davy o zbughi pe scări, dăruindu-le un zâmbet de nestăpânit.

- Ești sigură că vrei să le citești povești în seara asta? întrebă Shanna. Dacă aș fi în locul tău, aș fugi cât m-ar ține picioarele.

- Nu, mă țin de cuvânt, răspunse Susie și o urmă pe Shanna pe scări.

Deși în casă erau camere pentru amândoi băieții, Henry fusese atât de interesat de perspectiva de a avea un frățior și David îl adorase într-o asemenea măsură pe acest nou frate mai mare, încât insistaseră să împartă dormitorul mai mare.

- Ascultați, voi doi, anunță Shanna după ce îi sărută pe amândoi, păstrând un sărut mai lung pentru soțul ei, am recrutat talente noi pentru povestea de seară.

Davy, îmbrăcat acum în pijamalele cu SpongeBob, sări pe pat.

- Ura! Am ales deja cartea. E despre camioane. Henry gemu.

- Vrei cartea aceea în fiecare seară. Mă gândeam că e rândul meu să aleg. Eu vreau capitolul următor despre Percy Jackson.

David ridică din umeri.

- Bine, zise el repede. Dar citim din cartea despre camioane mâine-seară.

- În regulă, spuse Henry printre dinți.

Susie se așeză pe dușumea, între paturile lor gemene, și luă cartea de la Henry.

- Bun, trebuie să-mi spuneți ce s-a întâmplat în povestire până acum.

Ei o aduseră la zi, vorbind unul peste altul.

- E o poveste cu adevărat bună, conchise Henry. Shanna rânji.

- Nu au voie decât un singur capitol, o avertiză ea pe Susie. Nu-i lăsa să te păcălească să le citești mai mult.

- Categorie nu, spuse Susie solemn, apoi îi făcu cu ochiul lui Henry, care chicoti.

Shanna se mulțumi să clatine din cap și ieși din încăpere.

- Cina e gata în jumătate de oră, strigă ea.

Susie se uită la cei doi băieți.

- Presupun că va trebui să citesc repede.

Deschise cartea la pagina desemnată, privind mai mult la băieții care o ascultau decât la povestire. Davy se ghemui în curând pe pernă și adormi, dar Henry era pe marginea patului, absorbind cu înflăcărare fiecare cuvânt. Când ajunse la finalul celui de-al doilea capitol, el oftă.

- Chiar trebuie să ne oprim? întrebă el nostalgic.

- Chiar trebuie, spuse ea, îmbrățișându-l și învelindu-l. Apoi îl sărută pe obraz. Trebuie să dormi mult ca să poți să mergi la școală mâine și să fii foarte, foarte deștept.

El o privi cu solemnitate.

- Sunt deja deștept.

- Crede-mă, băiete, există o mulțime de lucruri despre care nu știi nimic încă. Nici măcar eu nu le știu pe toate, și sunt de mai mult timp pe pământ.

- Cred că da. Mulțumesc că ne-ai citit.

- A fost distractiv. Aș fi vrut ca mama și tata să fi avut și ei o librărie când eram de vârsta ta. Sunteți atât de norocoși, băieți.

- Cei mai norocoși, spuse Henry, cu ochii aproape închizându-i-se.

Susie ieși în vârful picioarelor și se sprijini de peretele de lângă ușă, încercând din greu să nu plângă. Voia și ea asemenea seri, în care să-și adoarmă copiii și să coboare la soțul ei, la Mack.

Și dacă nu aveau să existe niciodată?

- Susie, cina, strigă Shanna, spulberându-i momentul de autocompătimire și panică.

- Vin, răspunse ea, ștergându-și lacrimile de pe obraji și încercând să zâmbească. Te rog, Doamne, murmură în timp ce cobora, scapă-mă de asta. Te rog.

Pentru o clipă regretă că nu îi povestise bunicii despre situația ei. Buni ar fi știut exact ce cuvinte să folosească, cele pe care le-ar fi ascultat Dumnezeu.

Și i-ar fi amintit că Dumnezeu știa întotdeauna ce era în inima ei.

La câteva zile de la conversația aceea neliniștitoare cu Susie, Mack află detalii despre încă o investigație legată de steroizii folosiți de jucătorii cei mai bine cotați de baseball și despre un anumit jucător care îi criticase vehement pe jucătorii prinși în trecut. Ipocrizia îl enervă, la fel ca și prăbușirea altor eroi sportivi. Îl ardeau degetele

să scrie despre subiect, dar dacă nu mai avea rubrica din ziar, unde putea să găsească o audiență?

Își aminti că Susie îi sugerase un blog, intră pe internet, își făcu un cont și scrisese un articol violent care i-ar fi făcut cândva zile fripte la ziar.

Nu știa la ce să se aștepte. Din câte știa, cuvintele lui rămâneau în spațiul virtual, necitite de nimeni. Când se logă în ziua următoare, văzu că avea jumătate de duzină de comentarii, majoritatea de la oameni care îi scriau uneori la poșta electronică de la ziarul din Baltimore.

„Mă bucur să văd că vocea ta nu a fost redusă la tăcere pentru totdeauna, scria unul dintre ei. Bine ai venit înapoi!”

După câteva zile, un post local de radio îl sună ca să îl invite să discute subiectul la emisiunea sportivă. Emisiunea nu era plătită, dar se gândi uimit că putea să-și expună părerile și să vorbească despre blogul pe care îl inaugurase fără a spera că va atrage prea multă atenție.

Până la sfârșitul săptămânii următoare, rubrica de opinii de pe site-ul lui era surprinzător de activă. Nu avea audiența bătrânului ziar – și își dădu seama că probabil nici nu avea s-o aibă vreodată –, dar măcar găsisese o cale de a-și păstra numele și părerile în atenția oamenilor.

– Omul s-a întors, spuse Jake, dându-i o palmă pe spate când se întâlneau la prânz. Blogul pe care l-ai scris astăzi astăzi a fost tare.

Mack îl privi surprins.

– L-ai citit?

– Desigur. Am auzit despre el de la tip cu care am avut o afacere acum două zile. Ceea ce vreau eu să știu e de ce nu mi-ai spus mie sau lui Will despre asta.

– Nu era mare lucru. Mai degrabă un hobby, până găsesc ce să fac în continuare. Între timp, mă gândesc la câteva apeluri de la niște ziare care ar putea fi interesate să mă angajeze.

– Unde? Întrebă Will, privindu-l îngrijorat.

– Chiar acum, cele mai promițătoare sunt în California și în Colorado, recunosc el.

- Mult prea departe, declară succint Will. Nu ai putea să transformi blogul în ceva?

- Nu știu dacă vreau, admise Mack. Pare exact ca vechea mea slujbă, dar cu o audiență mai redusă.

- Mă gândeam că îți plăcea slujba aceea, spuse Will confuz. Nu de asta ți se înecaseră toate corăbiile?

- Ba da, zise Mack, apoi recunosc. Dar când am vorbit cu Susie despre toate astea, mi-a dat altă idee și nu pot scăpa de ea. Ar fi o adevărată provocare. Ceva nou și probabil interesant.

- Ce? întrebă Jake.

- Un ziar săptămânal în Chesapeake Shores, răspunse Mack, privindu-și prietenii și încercând să le evalueze reacția. E o nebunie, mai ales în zilele astea?

- Când te-au deranjat vreodată nebuniile? întrebă Will. Ai făcut avere făcând lucruri pe care oamenii le credeau imposibile. Dacă ești interesat de asta, gândește-te la detalii, fă planul pe hârtie și hotărăște dacă e realizabil financiar.

- Eu, unul, aș fi încântat să am unde publica reclame rentabile și obiective pentru grădiniță, spuse Jake.

Mack îl studie.

- Serios? În mod regulat?

- Categorie. Înscrie-mă de pe acum.

- Ce ar însemna rentabil pentru tine?

Jake spuse niște cifre, iar Mack le notă pe un șervețel. Nu era o bază pentru un plan de afaceri, dar era un punct din care să înceapă. Începu să scrie și alte note, uitând de tot ce era în jur.

Când ridică în cele din urmă privirea, văzu că Will și Jake plecaseră, iar locul lor fusese ocupat de Susie.

- De unde ai apărut? întrebă el, clipind surprins.

- Sunt aici de ceva timp.

- De ce n-ai spus nimic?

- Mi-a plăcut să te văd atât de absorbit de ceva.

Întinse mâna spre teancul de șervețele pe care le adunase înainte ca Sally să-i dea un bloc de foi și să-l mustre fiindcă îi termina stocul de șervețele.

Mack ar fi vrut să le smulgă înapoi, dar își aminti că îi jurase lui Susie că nu va mai avea secrete față de ea.

Așa că se mulțumi să-i privească fața și să-i observe expresia din momentul în care își dădu seama despre ce erau notele.

Apoi ea ridică privirea și zâmbi.

- Serios?

- Cred că da. Tu ce crezi?

- Sunt multe întrebări aici. Și dacă nu-ți plac răspunsurile?

El ridică din umeri.

- Atunci, cred că va trebui s-o iau de la capăt.

Însă când văzu speranța care scânteia în ochii ei știu că va trebui să găsească o cale de a face treaba cu ziarul să funcționeze. Nu doar că s-ar fi putut dovedi o provocare pentru el, dar ar fi pregătit drumul pentru viitorul stabil și sigur pe care și-l dorea cu Susie. Pentru moment, ziarele din California și Colorado ieșiseră pur și simplu din discuție.

capitolul 7

Susie nu știa cât mai putea aștepta ultrasonografia. Testul fusese amânat de două ori, iar ironia stătea în faptul că o dată îl amânase ea.

Se ivise o problemă la serviciu și nu voise să îi spună tatălui ei de ce nu putea asista la o ședință pe care o programase. Oricum, asta își spusese atunci când schimbase programarea la doctor. Mama ei se învinețise de furie.

- Știi cât de importantă e programarea, o mustră Jo. De ce faci asta?

- Tata chiar voia să iau parte la ședința asta, și nu m-am putut gândi cum să scap fără să spun adevărul. Iar pentru asta nu eram pregătită.

Mama ei nu păru s-o creadă.

- Cred că e din cauză că te înspăimântă de moarte ceea ce ai putea afla.

- Ei bine, bineînțeles că mă înspăimântă, replică Susie. Pe tine, nu?

- E mai bine să știi decât să nu știi, spuse Jo, fără să răspundă la întrebarea ei.

Și poate chiar era.

Mama ei o privi cu simpatie.

- Odată ce ai răspunsurile, vei ști ce să faci cu ele.

- Nu sunt pregătită să știu, repetă Susie cu încăpățănare, apoi recunosc. Asta o să facă totul real. Va trebui să înfrunt posibilitatea unei operații, a radio-terapiei, a chimioterapiei și cine știe mai ce. S-ar putea să trebuiască să accept că nu voi avea niciodată copii. Nu știu dacă mă pot descurca cu asta.

Jo îi îndepărtă părul rebel de pe față.

- Ești o femeie puternică, Susie. O să înfrunți tot ce trebuie înfruntat cu curaj. Și cine știe? S-ar putea să fie

vești bune, și atunci înseamnă că ți-ai prelungit fără motiv îngrijorarea.

- Știm amândouă că veștile nu vor fi bune, zise Susie direct, refuzând să-și facă speranțe false.

- Eu nu știu așa ceva! zise înverșunată Jo. Nici tu nu știi. Ce s-a întâmplat cu promisiunea noastră de a cultiva o atitudine pozitivă?

- Am tot citit despre ultimele mele simptome și despre posibilele urmări. E destul ca să semene groaza în inima oricui.

- Scumpo, nu e rău să fii bine informat, dar tu ești un caz unic, îi aminti Jo. Nu trebuie neapărat ca cele mai proaste scenarii să se aplice în cazul tău.

- Dar se pot aplica, replică Susie, care nu voia să părăsească nici o fărâmbă de speranță doar pentru a fi spulberată mai târziu.

- Destul cu asta, îi porunci Jo. Când e următoarea programare?

Susie îi spuse.

- Merg cu tine. Așa nu vei mai putea să dai înapoi. Dacă va fi nevoie, voi aduna toată familia și te vom târî acolo.

Susie știa că era serioasă. Însă, până la urmă, cineva de la cabinetul doctorului sună și reprogramă.

Acum sosise timpul. Nu mai exista scăpare sau scuze. Mama ei era pe drum și Susie nu se mai putea gândi la nici o cale de a nu merge. Își cunoștea prea bine mama ca să știe că avea să ceară într-adevărul ajutorul tatălui și fraților ei, dacă era nevoie. Poate chiar și pe al lui Mack.

Din fericire, Mack fusese atât de prins de propriile planuri în ultimul timp încât nu comentase nimic despre dispoziția ei ciudată sau lipsa de energie. Desigur că nu-și dorea ca el să afle ce se întâmpla de la mama ei. Și singurul mod prin care se putea asigura că așa ceva nu avea să se întâmple era să se târască la cabinetul doctorului și să facă testul.

Se dovedi că ultrasonografia nu era de fapt mare lucru. Nici măcar nu stătu prea mult timp în cabinet. Încercă să citească răspunsurile de pe chipul tehnicianei, dar era evident că femeia învățase să păstreze o expresie neutră.

- Nu poți să-mi spui ce ai aflat? întrebă ea când se termină testul.

- Doctorul va discuta rezultatele cu tine, răspunse Paula Marcus. Probabil că până mâine va fi gata. Sună-l atunci.

- Nici măcar un indiciu? imploră Susie.

Tehniciana de la ultrasunete o privi cu simpatie.

- Îmi pare rău. Indiciile nu fac parte din fișa postului meu, zise ea în glumă. Apoi deveni serioasă. Știu că așteptarea e îngrozitoare, scumpo. O să văd dacă nu pot scoate rezultatele mai repede. Încearcă să-l suni pe doctor la sfârșitul după-amiezii.

Susie oftă, știind că nu putea spera la mai mult.

- Mulțumesc.

Își găsi mama în sala de primire și îi zâmbi slab.

- Gata.

Jo îi studie chipul.

- Nu știi ce au găsit?

- Nu am nici cel mai mic indiciu, recunoscui moho-râtă Susie. Tehniciana a spus că va încerca să îi trimită raportul doctorului Kinnear după-amiază.

- Atunci, hai să luăm prânzul, sugeră Jo. Undeva unde nu am fost niciodată. Vrei să mergem cu mașina la Baltimore și să încercăm ceva la Inner Harbor? E întotdeauna amuzant.

Susie scutură din cap.

- Mulțumesc pentru încercare, mami, dar nu mi-e foame.

Jo o studie printre gene.

- Ceva îmi spune că nu ți-a mai fost foame de la primul control. Ești mai slabă decât trebuie. Dacă nu vrei să ghicească cineva că ești bolnavă, trebuie să mănânci. Baltimore sau un loc de aici?

Susie percepu hotărârea oțelită din spatele cuvintelor ei.

- E bine la localul lui Sally.

- Te simți pregătită să dai peste Mack? Întrebă surprinsă mama ei.

Ciudățenia era că se simțea.

- El nu o să mă bată la cap dacă nu mănânc ultima îmbucătură din farfurie.

Mama ei zâmbi.

- Din fericire, eu voi fi chiar acolo și voi putea să o fac.

- O să te ții de mine chiar dacă va fi și Mack?

- Scumpo, azi o să mă țin de tine ca scaiul, în afară de cazul în care te las în mâinile capabile ale altcuiva.

- Ei bine, nu-mi place deloc, comentă Susie, apoi chicoti. Și acum par un copil bosumflat de cinci ani. Își trecu brațul pe sub brațul mamei sale. Haide. Îți promit să mănânc până la ultima lingură de supă.

- Și un sendviș cu brânză gratinată? o linguși Jo.

Susie dădu ochii peste cap.

- Poate.

- Dar ce zici de o înghețată asortată?

- Acum devii prea insistentă.

Mama ei râse.

- Asta e prerogativa, dacă nu chiar datoria mea.

Susie se opri și se întoarse cu fața la ea, observându-i îngrijorarea reală din privire.

- Mulțumesc că ai venit cu mine astăzi, și pentru că mă bați la cap să mănânc și ești mama mea.

- Oricând, fetiço. Pentru asta sunt aici.

Mack tocmai își termina prânzul cu Will și Jake când apăru Susie, însoțită de mama ei. Priveliștea nu ar fi fost surprinzătoare dacă nu ar fi fost o zi de școală. Ceva se întâmplase, dacă Jo își luase liber. Avea sentimentul deranjant că era ceva legat de problema lui Susie din ultimele zile, oricare ar fi fost aceasta. Reușise să își înăbușe sentimentul de alarmă, dar acum acesta ieși din

nou la suprafață, cu tot felul de clopoței care îi sunau în cap.

- Ce ziceți, băieți, vi se pare că Susie arată bine? îi întreabă el pe Will și Jake.

Era o întrebare ridicolă, fiindcă Jake, cel puțin, era unul dintre cei mai puțin atenți bărbați pe care îi cunoscuse. Dar se putea ca Will să fi prins ceva.

Will se uită peste umăr.

- E puțin cam palidă, dar am intrat în decembrie. Toată lumea e cam anemică zilele astea.

- Și Jess nu ți-a spus nimic? insistă Mack.

Will clătină din cap.

- Știi cum stau lucrurile între ele două. Jess a simțit întotdeauna că Susie făcea orice lucru mai bine decât ea. Chiar dacă fac parte din aceeași familie, nu sunt chiar cele mai bune prietene.

Mack se întoarce spre Jake.

- Dar tu? Ai vreo părere?

Jake ridică din umeri.

- Mie mi se pare la fel. Și înainte de a întreba, Bree nu a vorbit despre Susie în ultima vreme. Între bebeluș, florărie și piesa de teatru pentru Crăciun, de abia are timp să ne salute pe toți înainte de a cădea frântă de oboseală în pat.

Mack oftă.

- Nu-mi sunteți de nici un ajutor. Se uită mai atent la Susie. Will are dreptate. E palidă, și mi se pare că a și slăbit.

- Ai întrebat-o dacă totul e în regulă? vru să știe Will.

- Bineînțeles. Jură că e bine, dar nu mă las prostit. Acum e aici cu mama ei în mijlocul unei zile de școală. De ce nu e Jo la muncă?

Jake sesiză în sfârșit îngrijorarea lui Mack.

- Ești într-adevăr îngrijorat din cauza asta, nu?

Mack încuviință.

- Ei bine, nu noi avem răspunsurile, spuse Will. Du-te acolo și așază-te la masa lor. Vezi ce poți afla. Ai grijă

să ne spui și nouă dacă este ceva. Dacă Susie are nevoie de ceva, spune-mi.

- Desigur, răspunse Mack distrat, care ieșise deja din separeu și se îndrepta spre Susie.

Jo îi întâlni privirea, și el văzu limpede că era îngrijorată de moarte. Asta îl alarmă mai mult decât orice. Jo O'Brien era cea mai imperturbabilă femeie pe care o cunoscuse vreodată.

- Bună, doamnelor, spuse el, strecurându-se în separeu alături de Susie. Vați luat zi liberă ca să mergeți la cumpărături?

- Doar ca să mâncăm ceva la prânz, spuse Susie cu veselie forțată. Nu-i așa, mami?

- Așa e, răspunse Jo, apoi se ridică dintr-odată. Și fiindcă Mack e aici ca să-ți țină companie, cred că o să plec, totuși.

- Nu vreau să te alung, zise Mack, deși era de fapt ușurat de plecarea ei.

Avea mai multe șanse să scoată niște răspunsuri de la Susie fără mama ei pe post de scut protector.

- Oh, nici vorbă să mă alungi, insistă Jo. Probabil că ar trebui să trec pe la școală. Mi-am lăsat clasa cu un înlocuitor. Însă probabil că au terorizat-o deja.

Susie o imploră din privire.

- Mami?

Jo o sărută pe obraz.

- Ești pe mâini capabile.

Înainte de a pleca, se aplecă și șopti la urechea lui Mack:

- Ai grijă să mănânce ceva.

- O să am, promise el.

După plecarea ei, o studie ironic și întrebător pe Susie.

- Ce-i cu mama ta?

- Nimic, răspunse Susie, puțin cam prea repede. E doar puțin cam tulburată astăzi.

- De ce?

- S-au întâmplat multe.

- Ca de exemplu? insistă Mack.

Susie îi aruncă o privire de avertizare.

- Las-o baltă, Mack. Trebuie să mănânc repede ceva și să mă întorc și eu la muncă. De fapt, poate că o să-mi iau doar niște supă la pachet.

Mack clătină din cap.

- Cred că nu.

Ea se uită urât la el, dar pentru că îi bloca ieșirea din separeu, nu putu decât să se plângă.

- Cine te-a numit câinele meu de pază? întrebă iritată.

- Mama ta, și eu i-am promis-o în mod serios. Întotdeauna o fac.

- Ce se întâmplă atunci cu loialitatea ta față de mine? întrebă ea și mai nemulțumită.

- Am cumva sentimentul că în momentul acesta e vorba despre unul și același lucru. De ce își face mama ta griji pentru tine, Susie? Ești bolnavă?

- Nu. Arăt bolnavă?

Ei, călcase pe teren minat. Ori răspundea cavalierește, ori spunea adevărul.

- Ești palidă. Ai slăbit, așa că da, nu arăți bine. Nu e pentru prima dată că ți-am spus asta, așa că nu trebuie să te uiți urât la mine, de parcă te-aș fi insultat. Sunt îngrijorat.

- Nu trebuie, zise ea, apoi îi aruncă un zâmbet strălucitor care era evident forțat. Acum spune-mi ce planuri ai făcut în privința ziarului. Vreau să aud totul. Te ascunzi de zile întregi, așa că ai adunat probabil câteva lucruri concrete.

Mack se gândi să-i spună că observase schimbarea intenționată a subiectului, dar hotărî că era mai bine să aibă grijă ca ea să comande supă și un sendviș.

- Nu am cum să mănânc toate astea, protestă ea. Supa e prea destul.

- Hei, nici măcar nu am vorbit despre plăcinta cu mere de la desert.

- Uit-o. Nici vorbă.

- Mai vedem noi. Este prețul pentru schimbarea subiectului.

Ea îi zâmbi, obosită.

- Atunci e un preț mic. Acum spune-mi.

El îi vorbi despre unele dintre informațiile pe care reușise să le adune vorbind cu proprietarii a șase zone locale din Maryland și din câteva zone apropiate din Virginia.

- Afacerea e grea, zise el. Toată lumea e de acord cu asta.

- Și totuși, pari interesat, zise Susie în timp ce înghițea o lingură plină din supa aburindă de crab pe care i-o adusese Sally, împreună cu un sendviș cu brânză gratinată. Cum arată cifrele?

- Înspăimântător, ca să fiu sincer. Habar nu am dacă pot face rost de atâția bani. Personalul angajat va costa o sumă scandalosă, și la asta se adaugă costul angajării unui tipograf. Nu știu, Susie, s-ar putea să mă întind mai mult decât mă țin plapuma. Fiecare părticică de bun-simț din mine țipă să uit de ideea asta.

Ea rânji.

- Dar nu ai de gând să uiți, nu? Recunoaște, Mack, că nu te-am mai văzut atât de fericit de dinainte de a-ți pierde slujba. Mori de dorința de a accepta provocarea.

- Mor, mărturisi el. Am început să schițez un plan de afaceri aseară cu posibilele costuri și potențialul venit. Nu pot să-mi imaginez că vreo bancă ar fi dispusă să-și asume un asemenea risc. Am niște bani puși deoparte. Nu am cheltuit prea mult din salariu și am și compensația pentru concediere, dar asta e doar vârful aisbergului.

- Vorbește cu Laila, sugeră Susie. Tatăl ei e cât se poate de conservator. Nu a vrut să aprobe un împrumut pentru Megan ca să-și deschidă galeria de artă fără garanția lui Mick, iar ea a refuzat să-l lase s-o facă, dar Laila e altfel. Va înțelege că e o investiție uriașă, nu doar în tine, ci și în Chesapeake Shores. E nevoie de un ziar aici. Iar ea are destulă viziune ca să vadă asta.

- Poate că ar trebui să-i prezinți tu ideea, sugerează el. Pari să știi exact ce să spui. Vrei să fii partenerul meu de afaceri? Nu vreau banii tăi, doar entuziasmul.

- Hei, ai fermecat femeile ani la rând și ai reușit să faci ce ai vrut. Gândește-te doar la Laila ca la una dintre potențialele tale cuceriri.

El se încruntă când auzi comentariul improvizat.

- Miza e foarte diferită. Cu femeile acelea voiam să mă culc. Nu le ceream o sumă uriașă de bani.

- Sexul și banii nu sunt chiar atât de diferite, insistă Susie. Întreabă de ce a avut nevoie oricare dintre indivizii care au reușit să-și convingă investitorii foarte inteligenți să se despartă de economiile lor de o viață. Farmecul e o parte foarte importantă a pachetului.

- Plus o mulțime de rezultate optimiste pe hârtie. Proiectele mele sunt realiste. Nu sunt deloc atât de optimiste. Nu o să mă îmbogățesc făcând asta.

- Ce vrei cel mai mult? Bani sau satisfacție?

- Câte ceva din amândouă, spuse el candid.

- Iar proiectele astea ale tale nu-ți vor oferi măcar atât?

- Cred că da. Însă nu sunt convins că și banca o va face.

- Nu vei ști până nu vorbești cu Laila, zise ea convinsă. Fă-o, Mack. Viața e prea scurtă ca să joci doar jocurile sigure. Dacă asta îți dorești, fă tot ce trebuie ca să se întâmple.

El o studie atent.

- De ce am sentimentul că nu vorbești doar despre ziarul pe care vreau să-l public?

- Pentru că îți imaginezi că mă cunoști atât de bine, încât o întoarce ea. Dar nu de data asta, Mack. Acum e doar despre tine și ce e corect pentru viitorul tău.

- Îmi va lua puțin mai mult ca să adun totul, dar voi vorbi măcar cu Laila înainte de a renunța. Ți-o promit.

- Nu aș putea cere mai mult, zise ea privindu-l în ochi. Știi, cred că aș putea mânca plăcinta aceea, până la urmă.

El se uită în timp ce tăia plăcinta caldă de mere cu înghețată de vanilie care se topea deasupra, apoi clătină din cap.

- Și eu, care mă gândeam că o să-mi lași o înghițitură sau două... glumi el.

- Cumpără-ți una. Asta e toată a mea.

Mack se simți ciudat de ușurat de această bruscă revenire a apetitului. Și totuși, ușurarea aceasta spunea prea multe despre cât de îngrijorat era pentru ea.

După-amiaza petrecută cu Mack, chiar dacă puțin cam stresantă, fusese exact distracția de care avusese nevoie. Aproape că uitase de rezultatele ultrasonografiei. Însă când se întoarse la agenție găsi un mesaj pe birou, preluat de tatăl ei, în care i se spunea să sune la cabinetul doctorului Kinnear.

În timp ce îl citea, simți privirea tatălui ei.

- Ce-i cu asta, Suze? întrebă el, cu fruntea încrătită de îngrijorare. De ce te sună de la cabinetul doctorului?

- Nu e nimic pentru care să-ți faci griji, tata. Vor doar să-mi fac o programare.

El ieși de după birou și se îndreptă spre biroul ei, apoi se așeză pe scaunul de alături.

- Să știi că sunt căsătorit de mulți ani cu mama ta. Când e timpul să-și facă o programare, primește o notă prin poștă.

- Și probabil că o face imediat, sugeră Susie. Eu nu am făcut-o. De aceea m-au sunat.

- Mă minți, zise tatăl ei fără menajamente. Nici să nu încerci. Nu ești bună la asta. Am crescut jucând poker cu unchii tăi. Am învățat să recunosc de ani de zile semnele unei cacialmale.

Deși refuză să-i întâlnească privirea, Susie simți lacrimile arzându-i ochii.

- Nu pot să vorbesc despre asta, tată. Nu acum.

El se ridică și ea se trezi dintr-odată în brațele lui, cu capul pe umărul lui. Lăsă suspinele să vină și să-i ude cămașa, în timp ce el murmură vorbe liniștitoare.

- Pot să te las să plângi, scumpo, dar nu te pot ajuta dacă nu vorbești cu mine. Preferi să o aduc pe mama aici? Are ceva de-a face cu faptul că umblați atâta una după alta în ultimul timp?

- Nu o suna. Sunt bine, zise ea, deși se agăță de mâna lui. Poți doar să stai aici cu mine cât timp sun? Apoi vom vorbi, bine?

El încuviință.

- Orice ai nevoie.

Mâna îi tremură în timp ce forma numărul.

- Doctorul Kinnear e disponibil? Cred că are rezultatele testului meu.

- E cu o pacientă, dar știu că vrea să vorbească imediat cu dumneavoastră, spuse asistenta. Îi spun. Stați la telefon, bine?

Susie încuviință, apoi realizează că femeia nu putea s-o vadă.

- Desigur, reuși ea să murmure.

În timp ce aștepta, evită să privească fața tatălui ei. Știa că era nebun de îngrijorare. Probabil că îl speria de moarte.

Apoi veni doctorul.

- Este așa cum bănuiam, Susie. E un fel de formațiune. Poate fi doar un chist. Putem face un control cu rezonanță magnetică, care ar putea să ne spună mai multe, dar prefer să fac direct biopsia. E mai sigură, și probabil că va trebui oricum s-o facem până la urmă.

- Înțeleg, zise ea, auzind cuvintele, știind ce însemnau, însă incapabilă să proceseze toate implicațiile lor. Sunteți destul de sigur că e cancer, nu? De asta vreți s-o luați înainte?

- Nu am spus asta, răspunse el pe un ton voit calm și liniștitor. Încerc doar să trec peste un pas intermediar care ți-ar da și mai mult timp în care să te îngrijezi. Putem programa biopsia pentru săptămâna viitoare, cel mai probabil. Rezonanța magnetică ar putea dura mai mult. Și, așa cum am spus, probabil că vei ajunge

oricum la chirurgie până la urmă. Vrei să vii la mine și să discutăm despre asta? O pun pe Jane să te strecoare după-amiaza asta, dacă vrei.

- Nu, e în regulă, zise ea cu greu. Mergeți înainte și programați biopsia. Planul dumneavoastră e foarte rațional. Vreau răspunsuri mai devreme, nu mai târziu. Inspiră adânc. Ce se va întâmpla, de fapt? Dacă rezultatele de la biopsie sunt rele, veți interveni chirurgical pe loc?

- Probabil că nu. Facem așa în cazul cancerului la sân, dar în cazul acesta ne vom gândi la toate opțiunile de tratament în funcție de ce găsim, apoi vom planifica intervenția. Vom căuta și un chirurg oncolog. Am unul pe care îl recomand de obicei, dacă îți va conveni. O să programez lucrurile cu el.

- Foarte bine, spuse ea, simțindu-se aproape amorțită. Nu simțea decât mâna liniștitoare a tatălui ei pe mâna ei. O strânsese mai tare în timp ce asculta. Știa că era devastat de ce auzise.

- Jane te va suna când va avea timp pentru biopsie.

- Mulțumesc.

- Susie, știi că pare imposibil, dar încearcă să nu te îngrijorezi, zise doctorul, făcând tot ce-i stătea în puteri ca să o liniștească. Ia lucrurile pe rând, bine?

- Fac tot ce pot.

Și era adevărat. Numai că în momentul acesta nu putea face mare lucru. Își simțea capul gata să explodeze, iar pulsul o luase la galop.

Închise, dar nu reuși să se uite în ochii tatălui ei.

- Suze, ce e? Pentru ce e biopsia? Vocea lui se înălța. E cancer de sân?

Ea clătină din cap.

- Mai rău. E posibil să am cancer ovarian, spuse ea cu o voce gătuită. S-ar putea să nu am niciodată copii, tată. Apoi îi veni în minte că lipsa copiilor nu era cel mai rău scenariu posibil. Eu... Clipi ca să scape de lacrimi. S-ar putea să mor.

Tatăl ei inspiră șocat, dar nu-i dădu drumul la mână.

-Asta nu se va întâmpla. Mă auzi? Nu se va întâmpla. Vom face tot ce trebuie, vom merge unde vom găsi cel mai bun tratament. Sunt specialiști la John Hopkins, în Baltimore. Sună-l pe doctorul Kinnear și spune-i că mergi acolo. Insist să-l vezi pe cel mai bun.

Auzind forța din spatele cuvintelor, ea aproape că râmâmbi.

-Știi că ai vorbit exact ca unchiul Mick, de parcă ai putea comanda lumea? Sunt bine cu doctorul Kinnear și oncologul pe care mi-l recomandă, cel puțin pentru moment, tată. Mi-ar plăcea să fiu cu o persoană pe care o cunosc, bine?

-Cum vrei, Suze, zise el șovăind evident, apoi mormăi. Îmi doresc nespus de mult ca tu și mama ta să-mi fi spus mai devreme despre asta.

-Și ce aveai să faci? Să te îngrijorezi cu noi?

-Exact, zise el, apoi se încruntă. Mack știe?

-Nimeni nu știe, în afară de mama și de tine acum. Vreau să rămână așa, spuse ea apăsător. Știi cum e familia noastră. Vor veni pe capul meu. Și nu cred că pot suporta asta acum.

-Bun, înțeleg că nu vrei să târăști toată familia în asta, dar trebuie să-i spui lui Mack.

-Nu, repetă ea.

-Hai, Suze, fii serioasă, o linguși el. Omul ar vrea să știe.

-Tată, știi ce fel de bărbat e Mack. Îi place ca viața să fie ușoară și lină. Asta nu e deloc așa.

-Te iubește, spuse categoric Jeff. Oricine poate vedea asta. Va fi furios dacă va afla asta mai târziu. Și-ar dori să fie cu tine, alături de tine.

-Nu sunt sigură de asta, spuse Susie, dorindu-și să poată crede la fel de înflăcărat în devoțiunea lui Mack. Nu vreau să-l pun la încercare, mai ales acum, când are atâtea altele pe cap. După ce voi ști cum va evolua, îi voi spune. Și asta se va întâmpla în curând.

Tatăl ei păru dezamăgit de răspuns.

- Cred că faci o greșeală - nu doar în privința lui Mack, ci și în privința ta. Ai nevoie de el alături de tine, posibil chiar mai mult decât ai nevoie de mama ta și de mine.

Ea se încruntă.

- Ce vrei să spui?

- Să fim sinceri, scumpo, bărbatul acesta îți poate oferi un motiv pentru care să lupți. Poate să-ți dea dorința de a trăi, oricât de întunecate ar fi lucrurile.

Susie clătină din cap.

- Nu, nu îl voi împovăra cu greutatea asta. Nu vreau să fie cu mine din milă sau pentru a mă înveseli.

- Nu sugerez că trebuie să te căsătorești cu el. Doar lasă-l să-ți stea alături, așa cum știu că și-ar dori. Dacă îl îndepărtezi, s-ar putea să nu te poată ierta niciodată.

În vocea lui era ceva care o irită.

- De ce crezi asta?

- Pentru că mama ta aproape că nu mi-a spus ce se întâmpla cu ea după nașterea lui Matthew. Când m-a anunțat în cele din urmă, din cauza problemelor pe care le-a avut la nașterea lui Luke, ei bine, mi s-a rupt sufletul gândindu-mă că a trebuit să treacă prin asta singură, luând decizii pentru viitorul nostru fără nici un ajutor din partea mea.

- Ce ai făcut?

- Îmi e rușine să spun că am plecat, recunosc eu el. Doar pentru două zile, dar trebuia să accept faptul că mama ta a putut să-mi ascundă ceva atât de important. Până la urmă am realizat că o făcuse ca să mă protejeze, cel puțin parțial, dar nu părea să conteze. Mi-a luat mult timp ca să mă pot încrede din nou în ceea ce aveam. Și nu spun decât că Mack ar putea simți la fel.

Întâlnindu-i privirea, îi zâmbi obosit.

- Gândește-te doar la ce ți-am spus, bine? Gândește-te cum te-ai simțit când nu ți-a spus că și-a pierdut slujba. Nu aștepta prea mult, spune-i lui Mack despre asta.

- O să mă gândesc la asta, șopti ea, zguduită. Promit.

Dar deși tatăl ei îi oferise câteva motive foarte întemeiate, se temea de conversația cu Mack aproape la fel de mult ca de biopsia de săptămâna următoare.

Și dacă avea dreptate? Dacă Mack, cel căruia îi plăcea ca totul să meargă lin, nu putea face față veștilor devastatoare cu care s-ar fi putut confrunta? Credea că îl cunoștea bine, mai bine decât se cunoștea el însuși, dar nu era dispusă să-și asume chiar acum riscul de a se înșela.

capitolul 8

Blogul lui Mack fusese pus pe roate și mergea bineșor de două săptămâni, când îl sună fostul lui șef.

- Hei, colega, am văzut blogul. Mi-a părut bine să văd că mai scrii, zise Don Richmond. Mi-a spus despre el unul dintre băieții de la departamentul sportiv. Dacă te iei după comentariile care nu se mai opresc, se pare că mai ai încă darul de a stârni controverse.

- Am făcut-o doar ca să nu-mi ies din mână și să nu pierd legătura cu lumea sportivă.

- Faci ceva bani din asta sau cauți încă altă slujbă?

- Am întrebat în stânga și-n dreapta și am primit ceva de la niște ziare, dar mai am și alte lucruri de care mă ocup între timp.

- Cum ar fi?

Însă Mack nu voia să împărtășească ideea noului ziar cu cineva din afara cercului său de prieteni.

- Dacă funcționează, o să-ți spun.

- Înseamnă că ești încă deschis la alte sugestii?

Mack știa că ar fi fost o prostie să nu fie deschis la orice și oricine în momentul respectiv.

- De ce? Ai o informație despre o slujbă?

- Nu e o slujbă. Mai degrabă un post de freelancer.

- Ar putea fi o posibilitate reală, zise Mack, gândindu-se la venitul pe care i-l-ar fi adus în timp ce el încerca să pună pe picioare ziarul. Care-i treaba?

- Alaltăieri am primit un telefon de la un editor, explică Don. Caută pe cineva care să scrie o carte în numele unei personalități sportive. Vor pe cineva care să cunoască lumea sportivă și să poată țese o poveste bună. Cartea e despre cineva mare, dar n-au vrut să-mi spună numele. Plătesc o sumă considerabilă în avans. Tu ai fi perfect pentru slujba asta. Ești interesat? Dacă e așa,

o să le dau numele tău. Nu am vrut să fac asta fără să discut mai întâi cu tine.

- Aș scrie anonim, punând de fapt pe hârtie cuvintele persoanei respective?

- Așa am înțeles eu.

Mack ezită. Își aminti că un prieten pierduse luni întregi cu o asemenea înțelegere, iar cartea îi fusese respinsă deoarece sportivul în cauză ezitase în ultima clipă.

- Și dacă persoana nu e sinceră, iar eu știu asta? Sau dacă scriu cartea, iar tipul nu o aprobă?

- Trebuie să discuți toate astea cu editorul, îi spuse Don. Merită să stai măcar de vorbă. Ai putea merge cu avionul până la New York săptămâna viitoare să vorbești cu editorul, apoi să cunoști celebritatea și să vezi dacă vă puteți înțelege.

- Ai idee despre câți bani este vorba?

Don îi spuse o cifră care i-ar fi umflat frumușel contul bancar și i-ar fi permis să rămână în Chesapeake Shores în timp ce scria. Sau cel puțin așa credea.

- Ar trebui să mă mut?

- Sunt sigur că ar trebui să petreci ceva timp cu tipul, și nu e din zonă, dar îmi imaginez că ai putea scrie cea mai mare parte a cărții în locul pe care îl alegi tu.

- Care e termenul-limită?

- Din câte am înțeles, speră să trateze o situație care apare acum la știri. Acesta este motivul pentru care caută un jurnalist obișnuit să scrie sub presiunea termenului-limită.

Ideea era interesantă și destul de profitabilă, iar Mack știa că nu-și putea permite s-o respingă.

- Desigur, spune-i editorului că sunt interesant.

Asta nu însemna că trebuia să uite cu totul de ziar, mai ales dacă proiectul acesta cerea o schimbare completă de atitudine. Ar fi putut face ceva în timp ce înghetaba planul, dacă reușea să-l ducă la bun sfârșit. Își spuse că era o idee bună să-și asigure spatele, de vreme ce câștigurile financiare din urma ziarului nu erau deloc sigure.

Dar mai târziu, în timp ce cumpăra biletele de avion pentru întâlnirea de la New York, nu putu să nu se întrebe dacă Susie ar fi văzut ocazia aceasta ca pe un mijloc spre atingerea unui scop, așa cum o vedea el, sau ca primul pas spre o viață cu totul nouă.

În seara aceea, în timp ce Susie îl ajuta pe Mack să decoreze brăduțul de Crăciun pe care îl cumpăraseră pentru apartamentul lui, el îi vorbi despre viitoarea lui călătorie la New York.

- Înțeleg, zise ea până la urmă, cu inima strânsă. Pare o șansă minunată.

Mack se încruntă.

- Nu pari deloc încântată de ea. Nu aș pleca de aici, Susie. Iar asta poate fi o modalitate de a rămâne aici și a-mi construi o carieră complet diferită.

Ea ridică din umeri.

- Cred că m-am entuziasmat prea tare cu toată afacerea cu ziarul.

Păruse un mod sigur de a-l ține aproape.

- E asta sau ești îngrijorată că, odată ce încep să călătoresc și să fac ce mai trebuie pentru carte, aș putea găsi un loc mai bun decât Chesapeake Shores? Întrebă cu perspicacitate Mack.

- Poate că da, recunosc eu ea. Vrei să scrii cartea asta, Mack? Dacă vrei, atunci asta e tot ce contează.

- Sincer, o văd ca pe o modalitate de a câștiga niște bani care să mă ajute să mă țin la suprafață până încep publicarea ziarului, *dacă* o voi începe. Dacă va deschide ușa spre alte cărți, ar putea fi un lucru bun, dar acum nu mă gândesc la asta. Iau lucrurile pe rând.

- Ziarul nu va deveni niciodată un succes dacă nu te implici cu trup și suflet. Laila își va da imediat seama că nu ai destul timp pentru el. Și nu va aproba un împrumut.

- Probabil că ai dreptate. Dar este vorba despre două zile la New York. O să știu mai multe când mă întorc. Atunci pot lua o decizie în cunoștință de cauză.

Susie nu voia ca el să-și dea seama că avea și alte motive pentru care nu voia să plece din oraș chiar acum. Așa că se strădui să zâmbească.

- Corect. Doar două zile. Când pleci?

- Poimâine.

Trebui să lupte din toate puterile ca să nu-și arate panica.

- Bine, zise ea cu o veselie forțată. Atunci vei ști ceva până la sfârșitul săptămânii.

- Mai mult ca sigur, răspunse el, studiind-o atent. Susie, am pierdut ceva? Spui tot ce trebuie, dar văd că nu ești deloc entuziasmată de toate astea. E vorba despre carte? Despre călătorie? Despre moment?

- Nu fi prostuț, zise ea, zâmbind fals și sperând că Mack nu avea să-și dea seama.

De-a lungul anilor, învățase să-l păcălească și să nu-l lase să vadă ce era cu adevărat în sufletul ei. Probabil că o rănise fără să-și dea seama într-o sută de moduri diferite, și niciodată nu avusese habar. Iar ea intenționa să păstreze lucrurile la fel.

Ridică privirea de la ghirlanda de becuțe pe care le ținuse atât de strâns încât îi rămăsese o urmă în palmă și zâmbi forțat.

- De-abia aștept să aflu cum a fost și cine este misteriosul sportiv. Ai vreo idee?

- Nici una, mărturisi el. Don nu a vrut să-mi dea nici un indiciu.

- Nici măcar despre sportul pe care îl practică?

- Nu. Nici măcar asta.

Ea rânji, și de data asta fu sinceră.

- Și dacă e vreo jucătoare obscură de hochei feminin? îl tachină ea. Ești la curent cu toate detaliile din lumea hocheiului feminin? Sau un înotător? Poate o să trebuiască să stai toată ziua într-un bazin, până o să ți se zbârcească pielea ca o prună uscată.

El râse.

- Având în vedere avansul despre care este vorba, mă îndoiesc că e cineva obscur, oricare ar fi sportul.

Și de data asta voi fi mai puțin jurnalist și mai mult scriitor. Cred că treaba mea e să scriu povestea acestei persoane, nu să-i aflu toate secretele tainice și întunecate.

- Și care va fi distracția?

Expresia lui Mack se tulbură.

- Nu prea mare, ca să fiu cinstit, admise el candid.

- Atunci de ce o mai iei în considerare? întrebă ea înainte de a se putea opri, deși hotărâse să nu-i mai pună deciziile sub semnul întrebării.

- E o alegere financiară, Susie. În momentul de față, nu-mi pot permite să întorc spatele nici unei opțiuni. Și cine știe, s-ar putea deschide o ușă pentru alte proiecte legate de cărți, așa cum am spus și mai înainte.

- Nu mi-ai zis niciodată că ți-ai dori să scrii o carte.

- Sincer, nici nu m-am gândit vreodată la asta, dar acum mi se pare un timp bun în care să iau în considerare orice posibilitate, înainte de a hotărî ce vreau să fac în viitor.

- Presupun că da.

El o privi curios.

- Iar am sentimentul că ție nu-ți place de fapt nimic din toate astea.

- Îți imaginezi, insistă ea, apoi se ridică și îl sărută pe obraz. Hai să lăsăm bradul, pentru moment. Oricum trebui să fug. Am o întâlnire mâine la prima oră, și probabil că și tu ai lucruri de pregătit pentru călătorie. Ne vedem când te întorci.

Se gândise că-și dozase exact degajarea din voce, dar Mack o prinse de braț și o ținu pe loc, cu fruntea încrețită. Se ridică, apoi o privi în ochi, dar ea își feri privirea.

- Cear fi să ne întâlnim mâine, înainte să plec?

- Sunt ocupată. S-ar putea să nu am timp de întâlniri.

Încruntarea lui se adânci, dovedind că nu se descurcase deloc bine. În loc să-i liniștească bănuielile, i le stârnise.

- Ocupată cu ce? întrebă el pe un ton sceptic, care dovedea că avusese dreptate.

- Am întâlniri toată ziua.
- Era adevărat. Trebuia să facă niște analize preliminare, apoi să se prezinte la sala de operații pentru pacienții externi ca să-i poată face biopsia.
- Vrei să cinăm împreună mâine-seară?
- Îmi pare rău, nu am cum. O să cinăm când te întorci, bine?

Mack încuviință încet.

- Sigur, dacă așa îți convine.
- Drum bun, zise ea, ușurată că el nu mai insistă să se întâlnească a doua zi. Sună-mă de la New York dacă ai ocazia. Dacă nu, ne vedem vineri.
- O să te sun.

Deși expresia lui era încă perplexă, o lăsă să plece de data asta. După ce ieși și se asigură că ușa era închisă, Susie își permise să respire adânc, cum nu mai respirase de când începuseră discuția despre carte.

Și apoi plânse.

Și-ar fi dorit atât de mult ca Mack să fie alături de ea când va intra în spital pentru biopsie, dar cum să-l poată învinui că nu era acolo, dacă nu avusese curajul de a-i spune? Și-ar fi amânat călătoria la New York. Câteva zile nu ar fi contat prea mult. Era sigură de asta, dar nu fusese în stare să i-o ceară, chiar dacă îl auzea pe tatăl ei spunându-i că făcea o greșală.

„Vino-ți în fire”, se dojeni ea. Înfruntase singură sau cu sprijinul părinților aproape toate crizele din viața ei. Asta nu va fi diferită, se încurajă ea. Mama ei îi era alături. La fel și tatăl, buni și frații ei, dacă se hotăra să le spună. În momentul acesta nu credea că o va face. Ar fi sporit șansele ca Mack să afle, și nu voia să-i strice călătoria de afaceri. Chiar dacă nu-i făcea mare plăcere, era o oportunitate fantastică. Iar el trebuia să fie concentrat și să se țină tare pe poziție, nu să-și facă griji pentru biopsia ei și posibilele rezultate devastatoare.

Va avea timp să-i spună totul la întoarcere. Poate că până atunci va avea vești adevărate, nu doar bănuieli și speculații. Poate vor fi chiar vești bune.

Timp de un minut își permise să-și imagineze că veștile aveau să fie bune și toate temerile vor rămâne în urmă.

Și fie că Mack se apuca de carte, fie mergea înainte cu planurile pentru ziar, vor putea aștepta împreună un viitor mai strălucit.

Un lucru era sigur, dacă veștile erau într-adevăr bune, nu avea de gând să mai piardă nici un minut în relația cu Mack. Pierduseră deja destul timp. Va lupta pentru ce își dorea. Dacă strica totul, dacă lucrurile nu se întărmur pur și simplu între ei, atunci așa să fie. Măcar va muri luptând, în loc să stea pe margine, sperând în ceva ce nu era menit să fie.

Mack se întoarse de la New York foarte încântat de afacerea cu cartea. Totul decursese ca pe roate. Îl cunoștea deja pe jucătorul de fotbal, a cărui carieră o luase la vale din cauza unui scandal legat de un accident în care șoferul condusese în stare de ebrietate și omorâse un pieton. Familia victimei primise o sumă uriașă de bani și acuzațiile fuseseră reduse. Sportivul fusese suspendat din ligă, iar asta însemna că în loc să-și termine cariera într-un nimb de glorie, se retrăgea cu coada între picioare.

Spera că această carte îi va spăla numele și îi va permite să meargă înainte cu acțiunile caritabile pe care intenționa să le realizeze împreună cu soția, prin intermediul fundației lor.

- Nu vom putea ignora controversele, îi spuse Mack lui Brock Hunt. Dacă o facem, dacă oamenii vor crede că această carte e doar praf în ochi, nu vei realiza ceea ce îți dorești.

- Probabil are dreptate, încuviință agentul lui Brock. Să abordăm lucrurile frontal.

Editoarea lui Brock, care stătea alături de el, dădu ochii peste cap.

- Acum ai schimbat macazul, zise ea sarcastic. Ți-am spus de la început să fii sincer cu mass-media.

Agentul nu păru deloc deranjat.

- Acum, sinceritatea va vinde cărțile.

Mary Long se uită urât la el.

- Ești complet imoral.

- Dar știu să privesc lucrurile din unghiul potrivit, i-o întoarse el.

- Oh, lăsați ciorovăiala, amândoi, spuse tăios soția lui Brock. Hai să facem lucrul care trebuie, măcar o dată. Kelly Hunt se întoarse spre soțul ei. E timpul ca adevărul să iasă la iveală.

Mack îl studie pe fundașul care avea să se retragă în curând.

- Și care este adevărul?

Brock ezită, nefericit.

- Urăsc să-mi salvez pielea trăgând pe altcineva la fund.

- Ce fel de prieten te-ar fi lăsat să cazi în locul lui, în primul rând? Întrebă Kelly cât se poate de rezonabil, apoi se întoarse spre Mack și izbucni: Coop Mitchell conducea mașina în noaptea aceea. Acesta este adevărul. Mack se holbă la ea.

- Asta nu era în nici unul dintre rapoartele poliției. Le-am citit când a avut loc incidentul. Numele lui nici măcar nu a fost menționat, și nu s-a spus că era de față.

- Pentru că e tânăra speranță a echipei, Brock i-a spus s-o șteargă de acolo. Coop era plecat de mult când a ajuns poliția. La ora aceea din zori, nu era nici un martor. Brock a rămas ca să rezolve situația.

- Cine a plătit familia? Întrebă Mack. S-a speculat că a făcut-o Brock.

- Echipa, recunosc Brock. Știau adevărul. Coop le spusese. Voia să se predea, dar ei i-au spus că vor găsi o cale de a mă scoate din asta. Ridică din umeri. Și au găsit-o. Povestea ar trebui să se termine aici. Nu vreau să fiu scos basma curată.

- Ba vrei, dacă vrei să primești contribuții pentru fundația voastră, îi zise Mary. Ai făcut lucruri bune împreună cu Kelly, Brock. Fundația nu e doar moștenirea

voastră. E un izvor de speranță pentru o mulțime de copii și familiile lor.

-Adevărul trebuie să fie în carte, zise Mack cu convingere. Dacă nu ești de acord cu asta, mă retrag.

În cameră se așternu o tăcere deplină, în timp ce Brock se gândea la tot ce se spusese.

- În regulă, bine, dar nu acesta e scopul principal al cărții și nu o vom transforma într-o știre de senzație, e clar?

Mack încuviință.

- Îmi convine.

Editorul care îi adunase pe toți se uită în jur.

- Atunci ne-am înțeles?

Mack întinse mâna și strânse mâna jucătorului.

- Ne-am înțeles. Cât de curând ne putem întâlni?

În timp ce toți ceilalți plecau, Mack și Brock stabileau un orar care să-i permită celui dintâi să respecte termenul-limită al editorului. Promiteau să fie niște săptămâni foarte pline, dar provocarea era mai interesantă decât se așteptase. Plecase de la întâlnire nerăbdător să se întoarcă în Chesapeake Shores și să îi spună totul lui Susie. Poate puteau să iasă în oraș și să sărbătorească în seara aceea. Poate putea chiar să scoată inelul de logodnă ascuns în fundul sertarului. Simțea în sfârșit că i se întorsese norocul.

Însă când ajunse în sfârșit în oraș nu reuși să dea de Susie. Nu răspundea la telefonul de acasă, nici la mobil. Nu era la birou. Și nici măcar Jeff nu fu în stare să îi spună unde era.

Complet frustrat, trecu pe la librărie. Când îl zări, Shanna păru uimită și puțin cam incomodată.

- Ce te aduce pe aici? întrebă ea, pe un ton complet neprimitor.

De fapt, părea că de abia aștepta să-l vadă plecat de acolo.

- O caut pe Susie. Ai idee unde aş putea s-o găsesc?

- Ai încercat s-o suni pe mobil?

El încuviință.

- Nu e nici acasă și nici la birou.

- Atunci mă tem că nu te pot ajuta, zise Shanna evitându-i privirea.

În anii săi de jurnalist, Mack își cultivase talentul de a citi oamenii. Iar Shanna, binecuvântată să fie inima ei loială, mințea printre dinți.

- Am impresia clară că știi mai multe decât spui, zise el, sprijinindu-se de teighea și privind-o direct în ochi. Ce se întâmplă, Shanna?

- Habar nu am ce vrei să spui, zise ea, clar agitată.

- Sunt sigur că ai. Știi exact unde e Susie, dar dintr-un motiv oarecare nu vrei să-mi spui.

Ea ezită, apoi se încruntă pe neașteptate.

- Dacă i-ai fi prieten, ai ști ce se întâmplă, zise ea pe un ton acuzator.

Furia ei bruscă îl luă pe nepregătite.

- Habar nu am despre ce vorbești.

- Nu, bineînțeles că nu ai, pentru că nu pui întrebări. Așa poți să-ți spui mai târziu că a fost vina celor din jur că nu ți-au zis. Ieși de după teighea și îl înfruntă. O iubești, Mack? Dacă e așa, acum e timpul să pășești în față și să fii bărbat.

El o privi șocat. Probabil că era cea mai blândă femeie pe care o cunoștea, iar acum era categoric furioasă pe el. Și nu avea habar de ce. Știa însă că era bine să afle cât mai repede.

- Bine, stai puțin ca să te pot prinde din urmă. De ce ești atât de supărată? Și de ce te iei de mine? Nici măcar nu am fost în zonă în ultimele două zile. Dacă se întâmplă ceva cu Susie, eu nu știu nimic, pentru că nu mi-a spus nimic.

- Exact la asta mă refeream. Nu și-a deschis inima în fața ta tocmai ca să poți acum să-ți frângi mâinile și să spui: „Oh, îmi pare atât de rău, dar nu am știut”.

- Ce să nu știu, pentru numele lui Dumnezeu? Susie e bine sau nu?

- Nu știu. Nici unul dintre noi nu știe. Nu au venit rezultatele.

Inima lui Mack începu să bată atât de tare încât fu sigur că avea să-i iasă din piept. I se păru că nu putea respira.

- Rezultatele? întrebă el încet. Shanna, îți jur pe Dumnezeu că, dacă nu îmi spui ce se întâmplă, o iau razna și încep să arunc cu lucruri.

Izbucnirea lui o făcu să-l privească surprinsă.

- Ești speriat într-adevăr, nu?

- Îngrozit, recunosc el. Te-ai făcut înțeleasă. Sunt un ticălos insensibil. Acum te rog să îmi spui ce se întâmplă cu Susie. Începe să mă cam prindă disperarea.

Dintr-odată, după ce îi fu limpede că își atinsese scopul, ea păru vinovată.

- Nu pot, zise ea.

El o privi uluit.

- Ce vrei să spui cu asta? Știi ceva sau nu?

- Știu, dar Susie nu vrea ca oamenii să se agite în jurul ei. Nu mi-a spus nici mie până aseară, și apoi m-a pus să jur că voi păstra secretul. Ezită, apoi continuă: Îți voi spune totuși ceva. Trebuie să vorbești cu ea, Mack. Și de data asta n-o mai lăsa să ascundă nimic, bine? Fă-o să-ți spună adevărul. Fie că recunoaște, fie că nu, are nevoie de tine chiar acum. Se încruntă din nou la el. Și pe cuvântul meu că, dacă nu faci nici un progres, îl pun pe Kevin să te ducă în mijlocul golfului și să te arunce peste bord.

- Nu ar fi pentru prima dată, comentă el, deși era limpede că nu era momentul potrivit pentru glume. Era evident că ea era foarte nervoasă și îngrijorată. Unde e?

Shanna nu răspunse imediat, mâhnită că spusese deja atât de multe.

- Nu pot să-ți spun nici asta, zise ea în cele din urmă. Mack se holbă la ea fără să înțeleagă.

- Poftim?

- Am spus deja prea multe.

- Pe cuvântul meu, Shanna... începu el, dar expresia ei îl făcu să închidă gura.

- O cunoști pe Susie, Mack. Unde crezi că s-ar ascunde dacă suferă?

Asta era întrebarea. Erau mulți oameni la care s-ar fi putut duce. Considerase întotdeauna că el era unul dintre ei, dar ea nici măcar nu-i răspunsese la telefon de când plecase la New York. Îi lăsase șase mesaje, iar ea nu răspunsese la nici unul. Acum știa exact cum se simțise ea când nu fusese în stare să dea de el după ce fusese concediat.

- Nu contează, zise el, înțelegând în ce poziție o pusese pe Shanna. O s-o gălesc.

În ochii ei se oglindi prima scânteie de simpatie pe care i-o arăta de când intrase în magazin.

- Îmi pare rău, Mack. Dacă ar fi după mine, ți-aș fi spus. Susie e cea care a insistat să nu-ți spunem nimic. Eu trebuie să-i respect dorințele.

- Înțeleg asta. Chiar înțeleg, admise el. E al naibii de frustrant, dar mă bucur că ești alături de ea.

- Întotdeauna.

- Și eu sunt, să știi.

Shanna încuviință.

- Cred că am înțeles asta acum. Noroc, Mack.

După o clipă el intră în mașină și se îndreptă spre casa lui Jeff și Jo O'Brien. Soneria sună și răspunse Matthew.

- Susie e aici? întrebă Mack.

- Nu. Nu am văzut-o de două zile, răspunse Matthew cu o expresie sinceră.

Așa că Mack ajunsese la concluzia că Matthew era fel de neștiutor ca și el în privința celor întâmplătoare, oricare ar fi fost ele.

- Ai tăi sunt aici?

- Nu, au plecat la Annapolis, la un eveniment pe care îl găzduiește unchiul Thomas pentru fundație. Cred că a plecat și unchiul Mick, cu Megan.

- Oare Susie nu a plecat cu ei?

Matthew se mulțumi să ridice din umeri.

- Nu am nici o idee. Îmi pare rău.

- Bine, mulțumesc, zise Mack, complet frustrat.

Se duse la mașină și îl sună pe Jake ca să vadă dacă Bree nu știa nimic, apoi încercă la Will. Nu află nimic de la nici unul dintre ei.

Unde altundeva s-ar fi dus Susie dacă ar fi fost bolnavă sau ar fi avut necazuri? Răspunsul îi apărură imediat în fața ochilor, limpede ca lumina zilei. Ar fi trebuit să se gândească la asta de la început. Era la bunica ei. Trebuia să fie.

Acum trebuia doar să se roage ca Nell O'Brien să nu fie supărată pe el, pentru că dacă trebuia să protejeze un membru al familiei, se putea transforma într-o adevărată fiară.

capitolul 9

- Mack a întors orașul cu susul în jos căutându-te, îi spuse Shanna lui Susie când ajunse la căsuța lui Nell O'Brien.

- Nu se poate să mă fi căutat chiar atât de mult. Orașul nu e așa de mare, răspunse Susie, înfășurându-și mai strâns pe lângă ea una dintre păturile aduse de buni din Irlanda. I se părea că nu se mai putea încălzi, în ciuda focului strălucitor din șemineu.

- Se pare că familia O'Brien i-a prezentat un front unit al tăcerii. Părinții tăi sunt în Annapolis în seara asta. Matthew și Luke nu știu nimic. Nu există nimeni care să-i sugereze lui Mack că ești aici, la Nell.

Măcar o dată în viață, solidaritatea familială părea un lucru bun.

- Vai, familia O'Brien, spuse Susie fără entuziasm.

Shanna primi gluma cu o încruntare.

- Bineînțeles, dacă ar fi fost măcar jumătate din reporterul care se spune că este, m-ar fi urmărit direct aici. Trebuia să știe că voi pleca să te caut în secunda în care a ieșit din librărie.

- Nu cred că mintea lui funcționează ca a ta, spuse Susie crispată. Sau poate că nu vrea să mă găsească atât de mult cum își închipuie.

- Gata, nu se mai poate, zise Shanna, care își pierduse în mod clar răbdarea. Îl iubești pe acest bărbat. El te iubește. Jocul pe care l-ai jucat durează de prea mult timp. Acesta este marele moment al adevărului, punctul de cotitură. Ești datoare să îi spui lui Mack tot ce se întâmplă, nu doar cu sănătatea ta, ci și cu sentimentele tale. Spune-i-le pe toate și lasă-l să te ajute în toată situația asta.

Susie se cutremură sub privirea cercetătoare și nerăbdătoare a Shannei.

- Bun, recunosc că îl iubesc pe Mack, și Cerul să mă ajute, dar haide, Shanna, nu există nici o dovadă că el mă iubește. Și ce pot să-i ofer, oricum? Șansa de a mă vedea trecând printr-o operație și cine știe ce tratamente după aceea?

Shanna se uită la ea de parcă își pierduse mințile.

- De ce naiba ai spune așa ceva? În primul rând, în momentul acesta nu știi dacă va fi nevoie de o operație. În al doilea rând, ești o femeie minunată. Orice bărbat ar fi norocos să te aibă. Și Mack a făcut tot ce a făcut tocmai pentru că te iubește atât de mult. Pentru numele lui Dumnezeu, Susie, are de gând să scoată un ziar ca să poată rămâne aici cu tine. Aș spune că e destul asta ca să arate cât îți este de devotat.

Susie nu era convinsă. Sau poate că de vină era doar deprimarea, care o făcea să se îndoiască de toate.

- Cine știe dacă se va întâmpla vreodată, spuse ea mohorâtă. Știi că s-a dus la New York ca să discute despre scrierea unei cărți? Dacă se va întâmpla, s-ar putea să plece.

Shanna păru uluită.

- Mie nu mi-a vorbit despre nici o carte. Nu e ceva ce ai spune unui librar, mai ales unul care face parte practic din familie? Poate că nu s-a întâmplat. Încă mai afirm că va pune bazele unui ziar ca să poată fi cu tine. Dacă nu ai conta pentru el, de ce s-ar mai gândi să înfrunte un risc financiar atât de uriaș? I-ar fi mult mai simplu și mai profitabil din punct de vedere financiar să își caute pur și simplu altă slujbă la un ziar din alt oraș. A avut oferte. Și două dintre ele chiar bune, de fapt. Mi-a spus Kevin. Iar Mack nici măcar nu s-a dus la interviuri. Le-a refuzat pur și simplu pentru că erau prea departe.

Susie nu știuse asta.

- Ziare bune sau păduchioase?

- Chiar contează? Treaba e că a ales să rămână aici, în loc să te lase în urmă sau să îți ceară să te muți cu el. Știe cât de mult înseamnă orașul acesta pentru tine.

- Dar eu nu știu ce îmi rezervă viitorul sau dacă voi avea măcar un viitor...

- Vei avea, spuse Shanna, întrerupând-o. Toată lumea are un viitor. Doar că nu știm cât va dura, și de asta trebuie să trăim fiecare minut de parcă ar fi ultimul. Ai auzit cântecul acela al lui Tim McGraw, nu? Toți ar trebui să trăim de parcă am fi pe moarte.

- Ei bine, exact asta vrea să audă un anumit bărbat. Fă dragoste cu mine pentru că s-ar putea să mor și vreau cu adevărat să văd cum e înainte de a pleca.

Shanna se uită urât la ea.

- Acum ești sentimentală. Ceea ce știu eu e că între tine și Mack există scânteia aceea. Și e mare păcat că nu ai făcut nimic în privința asta. Pentru un bărbat care ar putea să-și aducă orice altă femeie în pat cu o singură privire, pare îngrozit să facă pasul cu tine. Vrei să știi de ce? Pentru că tu contezi cu adevărat.

- Ai adus-o din condei foarte frumos, constată Susie, deși își dorea cu disperare să creadă că Shanna avea dreptate.

- Nu am adus-o din condei. Schimbă relația dintre voi, scumpo. Asumă-ți riscul înainte de a fi prea târziu, și nu mă refer la boala ta. Vreau să zic, înainte de a-l pierde. E timpul. Ademenește-ți bărbatul.

Susie se holbă la ea, fără să-i vină să creadă.

- Acum? Când totul e complet în aer?

- Nici un moment nu e mai bun decât prezentul.

Susie râse.

- De parcă aş ști cum. Cred că cei trei ani de celibat o dovedesc destul de bine.

- Rămâi singură cu Mack. Aranjează scena. Aprinde niște lumânări. Pune muzică romantică. Ceva îmi spune că restul va merge de la sine.

- Nu a mers înainte, zise neconsolată Susie. Am fost singuri de o mulțime de ori. Am fost chiar și în situații

complet romantice, și nimic. Ei bine, cu excepția unei sărut sub vâsc.

- Și a fost tare, nu?

Susie roși.

- Ei bine, da, dar...

- E un început, zise Shanna, fără s-o lase să-și termine protestul. Întinse mâna spre sacoșa pe care o adusese cu ea. Nu se putea să conțină prea multe, pentru că fusese îndesată în poșeta ei. Poate din cauză că nu purtai asta, termină ea, scuturând o bucată sexy de mătase neagră cu dantelă în fața lui Susie.

Aceasta se holbă la ea. Nu știa ce trebuia să acopere, dar era evident că nu ascundea prea multe.

- Aș fi luat ceva roșu, continuă Shanna, dar cu părul tău ar fi fost complet greșit. Acum ia asta, întoarce-te în apartamentul tău și sună-l pe Mack. Scoate-l pe bietul om din necaz.

Susie se mai uită o dată la lenjerie. Încercă să-și imagineze că o purta, încercă să vadă scânteia de dorință care avea să se aprindă în ochii lui Mack, dar imaginația nu o ascultă. În plus, momentul era complet greșit.

- Nu pot s-o fac. Nu până nu primesc rezultatele de la test.

Shanna o privi cu simpatie.

- Îți înțeleg instinctul de a aștepta, dar cred că este greșit. Cred că trebuie să știi ce simte Mack înainte de a lua rezultatele acelea. Altfel, te vei întreba întotdeauna de ce a rămas cu tine. Te cunosc. O să te convingi că e cu tine doar din milă.

- Dar mi se pare o înșelătorie să îl seduc fără să-i spun ce se întâmplă.

- Ce crezi că se va întâmpla dacă îi spui? Crezi că va pleca de lângă tine?

- Sar putea. Îi plac lucrurile neoficiale și necomplicate. Shanna păru exasperată de afirmația ei.

- Susie O'Brien, acesta este bărbatul pe care îl iubești. Chiar crezi că e atât de superficial? Dacă e așa, de ce naiba ai vrea să fii cu el?

- Bun, în adâncul inimii mele nu cred că Mack e superficial, desigur, dar acum sunt prea speriată ca să descopăr că mă înșel. Nu cred că aş putea suporta să-mi întorcă spatele. Am nevoie de el. E cel mai bun prieten al meu, în afară de tine, bineînțeles.

- Atunci trebuie să fie cu tine, zise Shanna cu încăpățănare. Îi întinse telefonul ei. Să uităm de seducere pentru moment. Este evident că trebuie să hotărâști dacă e tipul de bărbat stabil de care ai nevoie în viața ta. Sună-l acum. Dacă nu o faci, o fac eu. Am mai multă încredere în el decât pari să ai tu.

Susie înfruntă privirea neclintită a Shannei, sperând că va da înapoi, dar aceasta nu o făcu. Așa că oftă și formă numărul. El răspunse de la primul apel.

- Mack, trebuie să te văd, zise ea cu o voce aproape șoptită. Sunt la buni.

- Vine? întrebă Shanna când Susie îi înapoie telefonul.

Susie încuviință.

- A spus că tocmai intra pe alee.

Shanna zâmbi aprobator.

- Cred că are mai multă minte decât bănuiam. Sau e hotărât să încerce toate posibilitățile. Asta ar trebui să-ți spună cât de mult ține la tine.

- Poți să pleci acum. Ți-ai terminat treaba, zise Susie crispată. De aici mă descurc.

Însă chiar în timp ce vorbea, ascunse lenjeria după o pernă.

Shanna păru dezamăgită de gest, dar se ridică.

- O să-l las să intre când ies. Spune-i totul, Susie. Nu-l subaprecia.

Susie simțea că tot viitorul ei depindea de această conversație cu Mack, ceea ce era o ironie, fiindcă depindea de fapt de rezultatul procedurii medicale din ziua precedentă.

Când ajunse la căsuța lui Nell O'Brien, Mack fu surprins să o vadă pe Shanna ieșind și îndreptându-se

direct spre el, foarte încruntată. El îi întoarse privirea la fel de încruntat.

- Să nu îndrăznești să mă faci să regret că am insistat să te sune, zise ea înverșunată.

- Tu ai pus-o să mă sune? întrebă el surprins. Acum două ore nici nu ai vrut măcar să îmi spui unde era.

- Pentru că așa a vrut ea. Eu am convins-o că nu avea dreptate. Îl privi lung. Și m-am gândit că poate voi reuși să te duc la ea fără să-i dezvălui secretul.

El clătină din cap.

- Ar fi trebuit să ghicesc. N-aș mai fi alergat ca un nebun peste tot și n-aș fi dat o grămadă de telefoane degeaba.

- Apoi instinctul te-a adus aici, spuse ea pe un ton aprobator. E un semn bun.

- Te mai întreb o dată, Shanna. Te rog să-mi spui ce se întâmplă. Știu că e ceva foarte rău.

Ea clătină din cap.

- O să-ți spună ea singură. Dacă nu o face, dacă se ascunde după deget, vino să mă vezi. Nu vreau să îi trădez încrederea, dar va trebui s-o fac.

Mack știa că ea nu i-ar fi oferit cu ușurință un asemenea lucru. Ceva din tonul ei îi strânse din nou stomacul de groază.

- Poate că ar trebui să-mi dai un indiciu, ca să nu stric totul.

Shanna zâmbi cu tristețe.

- Nu cred că vei strica ceva, nu dacă o iubești măcar pe jumătate pe cât cred eu că o iubești. Dar a sosit momentul să fiți cu adevărat sinceri unul cu celălalt. Gata cu jocurile stupide, da? Promite-mi. Au durat destul.

Mack încuviință. Era singurul lucru în privința căruia erau total de acord. Se aplecă și o sărută impulsiv pe Shanna pe obraz.

- Mulțumesc că ești prietena ei.

- Tu ești prietenul de care are nevoie acum.

Mack se uită în urma ei în timp ce se îndepărta, apoi inspiră adânc și intră în casă.

O găsi la Susie la masa din bucătărie, ținând în mână o ceașcă de ceai aburind. Când o lăsă pe masă, mâna îi tremură. Și se vedea că plânsese. Inima lui se strânse la această priveliște.

Trase un scaun mai aproape și se așeză cu fața la ea, apoi îi luă mâinile în mâinile lui. Erau reci ca gheața.

- Spune-mi ce se întâmplă. Te rog, Susie. Aproape că am înnebunit.

Ea ridică privirea și el văzu ceva ce nu se așteptase să vadă niciodată în ochii acestei femei întreprinzătoare - teamă adevărată.

- Susie, o imploră el, trebuie să vorbești cu mine.

- Știu, spuse ea, apoi rămase tăcută. Când vorbi din nou, vocea îi era sfâșietor de slabă. Sunt speriată, Mack. Cu adevărat speriată.

El îi șterse o lacrimă de pe obraz, apoi alta.

- Spune-mi. Începe doar cu începutul și spune-mi totul.

Ea ezită foarte mult timp, dar el așteptă.

- Am avut niște probleme în ultimul timp, zise ea în cele din urmă. Câteva dureri de burtă, crampe, ceva de felul acesta. Doctorul mi-a făcut niște teste. El... Înghiți greu. Crede că ar putea fi cancer ovarian.

Pulsul lui Mack o luă razna. Cancer! Nu știa prea multe despre cancerul ovarian, cu excepția faptului că putea fi mortal. Simptomele apăreau adesea doar când era prea târziu.

- Diagnosticul a fost confirmat?

Susie clătină din cap.

- Îmi tot spune că s-ar putea să fie doar un chist, dar biopsia va spune ce e de fapt.

El încuviință încet, încercând să proceseze tot fără să intre în panică.

- Ai nevoie de o biopsie. Bine. Când?

- Am făcut-o ieri.

Când înregistră cuvintele ei, se ridică dintr-odată, incapabil să se mai stăpânească.

- Ieri? Și îmi spui despre asta abia acum? De când ți-ai dat seama de toate astea?

- De câteva zile.

- Dinainte ca eu să plec la New York?

Ea încuviință.

- Și de asta te-ai purtat atât de ciudat când ți-am spus despre călătorie, ghici el.

- Nu voiam să ți-o stric.

- Să o strici! Explodă el înainte de a se putea opri. Nu știi că ești mai importantă pentru mine decât orice carte stupidă?

Ea ridică privirea spre el.

- Nu, Mack, nu știu asta. Cum aș putea s-o știu?

- Pentru că... El se gândi la inelul care rămăsese în apartament. Ea avea dreptate. Cum ar fi putut să știe cât de profunde erau sentimentele lui? Suntem împreună de trei ani, Susie.

- Suntem prieteni de trei ani. Ai fost destul de limpede în privința asta. Există o diferență, Mack, și te-ai asigurat că știam.

- Pentru că astea au fost condițiile tale, Susie. Regulele tale. Se așază și își trecu mâinile peste cap. Cum am reușit să încălcăm lucrurile într-un asemenea hal?

- Nu e prea târziu să le reparăm, sugeră ea șovăielnic. Dacă vrei.

Mack o privi în ochi, văzu dorul neascuns de acolo și înțelese cu certitudine absolută că ea voia exact ce-și dorise și el dintotdeauna, o viață împreună. „Te rog, Doamne, dă-ne timp...”

- Vai, Susie, spuse el, luând-o în brațe.

- Unde mă duci? Întrebă ea, deși nu se zbătu să se elibereze.

- Doar în camera de zi. Vreau să stau cu tine în brațe în fața focului și să găsim o soluție pentru viitor.

Ea îi atinse obrazul.

- Îmi vine în minte o alternativă mai bună, îi șopti ea la ureche.

El se uită în ochii ei.

- Aici? Vrei să facem sex pentru prima dată în casa lui Nell? Nici o șansă! Poate să se întoarcă acasă în orice clipă. Apropo, unde e?

- S-a dus la Annapolis cu restul familiei, pentru marea strângere de fonduri a unchiului Thomas. Vor mai trece câteva ore bune până se va întoarce.

- Tot nu fac dragoste cu tine în casa ei, pe canapeaua ei, spuse el, deși era foarte tentat să facă exact asta.

- Am putea merge la mine, sugeră ea plină de speranță. Sau la tine.

- Nu cred. Cred că trebuie să lucrăm mai întâi la comunicarea dintre noi.

Ea se încruntă la el.

- Când ai devenit atât de plicticos?

- Când m-am îndrăgostit de o femeie imposibilă.

- Nu sunt imposibilă. De fapt, în momentul acesta sunt foarte, foarte posibilă.

Întinse mâna spre o pernă de pe sofa și scoase de după ea o cămășuță de mătase neagră care îl făcu să-și înghită limba.

- E a ta? întrebă el, neștiind sigur dacă era mai mult șocat sau interesat.

- Shanna mi-a cumpărat-o. S-a gândit că s-ar putea să-mi prindă bine.

Mack își trecu degetele peste dantela transparentă, apoi clătină din cap.

- Sunt sigur că da, dar nu în seara asta. Dacă te îmbraci cu ea, nu vom mai avea nici o discuție.

- Mie îmi convine. M-am săturat de discuții.

- Și ai avut și o intervenție medicală ieri. Probabil că nu gândești clar. Îmi imaginez că anestezia pe care ți-au făcut-o nu și-a pierdut încă efectul.

Ea se uită urât la el.

- Te-ai folosit de toate scuzele astea ca să nu te culci cu toate celelalte femei? De asta roiesc în jurul tău, pentru că ești o provocare? Mă gândeam că e din cauză că nu erai greu de convins, și pe deasupra sexy și foarte talentat.

- Vai de mine, ai o părere foarte bună despre mine, nu-i așa?

Sclipirea de amuzament din ochii ei se stinse și ea încuviință solemn.

- Întotdeauna am avut.

Mack se așeză pe canapea, cu Susie în poală, în ciuda hotărârii lui, situația era mai excitantă decât se așteptase. Chiar dacă posibilitatea sexului fusese întotdeauna într-un colț al minții lui - era bărbat, până la urmă -, înăbușise dorința sub o tonă de motive foarte raționale, ca să poată respecta limitele prieteniei, care păreau atât de importante pentru Susie. Însă era evident că în seara asta limitele nu se mai aplicau. Și asta făcea să-i fie al naibii de greu să rămână rațional.

- Poate că nu e o idee atât de bună, la urma urmei, zise el, cu gura uscată.

Apoi o așeză în celălalt capăt al canapelei.

- Gata. Așa e mai bine.

Ea îl privi cu șiretenie.

- Chiar? Mie nu mi se pare.

- Ce te-a apucat în seara asta?

- Mi-am dat seama că se poate să nu mai am mult timp, spuse ea pe un ton cam prea vioi. Și am de gând să obțin ceea ce vreau.

Cuvintele ei îl loviră pe Mack ca un tren de marfă.

- Oprește-te! îi ordonă el. Să nu mai îndrăznești să spui asta. Nici măcar nu am început să ne luptăm cu asta. Și nici măcar nu știm dacă avem cu ce să ne luptăm.

- Eu știu. Cred că de aceea m-am temut atât de mult să merg la doctor. Pentru că știam deja.

- Și unde ți-ai luat licența în medicină?

Sarcasmul lui o făcu să se încrunte.

- Femeile își cunosc propriul trup, Mack.

- Atunci mă mir că te-ai mai deranjat cu biopsia. Știi deja deznodământul, nu?

- Bineînțeles că nu.

- Când vei primi rezultatele?

- Am o programare mâine.

- Merg cu tine, anunță el.
  - Dar, Mack...
  - Nici un dar, Susie. Te duc sau ne întâlnim acolo, dar merg la programarea asta. Am și eu un interes.
  - Voiam doar să spun că merge mama cu mine.
  - Foarte bine, atunci vei avea mai mulți susținători.
  - Ți-am spus vreodată că ești foarte încăpățânat?
- El râse.
- Asta, de la un membru al familiei O'Brien?
  - Ei bine, ești.
  - Înseamnă că ne era menit să fim împreună.
- Ea îl studie ironic și întrebător.
- Chiar crezi asta?
- El o privi în ochi, văzu urmele fricii care mai erau încă acolo și își înăbuși propria panică.
- Cred că vom avea ani și ani de zile în care să putem fi siguri.

Se rugă ca Dumnezeu să-l asculte și să-i răspundă la rugăciunea asta, care era mai presus de orice rugăciune pe care o făcuse vreodată.

Susie adormi în brațele lui Mack. De fapt, se cuibărise înapoi acolo după ce el adormise buștean, dar când încercase să se elibereze, el o strânsese mai tare. Așa că era tot acolo, ascultându-i sunetul inimii, când bunica ei se întoarse de la Annapolis. Slavă Domnului că Nell se întorsese singură în casuță.

O privi pe Susie cu sprâncenele ridicate și un zâmbet slab pe buze.

Susie duse un deget la buze și reuși să se elibereze din brațele lui Mack. Apoi își urmă bunica în bucătărie.

- Plec câteva ore și te găsesc cuibărită pe canapeaua mea, în brațele unui bărbat, zise buni, deși era limpede că era de acord cu asta.

Susie rânji.

- Nu ale oricărui bărbat. Ale lui Mack.

- Ați lămurit lucrurile? I-ai spus ce se întâmplă?

Susie încuviință.

- A fost uimitor. Insistă să vină cu mine mâine la doctorul Kinnear. Și cred că s-ar putea să mă iubească cu adevărat, spuse ea roșind.

Nell clătină din cap.

- Ei bine, bineînțeles că te iubește. Omul are rațiune, nu-i așa?

Susie se uită în ochii albaștri și scânteietori ai bunicii sale, plini de compasiune și înțelepciune.

- Și dacă nu mai este destul timp pentru noi, buni?

- Niciodată nu e destul timp, îi zise Nell. Așa că trebuie să prețuiești fiecare clipă pe care o ai.

- Nu-mi amintesc foarte clar cum a fost când a murit bunicul. Era mai bătrân decât tine, nu?

- Era.

- A fost un șoc când a murit?

- Un șoc? Nu. Era bolnav de ceva timp, dar asta nu face pierderea mai ușoară. Mai sunt încă zile în care îmi imaginez că simt mirosul de tutun din pipa lui. Și mă întorc, așteptând să-l văd.

- Probabil că ești insuportabil de tristă când îți dai seama iar și iar că e doar imaginația ta.

Buni zâmbi.

- Sau poate că nu? Poate că Dumnezeu îmi amintește, doar pentru o clipă, că bunicul tău e chiar aici, veghind asupra mea.

- Te-ai gândit vreodată să te recăsătorești?

- Dacă m-am gândit? Nu chiar. Îmi place să-l scot din minți pe unchiul tău Mick, spunând că îmi doresc să am câțiva pretendenți noi.

- Bunicul a fost unica ta iubire? Sufletul tău pereche?

- Nu cred că m-am gândit vreodată la asta în acești termeni, dar presupun că a fost. Părinții mei l-au ales, dar ne-am potrivit. Odată ce ne-am căsătorit, nu am mai privit niciodată în urmă. Mi-am șters din minte bărbatul pe care l-am întâlnit în ultima mea vară în Irlanda.

- Ți-e dor încă de Irlanda?

Expresia lui Nell deveni nostalgică.

- Mai mult în ultimul timp. Mi-ar plăcea să o mai văd o dată înainte să-mi vină vremea.

- Atunci o să mergem. Hai să facem planul. Doar tu și cu mine, dacă nu mai vrea să vină nimeni. O să-mi arăți toate locurile tale preferate.

- De îndată ce te faci bine, vom face exact asta, încuviință buni, apoi îi aruncă o privire vicleană. Bineînțeles că e un loc grozav și pentru o lună de miere. Ceva la care să te gândești, dacă vor progresa lucrurile cu Mack.

- Încă nu au progresat chiar atât de mult.

Buni îi strânse mâna.

- Vor progresa. Așteaptă și vei vedea.

Susie se simțea deja de parcă ar fi așteptat o viață, dar în seara asta, stând în bucătăria primitoare a bunicii ei, cu Mack dormind în camera de alături, se simți pentru prima dată plină de speranță. Chiar dacă viitorul ei era atât de nesigur, se simțea plină de speranță.

capitolul 10

Mack se trezi a doua zi dimineata, văzu că Susie nu mai era în cameră și se îndreptă spre bucătărie, urmărind mirosul de cafea. Dar în loc să o găsească pe Susie, o găsi pe Nell O'Brien la sobă, învârtind într-o oală cu terci de ovăz.

Atras de cafea, se uită la Nell.

- Am voie?

- Servește-te. Am făcut-o pentru tine. Eu nu mă ating niciodată de ea. Prefer ceaiul.

- Unde e Susie?

- Doarme. Are nevoie de odihnă. Înțeleg că ți-a spus ce se petrece, zise ea, privindu-l sugestiv.

El încuviință.

- În sfârșit. Ar fi trebuit să-mi spună din secunda în care a bănuț că are o problemă.

- Cred că s-a temut că vei fugi, spuse ea, fulgerându-l cu privirea. O să fugi?

- Categorie nu, răspunse el cu o convingere fermă. Viitorul era înspăimântător, dar el se dedicase pe termen lung. O iubesc, doamnă O'Brien.

Formula aceasta de adresare îi aduse o privire severă. Îi spusese demult să îi zică Nell, sau chiar buni, dar el nu se simțea comod cu nici unul dintre aceste apelative. Nu înțelesese niciodată relațiile de familie. Și asta pentru că familia lui îi dăduse un exemplu teribil. Și chiar dacă familia O'Brien îl făcuse să se simtă bine-venit, se ținuse deoparte, pentru că se temea că va ajunge să-și dorească prea mult ceea ce aveau ei.

- Cred că iubirea ta față de Susie a fost limpede pentru toată lumea, în afară de voi doi, răspunse ea crispat. Și acum ce veți face?

- O să fiu alături de ea în toate astea, apoi mă voi căsători cu ea, dacă mă va vrea.

Nell aprobă.

- Te superi dacă îți fac o sugestie?

- Bineînțeles că nu.

Ea îl privi direct în ochi.

- Căsătorește-te cu ea acum, Mack, spuse ea cu toată convingerea. Nu aștepta. Ai așteptat deja prea mult. Fii complet impulsiv și romantic, o dată în viață. Nu o lăsa să se îndoiască nici o secundă de faptul că vei fi alături de ea, oricum s-ar sfârși asta.

El clătină din cap, fără s-o lase să-și termine gândul.

- Nu va fi de acord, replică, deși trebuia să admită că era intrigat de idee. Nu vrea să facă nimic cu viața ei până nu primește rezultatele de la biopsie.

- Rezultatele acelea îți vor schimba sentimentele? Întrebă ea tăios.

- Bineînțeles că nu.

- Singurul mod de a i-o dovedi nepoatei mele este să te căsătorești cu ea înainte de primirea rezultatelor, spuse ea, privindu-l cu șiretenie. Mi-ar plăcea să vă văd căsătorindu-vă în biserică, dar cred că Dumnezeu nu se va supăra dacă veți fugi împreună, având în vedere împrejurările. Am dat câteva telefoane, dacă ești interesat.

El îi rânji.

- Când vine vorba despre pețit, Mick nu a moștenit nimic de la dumneata, nu?

- Nu-i vorba despre pețit. Asta a făcut-o soarta, în cazul vostru. Încerc doar să vă dau un mic impuls ca să grăbiți lucrurile, deși adevărul e că după toată prostia asta cu întâlnirile voastre care nu erau de fapt întâlniri, nu s-ar putea spune că perioada voastră de curtare a fost una grăbită, nu? Văzând că deschidea gura, făcu din mână. Dar asta e de domeniul trecutului. Lucrul important este să acționezi rapid acum, când contează cu adevărat.

Mack avea încă îndoieli.

- Programarea la doctor e azi. Cum am putea să te căsătorim înainte de asta?

Ea chicoti.

- Cum am spus, am dat câteva telefoane. Vrei să mă duc dincolo să o trezesc? Sau ai putea s-o faci chiar tu. Ceva îmi spune că puterea ta de convingere se ridică la înălțimea momentului. La urma urmei, farmecul său e legendar în zonă.

El fu cât pe ce să îi aducă aminte că așa-numitul lui farmec legendar stătuse între el și Susie toți anii accepta, făcând-o să se îndoiască de seriozitatea intențiilor lui.

Acum însă, se gândi la tot ce înfrunta Susie. Trebuia să știe că el era mereu alături de ea, orice s-ar întâmpla. Nell O'Brien avea dreptate. Aceasta era o modalitate de a o dovedi. Și avea inelul acasă. Poate că momentul era nepotrivit în multe privințe, dar într-o privință critică era absolut potrivit.

- Mă întorc, spuse el, îndepărtându-se de blatul de bucătărie. Nu o lăsa să plece de aici.

Ea zâmbi.

- Nici o șansă. Dar grăbește-te, tinere. S-a irosit deja prea mult timp.

Mack încuviință. Era absolut de acord cu ea și regreta anii aceia iroșiți mai mult decât ar fi putut spune. Și dacă...?

Se opri înainte ca gândul să ia formă. Fără negativism. Nu acum.

Susie avea nevoie mai mult decât orice de energie pozitivă, sprijin și speranță. Și poate doar de data asta - după o viață în care își pusese sub semnul întrebării meritele, fiindcă era fiul a doi oameni total iresponsabili - era exact bărbatul potrivit.

Susie intră încet în camera de zi, descoperi că Mack lipsea și se îndreptă spre bucătărie.

- Unde s-a dus Mack? L-ai văzut plecând? Își întrebă ea bunica, fără să încerce să-și ascundă dezamăgirea. Apoi se încruntă. Nu l-ai alungat, nu?

- Nu, de ce aş face asta? i-o întoarse Nell iritată. Am fost întotdeauna de partea lui Mack când a fost vorba de tine, şi invers.

- Atunci, unde e?

- A avut de făcut nişte treburi, răspunse Nell, cu o sclipire jucăuşă în privire. Se va întoarce.

- Sau poate că i-au venit minţile la cap şi a plecat de-a binelea. Şi cine l-ar putea învinovăţi?

- Eu, de exemplu, răspunse buni. Dar nu cred că e asta situaţia.

Chiar atunci, uşa din faţă se deschise şi Mack strigă un salut. Buni o privi sugestiv.

- Vă las să vorbiţi. Eu am nişte lucruri de făcut. Când Susie o privi bănuitoare, adăugă: La biserică.

Susie era aproape sigură că bunica ei improviza.

- De când? Nu este una dintre zilele în care ajuţi de obicei.

- Merg în locul altei femei, şi am întârziat deja, explică buni, apoi o sărută pe obraz. Orice ar avea de spus Mack, ascultă-l cu inima şi acţionează în consecinţă. Mai înţeles?

Susie îi aruncă altă privire bănuitoare, dar încuviinţă, pentru că privirea îi fusese atrasă deja de Mack, care stătea în prag cu o expresie ciudat de stânjenită, chiar dacă era îmbrăcat impecabil într-unul dintre costumele acelea scumpe de firmă care o făceau întotdeauna să-şi dorească să-l dezbrace.

- E totul în regulă? întrebă ea. Unde ai fost?

- Acasă. Voiam să fac un duş şi să mă schimb.

- Cu un costum? Arăţi foarte bine, dar nu cred că trebuia să te aranjezi atât de mult pentru programarea mea la doctor.

- Trebuie să ne oprim undeva mai întâi.

Ea ezită.

- Nu ştiu, Mack. Sunt groaznic de nervoasă. Prefer să merg acolo şi să termin cu asta.

- Avem timp, insistă el.

Dintr-odată, căzu într-un genunchi în fața ei, apoi scoase o cutiuță de bijuterii din buzunar. Când își dădu seama ce voia, inima lui Susie începu să bată atât de tare, încât i-ar fi putut ieși din piept.

- Mack, ce faci?

El rânji.

- Și eu care credeam că procedam cum trebuie, în modul demodat la care visează orice femeie.

- Mă ceri în căsătorie? Întrebă ea cu respirația întretăiată.

- Da, dacă mă lași două secunde ca să-mi găsesc cuvintele. Acum taci, și lasă-mă s-o spun. O repet de ceva timp.

Ea rămase tăcută, mai mult din cauza șocului.

- Susie, te iubesc de mult timp, spuse el, privind-o direct în ochi. Am așteptat prea mult ca să ți-o spun sau ca să ți-o arăt, dar cred că în inima ta ai știut întotdeauna că suntem făcuți unul pentru altul. Vreau să te căsătorești cu mine chiar acum, în această dimineață.

Ea înghiți cu greu, holbându-se încă la cutiuța din mâna lui.

- Acum? șopti ea.

El deschise cutiuța și descoperi un diamant solitar cu smaralde - piatra care reprezenta luna în care se născuse, care se potrivea cu ochii ei, după cum spuneau unii - de o parte și de cealaltă. Nu ar fi putut să găsească în timp atât de scurt ceva atât de minunat și de perfect. Iar asta însemna că îl avea de mai mult timp. Și având în vedere felul în care cântărea Mack lucrurile, probabil că îl avea de foarte mult timp.

- De când te gândești la asta?

- Voiam să te cer acum câteva săptămâni. Dar apoi mi-am pierdut slujba și am hotărât că nu era momentul potrivit. Știu că probabil crezi că momentul e nepotrivit și acum, din motive complet diferite, dar nu e. E momentul perfect.

Ea ar fi vrut să spună da, să accepte cu amândouă mâinile. Îi oferea singurul lucru la care visase întotdeauna, o viață cu el.

- Cum aş putea? șopti ea.

- Nu trebuie să spui decât un singur cuvânt. Doar da, și într-o oră suntem în fața judecătorului de pace. Când vom intra în cabinetul doctorului, vom fi oficial o echipă, înfruntând împreună ceea ce ne așteaptă.

Buzele ei tremurară și ochii i se umplură de lacrimi.

- Aș vrea, Mack. Chiar aș vrea, dar...

- Nu ai voie să te mai gândești, Susie. Știu că mă iubești.

- Te iubesc.

- Atunci gândește-te la asta și faptul că și eu te iubesc. Poate că nu sunt bărbatul pe care îl meriți, dar te voi iubi și te voi proteja cu tot ce este în mine. Nu va trece nici o zi în care să nu știi că sunt de partea ta.

Înainte să-l poată opri, scoase inelul din cutie și îl strecură pe deget. Se potrivea perfect.

- Ei? o îndemnă el. Rămâne?

Ar fi vrut să refuze, să spună că momentul era complet nepotrivit, așa cum prezisese el că va spune. Așa ar fi fost bine și corect, dar nu reuși să spună cuvintele. Voia asta cu atâta disperare, mai ales acum, când viitorul era atât de nesigur.

- Da, spuse ea în cele din urmă. Rămâne.

- Și fugim împreună chiar în momentul acesta?

Clipind ca să-și alunge lacrimile, de data asta de bucurie, ea încuviință.

- Aș vrea să mă îmbrac cu ceva, totuși. Nu am visat niciodată să mă căsătoresc în pijama.

- Totul e aranjat, spuse el, intrând în camera de zi și conversând în șoaptă cu cineva.

Când își făcu din nou apariția, era urmat de mama și de bunica ei. Ea se uită la ele, uluită.

- Știați?

- Eu știam, confirmă Nell. Și știam că o voiai pe mama ta și o rochie drăguță. Îi întinse o pungă cu haine.

Asta a fost a mea. Cred că ți se va potrivi perfect, dacă ți convine.

Susie le îmbrățișă pe rând.

- Sunteți incredibile, amândouă.

- Ei, bineînțeles că suntem, zise Nell. Suntem O'Brien.

- Acum, hai să ne grăbim, o îndemnă Jo, strălucind de bucurie. Probabil că tatăl tău a făcut deja o gaură în covorul de la judecătoria de pace.

- Știe și tata?

- Bineînțeles, zise Mack. Trebuia să-i cer permisiunea, nu-i așa?

Pentru o clipă, Susie păru incremenită.

- Totul se întâmplă atât de repede.

Auzind asta, toți cei din încăpere o huiduiră, ceea ce o făcu să izbucnească în râs.

- Bine, poate că nu chiar atât de repede. Dar acum cinci minute nu mă puteam gândi decât la programarea doctorului, și acum mă căsătoresc. Cine ar face așa ceva?

- Doi oameni care trebuie să fie împreună, răspunse Nell.

Poate că era o greșeală. Poate că era total nedrept față de Mack. Dar Susie, cu inima plină de o bucurie de nedescris, nu putea fi decât recunoscătoare că va avea timp cu Mack, până la urmă. Poate că va fi scurt - sau o eternitate -, dar știa că va fi cel mai fericit timp din viața ei.

Mack știa că avea să-și amintească întotdeauna umbrele care întunecară privirea lui Susie atunci când judecătorul de pace citi jurămintele despre dragoste în timp de boală și de sănătate. Pentru o clipă, văzu că era gata să fie cuprinsă de panică și îi strânse mâna liniștitor.

- Pentru totdeauna, murmură el. Vom fi împreună pentru totdeauna.

După prânz, Susie avu timp doar cât să se schimbe de rochia de mireasă a lui Nell și să își ia obișnușii pantaloni largi și o bluză înainte de a se îndrepta spre cabina doctorului.

Când văzu expresia sumbră a doctorului Kinnear, Mack știu că veștile nu erau cele sperate.

- E cancer, spuse Susie încet, simțind evident același lucru.

- Mă tem că da, răspunse doctorului. Și cu cât mai repede putem programa operația, cu atât mai bine, dacă vrem să îți oferim cea mai bună șansă posibilă pentru o recuperare completă.

Susie îi strângea atât de tare mâna lui Mack, încât amorțise, dar când auzi cuvintele doctorului, o lăsă. Mama ei stătea în spatele scaunului, cu mâinile pe umerii ei.

- Ce înseamnă asta, mai exact? întrebă Mack, regretând că nu avusese timp să facă cercetările pe care ar fi trebuit să le facă înainte de a merge acolo.

- O să facem o histerectomie totală.

Susie, care era deja palidă, se făcu cenușie când îi auzi cuvintele.

- Nu voi mai avea copii? șopti ea.

Mack știa că nu vorbiseră niciodată despre viitorul lor - nu avuseseră timp -, dar în mintea lui îndrăznise să își imagineze și niște copii. Asta era o schimbare neașteptată. Spera că fusese în stare să-și păstreze expresia neutră la auzirea veștii.

Doctorul Kinnear încuviință cu un gest.

- Există posibilitatea de a recolta câteva ovule de-ale tale. Va trebui să examinăm situația și să vedem dacă o putem face, având în vedere că trebuie să ne grăbim cu operația.

- Nu putem amâna operația ca să o facem? pledă Susie. Sau ce-ar fi să scoatem doar ovarul afectat? Nu am putea încerca asta mai întâi?

Doctorul Kinnear clătină din cap cu o expresie plină de simpatie.

- Nu aș recomanda-o. În cancerul ovarian, tratamentul timpuriu este extrem de important. Îți înțeleg dorința de a avea o opțiune, dar am discutat cu oncologul și, având în vedere vârsta ta tânără, credem că asta

îți oferă cele mai multe șanse pentru a supraviețui mai mult timp. Îți promit, Susie, că nu am recomanda-o dacă nu am considera că e cea mai bună soluție posibilă.

Mack întinse din nou mâna după mâna ei, dar Susie se feri.

- Susie, spuse el, poruncindu-i să se uite la el. E în regulă. În lume sunt o mulțime de copii care au o nevoie disperată de un cămin bun. O să găsim o cale de a avea o casă plină, dacă asta îți dorești.

Remarca lui nu o înveseli deloc. Dimpotrivă, păru și mai tristă.

- Trebuie să mă gândesc la toate astea, spuse Susie, ridicându-se și îndreptându-se spre ușă.

- Susie, protestă doctorul.

Jo îl privi, scuzându-se.

- Lăsați-o să plece. A fost un șoc, zise ea și se întoarse spre Mack. Ar trebui să merg după ea.

- Nu, mă duc eu, zise el, deja în picioare. Poți să rămâi să programezi ce trebuie să facem în continuare?

Jo păru ușurată să aibă ceva concret de făcut. Încuviință imediat.

- Mă bucur atât de mult că te are, Mack. Acum va avea mai multă nevoie de tine ca niciodată.

Mack se gândi că toată viața evitase angajamentele și părăsise orice persoană pe care o iubise atunci când amenința să treacă dincolo de zidul lui de apărare. Iar acum, chiar când hotărâse să-și riște inima cu singura femeie pe care îndrăznise s-o iubească cu adevărat, ea îi putea fi răpită. Ce crudă era soarta!

- O să fac tot ce pot mai bine pentru ea, îi promise el lui Jo.

Ea îi zâmbi slab.

- Știu că o vei face. Ești un băiat bun, Mack. E timpul să începi s-o crezi și tu. Nu lăsa trecutul să-ți umbrească toată viața. Te cunosc de mult, și nu semeni cu nici unul dintre părinții tăi.

- Îți mulțumesc că spui asta, zise el serios.

Însă nu o credea pe deplin, pentru că în secunda aceea își dorea să fugă din Chesapeake Shores cât îl țineau picioarele. Însă nu o va face. Știa că nu. Așa că poate că jo avea până la urmă dreptate.

Susie fusese alergătoare în liceu. Mai avea încă viteză. Bineînțeles, atunci alerga în teniși, nu pe tocuri înalte, iar traseul nu era ud de ploaie în majoritatea timpului. Astăzi, după o dimineață însorită care păruse să-i binecuvânteze nunta, norii se îngrămădiseră. Cerul era întunecat și mohorât, oglindind schimbarea din dispoziția ei.

Când ajunsese pe Beach Lane, în partea cealaltă a orașului, era udă până la piele și fără suflare. Găsi boțovanul ei preferat de pe țărm și se așeză, ținându-se de coastele dureroase. Lacrimile i se amestecau cu ploaia.

Când Mack apăru și se așeză alături de ea, fără să-i pese că își ruina costumul, nu fu deloc surprinsă. El rămase cu umărul lipit de umărul ei, fără să spună o vorbă, doar fiind acolo. Căldura și apropierea lui îi ofereau alinare. Și erau o amintire clară a ceea ce fusese cât pe ce să aibă.

- Nu anulăm căsătoria, o anunță el în cele din urmă.

Susie se uită țintă la el.

- De unde ai știut că mă gândeam la asta? Așa e corect. Nu ai semnat pentru asta, Mack.

- Am semnat pentru tine, spuse el apăsător. La bine și la rău, în boală și în sănătate. Ai uitat atât de repede?

- Nu m-am gândit că va fi atât de rău, spuse ea, fără să-și poată stăpâni lacrimile. Știu că nu am spus-o nicio dată, dar voiam copii, Mack. Copiii noștri.

- Orice copil am avea, printr-o mamă-surogat sau prin adopție, va fi al nostru. Faptul de a fi părinte biologic nu merită chiar atâtea laude, Susie. Tu ai avut noroc, dar eu nu am avut chiar atât de mult. Poate că genele mele nu sunt chiar cele mai bune, oricum.

- Nu fi ridicol! ripostă ea. Ești unul dintre cei mai grozavi bărbați pe care îi cunosc.

El îi zâmbi.

- Nu ai vorbit întotdeauna atât de frumos despre mine.

Ea îi îndepărtă comentariul cu un gest.

- Nu mi-a păsat că ai umblat aiurea, dar am înțeles exact de ce ai făcut-o. Dacă aveai mai multe femei în viața ta, nu erai în pericol de a te îndrăgosti doar de una, nu?

El se încruntă.

- Nu te crezi prea deșteaptă?

Ea rânji slab.

- Când vine vorba despre tine, sunt de-a dreptul genială. Am avut mult timp în care să te studiez, Mack. Mă îndoiesc că există vreun lucru pe care să nu-l cunosc la tine sau să nu mi-l fi imaginat, chiar dacă ai făcut tot ce ai putut ca să-l ascunzi de toată lumea.

- Știi ce simt în privința ta?

- În privința *asta*, zise ea oftând, nu eram chiar atât de sigură. Voiam să cred că sentimentele existau. Cred că ceea ce mă speria nu era faptul că nu mă iubeai, ci că nu aveai s-o recunoști niciodată.

- Erau multe șanse s-o fac, recunosc eu el. Crede-mă că m-am luptat cu sentimentele mele, iar frații tăi mi-au întărit convingerea că era cel mai bine să stau departe de tine, continuă el, ridicând din umeri. Până la urmă, a fost imposibil să nu te iubesc.

Ea zâmbi auzind nuanța de regret din vocea lui.

- Îmi pare rău că ți-am stricat mărețul plan de viață, spuse, dându-i un ghiont în coaste.

Mack privi în jur, la golf și la terenul de lângă el.

- Te-ai gândit ce fel de casă ai vrea?

În ciuda fricii care o invada ori de câte ori își permitea să se gândească la viitor, Susie râse.

- Mack, cât timp am fost logodiți? Poate o oră. Și suntem căsătoriți poate de trei ore, cu un diagnostic de cancer ovarian deasupra noastră. Nu am avut timp să visez la o casă.

- Nici un timp nu e mai bun decât prezentul ca să începi, atunci, spuse el cu vioiciune. Mă gândesc la una

cu etaj, cu dormitorul mare deasupra sufrageriei, pentru ca ambele să aibă priveliște spre apă. Poate că și bucătăria ar trebui să aibă.

Ea chicoti din nou. Nu se putea abține.

-Și pe care dintre noi îl vezi acolo gătind?

Răse și el.

-Eu sunt destul de bun la omlete și pâine prăjită, zise. Putem sta la o masă mare duminică dimineața, să ne uităm la golf și să ne relaxăm în timp ce citim ziarul.

-Ziarul din Chesapeake Shores? întrebă ea cu șiretenie.

El o privi pieziș.

-Subtil, Suze. Foarte subtil. Nu, probabil că acela va apărea la mijlocul săptămânii.

-Deci încă te gândești la el?

-Bineînțeles.

Ea îl studie îngrijorată.

-Mack, chiar vrei să faci asta? Nu e doar din cauză că eu vreau să rămân aici, nu? Pentru că cine știe cât timp...

-Să nu îndrăznești să spui asta, zise el cu înverșunare.

O să învingi boala, Susie. Orice altceva este inacceptabil. Și eu voi scoate ziarul pentru că ideea mă atrage.

Vă fi o provocare.

-Și cum rămâne cu cartea?

El ezită.

-Mă gândeam să o refuz.

Ea se încruntă imediat.

-Din cauza mea?

-Nu cred că ar trebui să călătoresc prea mult acum, răspunse el, evitându-i privirea.

-Din cauza mea, repetă ea.

-Bine, da. Nu e momentul potrivit, recunosc el. Nu e mare lucru.

-Dar ar putea duce la alte cărți. Nu poți să-i dai cu piciorul, Mack. Eu vreau s-o faci. Câte călătorii ar fi de fapt? Termenul-limită e destul de strâns, așa că nu pot fi multe.

-E adevărat.

- Atunci, fă-o. Vor fi o mulțime de oameni în viața
meu care să se asigure că fac tot ce trebuie să fac.

- Dar acum e treaba mea să am grijă de tine.

- Crede-mă, vei avea destule ocazii în care să mă
puștii când vomîi sau să te asiguri că mănânc cum trebuie.
Și poți să mă comanzi după pofta inimii când ești acasă.

El ridică o sprânceană.

- Vorbești serios când îmi spui că te pot comanda?

Ea râde.

- Poți încerca, desigur.

Mack o prinse de după umeri și o trase mai aproape.

- O să avem o viață lungă împreună, Susie O'Brien
Franklin. Contez pe asta.

Ea se sprijini pe el, permițându-și să-și imagineze
viitorul cu bărbatul acesta, pe care îl iubise dintotdeauna.

- Și eu contez pe asta, șopti ea. Chiar contez pe asta.

De fapt, în toate zilele întunecate care o așteptau, ea
va agăța de asta cu toate fibrele ființei sale.

capitolul 11

În aceste împrejurări, Mack nu știa ce să facă cu luna de miere. Era evident că nu își puteau lua o vacanță prelungită acum. Susie trebuia să înfrunte operația și tratamentul cât mai curând posibil, iar el avea probleme financiare. Totuși, ar fi renunțat bucuros la toate rezervele de bani, dacă asta ar fi făcut-o fericită.

După ce plecaseră de pe plajă o dusesse cu mașina la apartamentul ei ca să facă un duș și să se schimbe cu ceva călduros și uscat. Chipul ei alb ca varul și ochii lipsiți de strălucire îl îngrijorau de moarte. Chiar dacă avuseseră o discuție fructuoasă și clarificaseră o mulțime de lucruri, sau cel puțin așa credea el, știa că ea nu era chiar sigură că formau un cuplu destul de puternic ca să înfrunte tot ce îi aștepta. Și el avea destule temeri, cu siguranță mult mai multe decât îndrăzneia să recunoască față de ea.

Până să iasă ea din duș și să se înfășoare într-un halat gros și flaușat, el făcuse focul și pregătise ceaiul.

- Vrei să bei ceva mai tare? o întrebă. Cred că ar trebui să toastăm cu șampanie.

Ea clătină din cap.

- Nu acum. Sinceră să fiu, sunt epuizată.

- Nu ar fi bine să merg și eu acasă să mă schimb și apoi să mă întorc? sugeră el. Așa nu va mai trebui să te îmbraci.

Ea îl privi fără să înțeleagă.

- De ce?

Părea sincer confuză.

- Pentru că e noaptea nunții noastre, îi aminti el, fără să-și permită să fie jignit de cât de puțin părea să conteze pentru ea. Nu spun că ar trebui să facem ceva foarte

romantic, dacă tu nu vrei, dar ar trebui măcar s-o petrecem împreună, nu crezi?

Ea ezită.

- Nu știu, Mack.

De data asta trebuie să se străduiască din toate puterile ca să nu-și piardă răbdarea. O privi în ochi.

- Gata, Susie, spune ce ai de spus. La ce te gândești? Nu o iei de la capăt cu anularea, nu?

- Nu știu, răspunse ea pe un ton vinovat. Poate că da. Știu că există modalități de a anula căsătoria și după ce ne culcăm unul cu celălalt, dar va fi mai complicat.

Teama din glasul ei era reală. Era convinsă că trebuiau să termine asta acum, că el voia s-o termine. Totuși, i se păru că detectează și o urmă de nostalgie. Ea nu își dorea cu adevărat anularea. Încerca doar să fie corectă. Iar el trebuia să-i spună clar că nici nu se gândea să pună capăt căsătoriei lor înainte de a o începe.

- Nici vorbă de anulare. Și nici de divorț, zise el categoric, repetând ceea ce îi spusese de fapt mai devreme. Putem amâna luna de miere. Putem amâna chiar și noaptea nunții, dar vreau să fiu absolut clar că nu există întoarcere pentru această căsătorie, Susie. Vreau să te iubesc și să fiu cu tine - o voiam înainte de a ști că erai bolnavă - și știu că și tu vrei asta. Ești doar speriată.

- De noaptea nunții? Nu fi idiot!

El își permise să zâmbescă.

- Nu, îmi imaginez că asta nu te tulbură deloc. Mă refer la ceea ce vine după, la viața împreună, la cum vom încerca să fim un cuplu, deși nu avem deloc experiență, și în primul rând la înfruntarea cancerului.

Ea oftă.

- În regulă, da. Sunt îngrozită de toate astea, recunosc eu. Mă simt de parcă te-aș fi prins în capcană sau te-aș fi păcălit. Te-ai căsătorit cu mine gândindu-te că te căsătoreai cu o persoană sănătoasă, cu o speranță de viață rezonabilă, iar acum viitorul nostru e ascuns de un nor amenințător.

- Pari să fi uitat că știam că s-ar putea să ai cancer atunci când te-am cerut în căsătorie. Am înțeles exact ce ceream - o viață cu tine, oricât de lungă sau scurtă se dovedea a fi.

Ochii ei se umplură de lacrimi.

- Dar nu auziseși cuvintele încă. Nici unul dintre noi nu le auzise. Când le spui cu voce tare, sunt dezolante de-a binelea. Îl privi în ochi, cu bărbia tremurând. Am cancer ovarian, Mack.

Lacrimile începură să-i curgă șiroaie acum, sfâșiindu-i inima lui Mack.

- Nu înțelegi? După operație nu voi mai fi o femeie întreagă, adăugă ea, cu o voce aproape șoptită. Iar asta înseamnă, cel mai probabil, că nu vom avea niciodată propriii noștri copii.

- Capacitatea de a avea sau nu copii nu anulează înțelegerea pentru mine, spuse el pe un ton apăsător. Și dacă îndrăznești să spui din nou că nu vei fi întreagă, voi...

Rămase fără cuvinte. Ideea că nu avea să mai fie femeia minunată, completă și incredibilă care era acum era absolut ridicolă. Cum putea să nu-și dea seama de asta?

Totuși, amenințarea lui stângace și incompletă păru să realizeze ceea ce cuvintele anterioare nu reușiseră. O făcu să înțeleagă cât era de serios când spunea că voia să rămână alături de ea.

- Ce o să faci? întrebă ea dulce, cu ochii sclipindu-i brusc. Își șterse lacrimile cu un gest nerăbdător, de parcă ar fi fost hotărâtă să scape de orice semn de slăbiciune. Mă provocă la duel? Mă gâdili până îmi retrag cuvintele?

- Amândouă sunt niște opțiuni excelente. Sau poate doar te sărut până te reduc la tăcere.

Ea inspiră adânc.

- Poți să mă săruți oricum, spuse ea pe un ton provocator. M-ai sărutat doar o dată, știi. Asta nu pare corect, pentru că acum suntem căsătoriți.

- Te-am sărutat de multe ori, spuse el, gândindu-se la pupicurile frustrante și caste de pe obraji, care fuseseră o emblemă a prieteniei lor.

- Numai o dată ai fost serios, insistă ea, cu o privire care ardea.

Mack zâmbi, amintindu-și.

- Sub vâsc.

Ea încuviință.

- Nu știu dacă băuseși prea multă șampanie, dar mă făcut să sper.

- Și pe mine, zise el, trăgând-o mai aproape.

O privi în ochi și văzu tot ce își dorise vreodată - sta-tornicie, iubire, pasiune pe care o controlase cu atâta atenție ca să îi lase timpul de care credea că avea nevoie ca să respire.

Primul lui sărut fu ușor, tandru, chiar puțin nesigur. I se păru că era primul sărut din viața lui. Apoi ea oftă, și el își pierdu controlul. Limba lui îi atinse buzele, apoi se cufundă în gura ei. Ea se topi în brațele lui, inundându-l cu căldura aceea pe care și-o imagina de luni de zile. Nu, mai de mult. Practic din primul moment în care văzuse că ea era mai mult decât cea mai bună prietenă a lui. Prietenia lui fusese clar diferită de cea pe care o împărtășea cu Will și Jake, nu doar din cauză că era femeie, ci pentru că era femeia lui. Legătura era cumva mai adâncă, poate pentru că dezlănțuia emoții pe care nu se așteptase niciodată să le simtă.

Respirația lui deveni întretăiată. A ei părea că se opri-se, însă ea se agăța în continuare de el, sărutându-l cu o pasiune care îi alimenta pasiunea.

În cele din urmă, el se trase înapoi și o privi în ochi.

- Asta îți dorești? Acum, în noaptea asta?

- Cred că asta mi-am dorit din ziua în care ne-am cunoscut, șopti ea cu buzele pe buzele lui, apoi zâmbi. Ei bine, poate nu chiar de atunci, fiindcă eram doar niște copii, dar de mult, mult timp. Îl privi în ochi. Și știi ceva, Mack?

- Îhm, răspunse el, pierdut deja din cauza senzației pe care i-o trezea trupul ei moale, pe care îl strângea în brațe.

- În noaptea asta e vorba doar despre noi, doar despre momentul acesta, bine? Nu ne gândim deloc la ziua de mâine sau la zilele următoare. Ești de acord? Faci dragoste cu mine, nu cu o femeie cu cancer ovarian. Poți să faci asta?

- De acord, zise el, știind că nu puteau amâna la nesfârșit realitatea.

Însă și asta era realitate, una care se pregătea de foarte mult timp. Meritau momentul acesta în afara timpului, fericirea asta la nivelul cel mai elementar.

Bineînțeles că meritau mai multe clipe ca acestea, dar nu era momentul să-și facă griji în privința lor, așa cum îi ceruse și Susie. Acum, singurul mod de a trăi era să trăiască fiecare moment prețios de parcă ar fi fost ultimul.

Când se gândi la asta, simți înțepătura lacrimilor, dar clipi, îndepărtându-le. Și când se uită în ochii ei, reuși să zâmbească și să promită:

- În seara asta o să te iubesc de parcă nu ar exista mâine, zise el, prinzându-i bărbia în palme. Dar să știi că vor exista multe zile de mâine. Le vom face să existe, Susie. Oricât ne-ar costa, le vom face să existe.

O luă în brațe, apoi o duse în dormitorul pe care nu îl împărțiseră niciodată, așezând-o în maldărul de perne feminine și dantelate care contrastau atât de mult cu personalitatea ei pragmatică. Zâmbi când îi văzu părul răvășit, șuvițe de mătase roșie pe marea aceea de alb și turcoaz. Își adusese marea înăuntru.

Și focul, se gândi el în timp ce ea se întindea spre el, prinzând de reverele cămășii și trăgându-le, făcând nasturii să zboare.

- Îți sunt datoră cu o cămașă, murmură ea apăsându-și palmele pe pieptul lui gol, explorându-l nu cu atingeră ezitantă la care se așteptase, ci cu pasiunea prea mult înăbușită a unei femei. Erau atingeri neliniștite,

nervoase, care îi aprinseră sângele și îl făcură să numere până la o sută în minte, încercând să prelungească lucrurile.

- Hm, Suze, poate că ai vrea să-mi dai o șansă să te ajung din urmă.

Râsul îi aprinse privirea.

- Cred că îmi place să preiau controlul. Îmi place să știu că te pot scoate puțin din minți. Nu mi-am imaginat niciodată asta.

- Mă scoți din minți de ani de zile, o corectă el cu un zâmbet, apoi se lăsă pe spate. Fă ce vrei cu mine, atunci.

Ea îl privi surprinsă.

- Chiar?

- Chiar. Am auzit că în orice căsătorie reușită există un echilibru al puterii. Dacă vrei să preiei controlul în noaptea asta, pot să fac față.

Dar în timp ce ea explora, mângâindu-i și sărutându-i pielea înfierbântată, se întrebă dacă era adevărat. Putea să facă față? Putea să-i facă față ei? Sau era depășit, așa cum era în general în viața cu femeia aceasta? Nu dori-se niciodată o femeie așa cum o dorea pe ea acum, nu simțise niciodată nevoia de a arăta cuiva tandrețea și pasiunea pe care le merita Susie.

Când ea întinse mâna spre fermoarul pantalonilor, el o opri.

- Nu încă, murmură. Stai să te fac să mă ajungi din urmă.

Pentru o clipă, ea păru dezamăgită.

- Dar ai promis...

El rânji.

- M-am răzgândit. Vino aici, ispititoarea mea frumoasă și roșcată.

Încântarea îi aprinse privirea.

- Ispititoare?

- Nu face pe sfioasa. Efectul tău asupra mea este evident. Acum e rândul meu.

Cu degete rapide și sigure, îi scoase bluza și sutienul, apoi inspiră adânc când îi văzu sânii.

- Dacă aş fi ştiut cât de splendidă ești, am fi făcut de mult asta.

- Vrei să spui că am greșit că nu am umblat goală prin preajma ta? întrebă ea, cu o sclipire drăcească în privire.

Mack își înăbuși un hohot de râs.

- Mda, probabil că ai fi reușit dacă ai fi făcut-o, însă atunci ar fi trebuit să omor pe oricine te vedea.

Râsul i se stinse atunci când ea îi luă mâna și o puse pe pieptul ei.

- Îmi simți inima bătând? întrebă ea cu o voce înecată.

Mack încuviință.

- Ai făcut-o să bată mai repede, spuse ea solemn.

- E o inimă puternică, îi zise el, sperând să o asigure, să se asigure pe el că avea să bată așa mult, mult timp. Un Dumnezeu drept și iubitor le va dăruia acest timp. Te iubesc, Susie, Nu eram sigur că voi putea spune vreodată cuvintele acestea cuiva sau că voi putea simți dragostea pe care o simt față de tine. Lasă-mă să ți-o arăt.

Și apoi, cu o tandrețe de care nu știuse că era capabil, o învăță dorința și pasiunea și, spera el, cât de adâncă îi era iubirea față de ea.

- Am putea sări peste prânzul de duminică de la unchiul Mick, spuse Susie în timp ce îl privea pe Mack îmbrăcându-se. Devenise una dintre modalitățile ei preferate de petrecere a timpului să îl privească pe bărbatul pe care îl dorise atât de mult timp luându-și hainele. Credea că el făcea intenționat un fel de striptease inversat, doar pentru a o chinui. Am putea să rămânem aici și să ne petrecem după-amiaza în pat.

Asta era altceva. Părea să fi devenit dependentă de a face dragoste cu el. Era foarte, foarte bun la asta. Nu își permitea decât rareori să se gândească la modul în care ajunsese așa, prin foarte multă practică.

- Suntem așteptați la prânz, spuse el, deși ochii care o priveau erau întunecați de dorință. Nu o să-i dezamăgesc pe toți. Iar tu știi că părinții tăi se vor îngrijora dacă

nu vei merge. Mama ta e încă puțin speriată de faptul că ai amânat programarea la doctor pe mâine.

- I-am spus că am vorbit cu doctorul Kinnear vineri dimineată. Două zile în plus nu înseamnă o diferență atât de mare. Voiam timpul acesta pentru noi, spuse ea, privindu-l încruntată. Tu nu?

- Aș spune că faptul că nu am mai ieșit din apartamentul tău de când ne-am căsătorit vorbește de la sine. Chiar și băiatul care ne aduce pizza se stăpânește cu greu să nu zâmbească sugestiv.

Susie râse.

- Bietul Teddy. Cred că spera din tot sufletul că într-o zi voi renunța la tine și voi accepta următoarea întâlnire pe care mi-o propunea.

Mack se opri și se uită urât.

- Teddy ți-a propus o întâlnire?

Ea încuviință, ascunzându-și zâmbetul.

- Câți ani are, șaisprezece?

- Nouăsprezece, îl corectă ea.

- Gata. De acum, nu mai comandăm decât mâncare chinezească.

Susie chicoti fericită când auzi nota inconfundabilă de gelozie din vocea lui Mack. Nu se așteptase niciodată la asta.

- Nu e deloc corect, îl mustră ea. Și sunt foarte sigură că Teddy a fost consolată de bacșișurile tale uriașe. Acum, să ne întoarcem la ideea de a ne petrece după-amiaza aici. Întinse mâna și reuși să și-o strecoare sub betelia pantalonilor lui. Cred că ți-aș putea oferi niște argumente convingătoare.

Mack râse și îi îndepărtă mâna, apoi se trase la o distanță sigură.

- Îmi pare rău, fetiço. Nu se va întâmpla. Mi sa comandat să mă execut.

- De către cine? Și de ce este mai importantă decât comanda mea?

- De către mama ta, bunica ta și Mick, printre alții. În cazul acesta, te întrec.

- Când ai avut timp să vorbești cu toți?
- În rarele ocazii în care m-ai lăsat să cobor din pat suficient de mult ca să te înmoi în alta dintre băile acelea cu spumă pe care pari să le iubești atât de mult.
- Te-am invitat să te înmoi cu mine, îi aminti ea.
- Și să ies mirosind a trandafiri sau a liliac, sau cine știe mai ce? spuse el, cutremurându-se exagerat.
- Ești destul de bărbat ca să treci peste asta, contracără ea.

- Mulțumesc, dar prefer să nu risc.
Susie se îndreptă spre el și îi puse mâinile pe umeri. Chiar dacă era înaltă, tot trebuia să se ridice pe vârfuri ca să își atingă buzele de buzele lui.

- Te iubesc, Mack.
- Și eu te iubesc.
- Poate că ar trebui să ne amintim asta după-amiază, spuse ea sincer. Cred că odată ce se răspândește vestea că ne-am căsătorit și nu am invitat familia, vom fi făcuți cu ou și cu oțet.

Mack clătină din cap.
- Oh, Susie, nu știi nimic despre familia ta sau orașul acesta? Vestea s-a răspândit la cinci secunde după ceremonie. Acesta este, de fapt, debutul nostru oficial în familie.

Ar fi trebuit s-o știe, bineînțeles, dar sperase că va mai putea păstra secretul câteva zile.

- Știe toată lumea?
- Luând în considerare mesajele de pe telefonul meu și robotul tău, aș spune că da.
- De ce nu mi-ai spus?
- De ce să las lumea exterioară să se amestece? Era timpul nostru. Nu a fost o lună de miere adevărată, dar meritam puțină intimitate. O să avem o lună de miere adevărată de îndată ce termini cu operația și tratamentele, îi promise el. Oriunde vrei să mergi.
- În Irlanda, spuse ea imediat. I-am promis lui buni că o duc acolo.

El scutură din cap de parcă nu ar mai fi sperat să o înțeleagă vreodată.

- Chiar vrei să îți iei bunica în luna noastră de miere?

- Toată familia, îl corectă ea.

- Voi, cei din familia O'Brien, sunteți o adunătură de ciudați.

- Îți pare rău că ai intrat în adunătură?

El îi atinse buzele cu buzele lui.

- Nu-mi va părea rău niciodată că m-am căsătorit cu tine. Acum, haide să înfruntăm dezastrul stârnit de căsătoria noastră secretă.

Susie încercă să-și imagineze nebunia care o aștepta, dar nu putea. Totuși, după atâția ani în care fusese atât de previzibilă, avea să fie amuzant să stârnească o dată dezastrul.

Chiar dacă încercase să o facă pe Susie să se grăbească, pentru a nu ajunge ultimii și să-și facă o intrare măreață, când ajunseră la Mick, puțin cam ciufuliți după ultima încercare a ei de a-l distra, găsiră toată familia adunată.

În ciuda aerului înghețat de iarnă, Will și Jake erau pe verandă, așteptându-i.

- Ei bine, să fiu al naibii dacă nu sunt domnul și doamna Franklin, zise Will, rânjind. Îl bătu pe Mack pe spate, apoi o prinse pe Susie într-o îmbrățișare de urs și o roti în aer. Voi vă porniți greu, dar când vă hotărâți nu vă mai încurcați, nu?

Jake îi făcu cu ochiul lui Susie.

- Deci, cum l-ai convins până la urmă să se însoare, Susie? L-ai îndopat cu whisky, ți-ai făcut de cap cu el și apoi l-ai târât în fața judecătorului de pace înainte să se trezească?

- Ești foarte departe de adevăr, răspunse Mack. Judecătorul de pace a fost ideea mea. Și știi foarte bine că aveam inelul de secole. Amândoi l-ați văzut.

- În cutiuță, îi aminti Will. Eu, unul, nu eram sigur că va vedea vreodată lumina zilei.

- Mulțumesc pentru încredere, mormăi Mack. Susie, hai să intrăm. Poate că restul familiei se va purta mai civilizat decât aceștia doi.

- Hei, am fost politicoși, protestă Jake. Și tu ești cel mai bun prieten al nostru. Oamenii de acolo... începui el, aplecându-se mai aproape. Sunt din familia O'Brien, omule. Și unii dintre ei sunt cu capsă pusă, pentru că au pierdut nunta secolului.

Susie se cutremură.

- Nu va fi drăguț, nu? îi spuse ea lui Mack. Cum le vom explica?

El știa ce întreba ea, de fapt - dacă trebuiau să le spună tuturor adevărul. Fuseseră de acord să păstreze secret diagnosticul de cancer, măcar până făcea operația și știa mai multe despre pronostic.

El o strânse de mână.

- Nu le spunem nimic. Nu-ți face griji pentru asta. Totul este sub control.

Ea păru să se îndoiască.

- Cum?

- O să vezi.

O sunase pe Jo mai devreme și îi făcuse o sugestie pe care ea o primise cu recunoștință. Spera că o pusese deja în practică.

Zâmbi când intrară și văzu că nimeni nu se uita în direcția lor. Toate femeile erau înghesuite în camera de zi. Susie voi să se strecoare lângă ele, dar Mack tuși ca să le atragă atenția.

- Voi! zise Shanna, sărind în picioare și alergând s-o îmbrățișeze pe Susie. Viclenilor! mai zise ea, trăgând un pumn în brațul lui Mack. Felicitări!

În câteva momente, Susie fu înconjurată de femeile din familia O'Brien, râzând și debordând de planuri pentru o recepție care urma să fie ținută peste câteva săptămâni la hanul de la Eagle Point, hotelul lui Jess.

Mack le privi de pe margine până când Jo se strecură afară și se opri lângă el.

- Uite ce fericită e, Mack, zise ea încet. Ți mulțumesc pentru asta. Nu contează ce se va întâmpla de acum înainte, tu ești responsabil de strălucirea de pe chipul ei. Ți voi fi veșnic recunoscătoare pentru asta.

- Nu trebuie să-mi fii. E ceea ce merită. Sper doar să pot face să dureze.

Ea îl privi cu tristețe.

- Nu depinde în întregime de tine, nu? E în mâinile lui Dumnezeu acum. Apoi îl bătu pe braț. Fugi. Planurile vor dura ceva timp.

El ieși pe hol și se îndreptă spre biroul lui Mick, unde bărbații se uitau la o partidă de fotbal. Însă înainte de a intra fu întâmpinat de Will, care avea o expresie sumbră.

- Bun, prietene, dă-i drumul. Ce se întâmplă cu adevărat? Acum două săptămâni te hotărăseși să nu îi ceri lui Susie să se căsătorească cu tine chiar acum. Și acum nu ești doar logodit, ci căsătorit. Nu cred că e din cauză că e însărcinată, fiindcă știu sigur că ai fost prea proști ca să vă culcați împreună, chiar dacă asta vi doreați amândoi.

- Ce caracterizare încântătoare, i-o întoarse Mack. De ce trebuie să se întâmple ceva? Când o situație e corectă, e corectă.

- E corectă de ani buni, îi aminti Will.

Mack ridică din umeri.

- Până la urmă ne-am dat seama, apoi am hotărât că era timpul să continuăm cu ceea ce ne doream.

Will clătină din cap.

- Tot nu mă duci. Uite, o să simți nevoia să vorbești cu cineva. Văd că e ceva în neregulă din felul în care te uiți la ea.

- Nu se holbează toți bărbații îndrăgostiți la proaspetele lor soții? Întrebă iritat Mack.

- Nu de parcă ar putea dispărea dintr-un moment în altul, zise Will, apoi clătină din cap. Bun, dacă vrei să dau înapoi, o să dau înapoi. Amintește-ți doar că sunt aproape dacă ai nevoie de mine. Unii oameni îmi dau

o grămadă de bani doar pentru că sunt un bun ascultător. Pentru tine, serviciul e gratuit.

- Mulțumesc. Din inimă. Și știu că va veni ziua în care o să mă folosesc de promisiunea asta. Numai că nu pot chiar acum.

Will încuviință.

- Te putem aștepta din nou la localul lui Sally mâine?

Mack clătină din cap, gândindu-se la întâlnirea dinainte de operație cu doctorul Kinneer.

- Probabil nu săptămâna asta, dar mă voi întoarce, promise el. Mai întâi trebuie să mă ocup de niște lucruri.

- E vorba despre carte?

Mack scutură din cap. O anulase, chiar dacă Susie protestase vehement. Le făcuse legătura cu alt reporter care avea să facă o treabă minunată, un om a cărui viață nu era atât de complicată ca a lui în momentul de față.

- Am scăpat de asta. Vreau să mă întâlnesc cu Laila, să încep lucrurile la ideea cu ziarul. Viitorul meu e chiar aici. E timpul să-l pun în mișcare.

Will păru surprins, dar îi promisese și nu-l mai presă cu întrebări fără răspuns.

Chiar atunci, Nell și Megan O'Brien ieșiră din bucătărie și chemară pe toată lumea la masă.

- Stai exact aici, scumpo, îi zise Nell lui Susie, arătându-i scaunul de lângă ea. Iar Mack va sta lângă tine. Și încercați să vă țineți mâinile acasă în timpul mesei.

Susie râse.

- Ne strici tot cheful, buni.

- Puteți să vă purtați decent timp de o oră, fiindcă nu sunteți singuri, o dojeni Nell, deși ochii îi scânteiau. Dacă nu puteți, ștergeți-o acasă.

Susie se întoarse înflăcărată spre Mack.

- Ei, asta e o idee care îmi place cu adevărat. Ce crezi?

- Cred că dacă încercăm să plecăm, oamenii aceștia ne blochează ieșirile.

O luă de mână, o ajută să se așeze și apoi trase scaunul de lângă ea și se așeză și el.

De îndată ce se așezară cu toții, Mick se ridică. Apoi privi cu satisfacție în jur, la familia sa.

- Văd că avem casa plină astăzi, dar ceva îmi spune că friptura înăbușită a mamei nu e principala atracție. Se întoarse spre fratele lui. Jeff, ai vrea să spui ceva?

Susie se aplecă și îi șopti lui Mack la ureche.

- Cred că e pentru prima dată când Mick îl lasă pe tata în lumina reflectoarelor.

Jeff ridică paharul.

- Îmi imaginez că unii dintre noi nu s-au gândit niciodată că vor prinde ziua asta, spuse el rânjind. Mă refer la faptul că Mick a făcut o pauză și m-a lăsat și pe mine să spun o vorbă.

Când râsetele se stinseră, expresia lui deveni serioasă.

- Cred că fiecare persoană din camera asta s-a așteptat ca fiica mea și Mack să ajungă până la urmă împreună. Numai că nu știam că unui fost fundaș care alerga ca vântul îi va trebui atât de mult timp ca s-o prindă din urmă. Știu că Susie face alergări, dar adevărul e că până la urmă a ajuns să se târască ca să-i dea și lui o șansă.

- Mulțumesc, tati, spuse ea cu obraji în flăcări.

- Bun, acum o să fiu serios. Nu mai există nimeni care să o poată face pe Susie atât de fericită cum o face Mack. Și dacă asta se schimbă, voi fi primul care îl va trage la răspundere.

- Contează pe mine pentru asta, se amestecă Mack.

Susie se apropie din nou de urechea lui.

- Încă nu te-ai speriat?

- Nu de ei. Tu mă îngrozești.

Ea rânji fericită.

- Asta e bine.

Jeff ridică paharul.

- Pentru Susie și Mack, cărora le-a trebuit mult timp ca să ajungă aici, dar sunt pregătiți pentru o întreagă...

Vocea lui se frânse. Se întoarse spre soția lui, cu o expresie tulburată. Jo se ridică și își trecu brațul pe sub brațul lui.

- Pentru fiica mea și proaspătul ei soț și o viață fericită, spuse ea când Jeff nu mai putu continua.

- Pentru Susie și Mack! strigară toți cei din jurul mesei.

Chiar dacă cineva observă că Jeff continua să pară tulburat și că în ochii lui Jo erau lacrimi, nimeni nu comentă nimic. La urma urmei, toată lumea devenea sentimentală când se țineau toasturile de nuntă, așa că ce mai era de spus? Mack nu îndrăzni să se uite în ochii lui Susie, de teamă să nu-și dezvăluie propriile emoții. Așa că îi luă mâna și o strânse.

- Te iubesc, șopti ea. Și se va termina în curând cu asta.

Nu destul de curând pentru Mack. Crezuse că ei va fi greu să înfunte scrutinul familiei, dar se părea că cel care se afla în pericol de a se pierde cu firea era el. Dacă Jeff s-ar fi prăbușit complet în timpul toastului, Mack i-ar fi călcat imediat pe urme.

Și apoi ar fi urmat o groază de explicații.

Susie aproape că reușise să plece de la Mick și să ajungă la mașină, când Shanna o ajunse din urmă. Fu de ajuns să se uite o singură dată la expresia ei tulburată, ca să știe că Shanna înțelesese totul.

- E cancer, nu? întrebă Shanna încet. De aceea v-ați grăbit să vă căsătoriți.

- Mi-ar plăcea să cred că ne-am căsătorit pentru că ne-au venit brusc mințile la cap, răspunse Susie, apoi oftă. Dar da, m-a cerut în căsătorie înainte de aflarea diagnosticului și m-a convins să fug cu el.

- Așa că nu ați știut înainte de nuntă? întrebă Shanna surprinsă. Uau! Asta ar trebui să-ți spună ceva.

- Mack e chiar uimitor, răspunse Susie, încercând să îl localizeze între bărbații care ieșeau din verandă. Era ușor, pentru că era mai înalt decât majoritatea, cu excepția lui Will și a vărului ei Connor.

Shanna chicoti.

- Mă îndoiesc că există vreo persoană în univers care să nu știe cât de mult l-ai apreciat dintotdeauna pe Mack.

- Vorbesc serios. E un bărbat uimitor, repetă Susie. Cine ar mai fi fost dispus să intre de bunăvoie într-o căsătorie cu cineva care s-ar putea să nu aibă nici un viitor? Când am aflat că era cancer, i-am oferit o ieșire, dar m-a refuzat categoric.

Shanna făcu ochii mari.

- Ce ai făcut?

- Am primit diagnosticul imediat după nuntă. Eram dispusă să obțin o anulare. Așa ar fi fost corect. Chiar dacă voi supraviețui, nu vom avea niciodată copii. Sau cel puțin eu nu voi avea.

Shanna părea uluită.

- Ce zici de o mamă-surogat?

- E o posibilitate, dar nu una foarte bună, din câte am înțeles. Doctorul Kinnear nu vrea să amâne operația până voi avea ovule de recoltat. Și refuză abordarea mai prevăzătoare de a scoate doar un ovar acum. Aș putea să cer o a doua opinie, dar am încredere în el și în oncologul care lucrează cu el. Au făcut mai multe cercetări decât mine.

Shanna o îmbrățișă strâns.

- Oh, scumpo, cred că ești distrusă, dar nu e sfârșitul lumii. Sunt sigură că Mack te-a asigurat de asta.

Susie încuviință.

- Dar eu voiam să îi port copilul înăuntrul meu. Cred că e cel mai intim și mai uimitor lucru, iar acum nici unul dintre noi nu va ști vreodată cum e.

Shanna păli puțin, destul ca să îi spună lui Susie că și ea avea vești pe care nu le împărtășise.

- Ești însărcinată, zise ea încet, dorindu-și să se poartă preface cu adevărat entuziasmată. Însă în momentul acela pur și simplu nu putea. Știu cât de mult v-ați dorit și tu și Kevin să aveți un copil împreună.

- Da, recunosc Shanna, încercând să își stăpânească bucuria. Îmi doresc doar ca tu să nu-ți fi dat seama

de asta chiar acum. Nu e deloc momentul potrivit pentru a primi asemenea vești.

Recurgând la o sursă interioară de putere, Susie găsi cuvintele de care avea nevoie.

- Mă bucur atât de mult pentru voi, spuse ea și păru aproape sinceră. Atinse obrazul Shannei. Chiar mă bucur, să știi. Și într-o zi, curând, voi putea să o spun în așa fel încât să pară adevărat.

- Știu, răspunse Shanna, ținând-o strâns. Aș vrea să fi fost tu în locul meu.

- Nu, spuse Susie apăsât. Nu spune asta.

- Dar noi îi avem deja pe Henry și Davy. Am fost de două ori binecuvântați, chiar dacă nici unul nu e al amândurora.

- Nu așa se judecă lucrurile, o mustră Susie. Situația evoluează așa cum este menită să evolueze. Dacă eu și Mack suntem meniți să avem copii, vom găsi o cale, chiar dacă nu sunt biologic ai noștri. În momentul de față, trăiesc clipa. Trebuie să mă concentrez în totalitate asupra învingerii cancerului, ca să pot avea un viitor cu Mack.

- O să reușești, spuse Shanna încrezătoare. Ai cunoscut vreodată un O'Brien care să nu fi primit exact ce a vrut de la viață? Voi sunteți de neînvins. Acesta este doar un mic obstacol de pe drum, Susie. Și v-a adus deja pe tine și pe Mack împreună, așa cum era menit să fie. Nu spun că boala ar fi vreodată un lucru bun, dar poate că a fost doar ceasul deșteptător de care aveți nevoie, tu și Mack, pentru a realiza cât de mult vă iubeați.

Susie își privi crispată prietena.

- Dacă îți imaginezi că o să sar într-un picior de bucurie că am cancer, ai nevoie oficială de un tratament pentru cap.

Shanna râse.

- Ei bine, poate nu chiar, dar ești căsătorită cu Mack! Dacă iei asta ca un beneficiu al cancerului, nu e deloc unul rău.

Susie se uită din nou spre grupul de bărbați din verandă, privindu-l pe Mack care se despărțea de ei și venea spre ea. Era destul să se gândească la faptul că era soțul ei, ca să-și piardă răsuflarea.

- Nu, spuse ea încet. Nu este deloc un beneficiu prea rău.

capitolul 12

Probabil că fusese prea mult să spere că operația lui Susie va putea fi ascunsă de restul familiei. Mack o sărută pentru ultima dată înainte de a fi transportată în scaunul cu roțile spre sala de operație, apoi se îndreaptă spre sala de așteptare împreună cu Jo, Jeff și Nell O'Brien. Acolo îi găsiră pe toți ceilalți din familie, deja adunați. Chiar și Thomas și Connie veniseră din Annapolis. Având în vedere cât de mulți dintre membrii familiei O'Brien aveau afaceri, Mack se întrebă dacă mai rămăsese vreuna deschisă în Chesapeake Shores în dimineața aceea.

- O să fie bine, spuse Mick răgușit, dăruindu-i fratelui său una dintre rarele sale îmbrățișări. E o O'Brien, nu?

- Bineînțeles că va fi bine, răspunse Nell. Și asta mă face să mă întreb ce căutați cu toții aici, când ar trebui să vă vedeți de viața voastră. Asta ar vrea și Susie.

- Suntem aici pentru sprijin moral, declară Abby. Și voi ați fi aici dacă ar fi unul dintre noi, continuă ea, privindu-și sfidătoare bunica. Și rămânem până o vedem pe Susie că se întoarce în rezerva ei.

Mack privi în jur. Singura persoană care lipsea era Jess. Absența ei era grăitoare. Ea fusese mereu într-o competiție ciudată cu Susie, și asta trebuia reparat cumva. Acum că Jess se căsătorise cu Will, unul dintre cei doi buni prieteni ai săi, avea să fie stânjenitor dacă Jess și Susie se vor certa în continuare, rivale ca în liceu.

De parcă i-ar fi citit gândurile, Will se așeză lângă el.

- Jess voia să fie aici, îl asigură el.

- Chiar așa? întrebă Mack, sceptic.

- Serios, voia, insistă Will. Avea un grup de turiști care trebuiau să ajungă dimineață și nu a putut scăpa. O să treacă mai târziu.

Mack îl privi în continuare, la fel de sceptic.

- Haide, omule! Las-o în pace! pledă Will. Știe că totă treaba asta dintre ea și Susie, care durează de ani de zile, e ridicolă. Am vorbit despre asta noaptea trecută. Fericit să aibă ceva care să-i distragă mintea de la ceea ce se întâmpla în sala de operații, Mack își studie prietenul.

- Despre ce e vorba, oricum? Ai vreo idee?

- Susie a fost campioană în liceu. Era superstar la alergări. Și a absolvit facultatea cu o diplomă summa cum laude.

Will recită faptele familiare de parcă Mack ar fi trebuit să le adune și să scoată un răspuns din ele. Dar ei nu putea.

- Și?

- Jess a dat-o în bară. Note proaste. A fost atât de aproape de exmatriculare de atâtea ori, încât doar influența lui Mick a salvat-o. Bineînțeles că de vină era deficitul ei de atenție, dar nimeni nu a recunoscut astăzi ani de zile. Chiar dacă a reușit să se adune și să termine facultatea, a fost o luptă. Iar oamenii care nu gândeau chiar din familie, i-au tot aruncat în față succesele lui Susie. Nimeni nu a făcut-o intenționat, bineînțeles, dar pentru cineva atât de nesigur ca Jess, a fost ca și cum ar fi turnat sare pe rană.

Mack își aminti și el unele dintre ocaziile acele momente când familia o lăuda pe Susie pentru note foarte bune sau pentru medaliile de la alergări. Jess era întotdeauna pe dinafară, pierdută și uneori furioasă. El pusese totul pe seama unei simple invidii, dar acum îi dădea seama că fusese ceva mult mai profund.

- Trebuie să găsim o cale de a înlătura barierele astea, îi spuse el lui Will. Susie va avea nevoie de toată familia. Ceva îmi spune că Jess ar putea fi cea mai bună prietenă a ei. Ea a învățat cum să fie o luptătoare. Pentru restul familiei O'Brien, inclusiv Susie, lucrurile au venit prea ușor.

- Bine zis. Ca să nu mai vorbim despre faptul că va fi al naibii de incomod pentru noi dacă ele două nu se vor înțelege, spuse Will serios. Tu ești bine? Nu cred că ai plănuit așa ceva.

Mack reuși să rădă sec.
- De parcă aș fi plănuit ceva limpede pentru mine și Susie. Am încercat din răputeri să îmi dovedesc mie sau ei sau să încerc să mă conving singur, ani de zile, că eram destul de bun pentru ea. Sincer, sunt surprins că s-a căsătorit cu mine, pentru că era evident sigură că aveam să-mi iau picioarele la spinare din secunda în care aflam veștile.

Will se încruntă.
- Și nu te-ai căsătorit cu ea doar ca să-i dovedești contrariul, nu?

- Bineînțeles că nu. O iubesc, Will. Dacă i se întâmplă ceva... Se întrerupse și îl privi hotărât pe Will. Un lucru e sigur, nu o voi părăsi.

- Nu m-am gândit niciodată că ai face-o, zise Will cu încredere deplină. Tu nu fugi de probleme. Nu ai fugit niciodată. Când mama ta era un dezastru și ai mei ți-au zis să stai cu noi, nu te-ai gândit nici măcar o secundă. Ai spus că mama ta avea nevoie de tine. Și câți ani aveai? Poate 12? Lucrurile nu s-au îmbunătățit, dar tu ai rămas acolo.

- Urând fiecare secundă. Și pe ea, spuse Mack, apoi dădu din cap, îndurerat. Mi-am urât propria mamă, Will. Ce spune asta despre mine?

- Că ai fost cel mai puternic copil pe care l-am cunoscut. Orice ai fi simțit pentru mama ta, ai înțeles că problema ei cu drogurile și alcoolul era o boală și ai făcut ceea ce știai în mintea ta că era corect. Asta este busola morală care te va ajuta să treci prin situația cu Susie.

Siguranța din vocea prietenului său ar fi trebuit să-l încurajeze, dar Mack ridică din umeri.

- Nu știu, omule. Diagnosticul e îngrozitor. Nu e vorba doar despre faptul că nu vom avea niciodată copii. Asta nu a fost niciodată mare lucru pentru mine. Susie

ar putea să moară! Și uite cât timp am pierdut. Mă ține mină când mă gândesc la asta.

- Atunci nu te gândești, îl sfătuiește Will. Nu poți schimba trecutul.

- Ei bine, nu pot nici să mă gândesc la viitor și să spun că totul va fi roz, zise Mack, apoi adăugă furios: La naiba, Will, nu merita asta.

- Nimeni nu merită să aibă cancer. Se întâmplă pur și simplu. Înfruntarea lui dovedește câtă putere sufletească avem.

- Și dacă eu nu sunt destul de puternic? Nu m-am îndoit niciodată de mine însumi așa cum am făcut-o în ultima săptămână. Credeam că pierderea slujbei era cel mai rău lucru care mi se putea întâmpla în viață, dar a fost un blestemat de picnic în comparație cu asta.

Jake se apropie și se așează pe scaunul liber din partea cealaltă.

- Ai nevoie de ceva? întrebă el cu o expresie sumbră. O cafea? Ceva mai tare?

- Aș putea să beau ceva acum, recunosc Mack. Dar nu vreau ca Susie să simtă miros de băutură din respirația mea. Își va da seama cât de speriat sunt. Și trebuie să o conving că sunt sută la sută sigur că își va reveni complet.

- Și asta va crede toată lumea din camera asta, spuse Will. Toată energia asta pozitivă contează, Mack. Cred asta. Am văzut-o funcționând.

Mack îl privi recunoscător.

- Nu spui asta doar ca să mă împiedici să-mi ies din minți de spaimă?

- Mă știi să fi spus vreodată ceva ce nu cred? întrebă Will, privindu-l drept în ochi. Ține-te de asta, Mack. Și dacă nu poți, ține-te de noi. Nu e nici o rușine să-ți lași prietenii să vadă că ești speriat. Dacă ar fi Jess în sala de operații, nici unul dintre cuvintele pe care le spun nu ar valora mare lucru. Mi-aș ieși din minți de spaimă, la fel ca și tine.

- La fel și eu, dacă ar fi Bree, adăugă Jake, căutându-și soția cu privirea.

Fiecare strop din dragostea pe care o simțise întotdeauna față de ea se oglindea în privirea lui tandră.

- Nu știu ce m-aș fi făcut dacă nu v-aș fi avut pe amândoi în viața mea, în toți acești ani, spuse Mack cu sinceritate totală.

Chiar de când erau copii, ei îi arătaseră instinctiv sprijinul și susținerea pe care nu le avuseseră niciodată acasă. Împreună cu Kevin și Connor și restul familiei O'Brien, fuseseră familia pe care nu o avuseseră.

Jake îi strânse umărul.

- Norocul tău e că nu va trebui s-o afli niciodată. Acum, ce-ar fi să aduc niște cafea pentru toată lumea? Mack, vrei să mă ajuți? Din câte înțeleg, va mai trece un timp până vom primi vești. Îmi imaginez că dacă vei fi ocupat, timpul va trece mai repede.

Mack încuviință. Ar fi făcut orice ca să iasă din camera înghesuită, la aer curat. Orice ca să nu se gândească prea mult.

- Vin și eu, zise Will. O să-i spun lui Jo unde plecăm.

- Mulțumesc, spuse Mack îndreptându-se spre ușă.

Numai când ajunse afară, în aerul înghețat de decembrie, inspiră adânc.

- Cred că dacă aș fi stat acolo încă un minut, mi-aș fi pierdut controlul, îi spuse el lui Jake.

- Nu, nu ai fi făcut-o, răspunse Jake. Am auzit ce a spus Will mai devreme, și avea dreptate. Tu ai făcut întotdeauna ce trebuia făcut, chiar dacă te rodea pe dinăuntru. Acum trebuie să fii puternic pentru Susie, și crede-mă că te vei ține cu dinții și unghiile de asta.

Mack spera că prietenii lui nu se înșelau, pentru că nu fusese niciodată mai important să aibă dreptate.

Sărbătorile de iarnă, care fuseseră întotdeauna timpul favorit al anului pentru Susie, veniră și trecură învăluite în ceață. De-abia își reveni după operație și trebui să înceapă chimioterapia. Deși știuse asta, avea acum dovada

că boala nu își lua vacanță de Crăciun sau de Anul Nou. Lupta nu se oprea niciodată.

Erău zile în care se simțea atât de rău, încât se întreba dacă mai merita să lupte, dar Mack era alături de ea cu tot ce trebuia – bere cu ghimbir, supă de pui, o glumă sau ținând-o pur și simplu în brațe și împrumutându-i din puterea lui.

Asta nu însemna că nu observase umbrele din ochii lui sau expresia lui obosită. În prima zi de după Anul Nou, în zori, îi spuse să stea lângă ea pe pat și se uită direct în ochii lui.

- Gata cu asta, zise ea categoric.

- Gata cu ce?

- Ți-ai lăsat viața deoparte pentru mine. Unde e planul de afaceri pe care ai promis să-l faci pentru Laila?

El păru stânjenit.

- Am lucrat la el.

- Minunat. Atunci adu-l aici ca să mă uit la el în timp ce tu programezi o întâlnire cu banca.

- Poate să mai aștepte puțin, protestă el. Să terminăm întâi tratamentul. Acum avem destui bani.

Ea îi aruncă o privire nerăbdătoare.

- Nu este vorba despre bani. Trebuie să te concentrezi asupra altui lucru și să mă lași pe mine. Ești mereu cu ochii pe mine, și chiar dacă îmi place să mă simt în centrul atenției, începe să mă calce pe nervi.

El o privi surprins și poate puțin rănit.

- Te calc pe nervi? Am încercat să te ajut.

Ea îl prinse de mână.

- Bineînțeles că mă ajuți, dar trebuie să ai viața ta, Mack.

- Și o voi avea, insistă el.

- Vreau să văd planul acela de afaceri, repetă ea. Acum, te rog.

El o privi crispat.

- Omule, ești șefă, nu glumă!

- Știi de mult asta. Și nu te mai ascunde după deget. Ai sau nu un plan? Și nu vreau să văd șervețelele și foile pe care le-ai scris la Sally, acum câteva săptămâni.

El râse.

- Bine. Dă-mi un minut.

Când se întoarse, văzu că avea de fapt câteva pagini cu idei bine gândite, organizate pe secțiuni: costuri potențiale pentru început, personal, tipărire și așa mai departe, împreună cu posibilele venituri din reclame. Chiar și pentru privirea ei nepricepută, părea un plan cam șubred.

- Nu poți să mai mărești venitul din reclame?

- Nu dacă sunt realist.

- Poate că va trebui să te descurci cu mai puțini oameni, sugeră ea.

- Nu văd cum. Crede-mă, am vorbit cu o mulțime de editori din zonă. Acesta e numărul minim, zise el, privind-o în ochi. Nu e prea promițător, nu? Sigur nu ne vom îmbogăți niciodată în felul acesta.

- Bogăția nu contează. Satisfacția și împlinirea sunt telurile, răspunse ea, susținându-i privirea. Vrei să faci asta, Mack? Chiar vrei? Sau a fost doar un exercițiu pentru a mă liniști?

Spre ușurarea ei, privirea lui se luminează.

- La început poate că asta a fost, dar cu cât mă gândesc mai mult și vorbesc cu alți oameni, cu atât mai interesant sunt. Va fi o provocare, fără îndoială, dar s-ar putea să fie șansa mea de a face ceva care contează pentru comunitatea asta.

Îi aruncă o privire care îi spuse cât de mare era nevoia lui de a face ceva care conta.

- Am trăit atâția ani aici ca sportiv de performanță și apoi ca autor apreciat al unei rubrici de ziar, explică el. Oamenii m-au trecut cu vederea, poate că m-au respectat puțin, deși cred că în spate au existat întotdeauna câțiva care m-au compătimit, gândindu-se la originile mele. Și nu mai vreau mila nimănui. Vreau să fiu o persoană respectată pentru că a făcut ceva important.

- Faptul că ai fost sportiv de performanță a fost o realizare, argumentă Susie. La fel și slujba ta de la ziar. Nu le minimizezi.

- Spun doar că ziarul acesta ar putea fi ceva care să facă o diferență, ceva care să dureze și să facă orașul o comunitate mai puternică.

Ea văzu ziarul prin ochii lui și își dori asta pentru el.

- Atunci îl vom scoate, spuse ea încrezătoare. Putem vorbi cu tata, sau cu unchiul Mick, începu ea, însă el o reduse la tăcere cu o singură privire.

- Nici o șansă, spuse el imediat. Dacă banca nu-mi acordă credit fără nici unul dintre ei, atunci va trebui să găsesc altceva.

- Haide, Mack! Fii rezonabil! Nu e nimic greșit în a găsi garanți pentru o afacere.

- Nu în familia ta, spuse el apăsător.

- Ce spui despre Abby? Ea a lucrat mult cu investițiile. A făcut-o și pentru mama ei, și așa Megan și-a putut deschide galeria.

El o privi neîncrezător.

- A făcut-o cu banii familiei, îi aminti el. Și Megan nu a fost deloc fericită când a aflat despre asta. Îți amintești?

Susie oftă. Da, Megan fusese furioasă, dar galeria fusese un succes uriaș. Înapoiase și ultimul cent investit de familie. Mack ar face la fel. Însă nu avea rost să discute cu el când strângea așa din dinți.

- Bine. O las deoparte acum. Ține minte doar că e o posibilitate, dacă lucrurile nu ies cum trebuie la bancă.

Mack se aplecă și o sărută.

- Te iubesc pentru încrederea ta în mine, dar o să mă descurc singur cu asta. În momentul acesta, singura ta slujbă e să învingi cancerul.

Susie se încruntă când auzi comentariul. Știa că el o spusese ca să o susțină, dar se săturase. Orice ar fi așteptat-o, voia o viață plină acum. Nu voia să mai petreacă timpul pe care îl mai avea atât de concentrată asupra cancerului, încât să nu mai poată trăi cu adevărat.

Era proaspăt căsătorită. Voia să se bucure de asta. Voia să o sărbătorească.

Se întoarse cu fața la Mack.

- Mai este ceva ce vreau să discutăm.

- Nu acum, zise el, ridicându-se deja și îndepărtându-se de pat. Ai nevoie de odihnă.

- Am nevoie ca familia să facă petrecerea aceea măreață pe care a început s-o plănuiască acum câte-va săptămâni, după nunta noastră. Știu că ai vorbit cu ei și i-ai convins s-o amâne, dar eu o vreau, Mack. Vreau să dansez cu tine și să ascult cum se țin toasturi pentru noi doi.

El se încruntă.

- Nu sunt sigur...

- Ei bine, eu sunt. Doctorul Kinnear a spus că e în regulă. Nu sunt invalidă, Mack. Nu trebuie să mă mai tratezi ca și cum aș fi. O s-o sun pe mama în dimineața asta și o să-i spun să stabilească data. Știm când vor fi cel mai greu de suportat efectele chimioterapiei. O să depășim asta.

- Dar sistemul tău imunitar... protestă el. Nu ar trebui să fii printre atâția oameni.

Ea îl prinse de mână și insistă să se așeze din nou pe pat, alături de ea.

- Uite care-i treaba. Îmi place că vrei să ai grijă de mine, dar vreau să-mi trăiesc viața. Nu o să fac nimic stupid, dar nici să mă uit înapoi, la perioada asta, și să regret că nu am adunat mai multe amintiri cât timp am mai putut. Nu vreau să las cancerul să-mi definească viața, Mack. Vreau să îmi trăiesc viața.

- Dar...

Ea clătină din cap.

- Fără nici un dar. Asta e decizia mea, Mack.

- Și eu nu am nimic de spus?

- Ba da, despre o mie și unu de lucruri, dar nu despre acesta. Îl privi în ochi și văzu îngrijorarea de acolo. Te rog să nu te lupți cu mine. E vorba de o singură seară, Mack. Asta e tot ce-ți cer.

- Dar eu te cunosc. Dacă voi ceda, la început va fi petrecerea asta, apoi vei dori să te întorci la muncă, apoi vei începe să iei lecții de dans sau cine știe mai ce.

Ea râse.

- Cred că nu trebuie să-ți faci griji din pricina lecțiilor de dans. Am două picioare stângi, spuse ea, apoi deveni serioasă. Dar putem vorbi despre întoarcerea la muncă, cu jumătate de normă.

El oftă din greu.

- Vezi ce am vrut să spun? Bun, sunt de acord cu petrecerea, dacă înseamnă atât de mult pentru tine, dar uită de muncă.

- Aș putea să mă ocup de acte de aici, de acasă, sugeră ea.

El clătină din cap, apoi chicoti.

- O s-o faci orice aș spune, nu?

Ea îl privi radioasă.

- Cam așa ceva.

- Bine, atunci, spuse el cu o expresie resemnată. Ai binecuvântarea mea la toate capitolele.

- Mulțumesc, răspunse ea solemn. Acum, du-te și finisează-ți propunerea și stabilește întâlnirea cu Laila. Eu o să trag un somn de care am mare nevoie. Mă obosește foarte mult să mă lupt cu tine.

- Și pe mine, comentă el pe un ton sec, apoi o sărută. Te iubesc.

Ea îl privi ieșind din cameră, apoi oftă adânc. Așteptase o viață ca să-l audă rostind cuvintele acestea cu atâta ușurință. Se rugă doar să mai aibă puțin timp, ca să le savureze cu adevărat.

Când se trezi din nou, în cameră erau umbre și cineva stătea pe un scaun lângă geam. Chiar dacă nu putea distinge trăsăturile, știu din instinct că nu era Mack.

- Suze, ești trează?

Era fratele ei.

- Matthew, ce faci aici? Nu te-a recrutat Mack să mă dădăcești, nu?

- Glumești? Nu ar îndrăzni. Nu l-ai lăsa să scape cu viață.

- Arunci, de ce ești aici?

- Voiam doar să văd ce mai faci, spuse el, îndreptându-se spre pat. Te deranjează? Se așeză pe margine înainte ca ea să-i poată răspunde. Susie aprinse veioza de lângă pat, se uită la fața lui trasă și întreabă: Ce s-a întâmplat? E mama sau tata? Luke?

Buzele lui se curbară ușor.

- Toată lumea e foarte bine, în afară de tine.

- Ei bine, și eu voi fi foarte bine. Acum, spune-mi ce e în neregulă. Arăți de parcă ți-ai fi pierdut cel mai bun prieten.

El o privi crispat.

- Întotdeauna ai ghicit din prima.

Susie încercă să-și amintească de iubita fratelui său din ultima săptămână sau poate din ultimele două săptămâni. Matthew își schimba prietenele ca pe cămăși. Ea fusese întotdeauna de părere că încerca să-l imite pe Mack.

În cele din urmă renunță și întreabă:

- Care a fost de data asta?

El se foi stânjenit.

- Chiar nu-ți pot spune.

- Asta va face conversația cam complicată, nu crezi? Am nevoie de detalii dacă vrei să te ajut.

- Am ținut totul ascuns. Poate că e mai bine să rămână așa.

- E o fată pe care o cunosc?

- Îmi pare rău. Nu pot să spun.

- Ceea ce înseamnă că este. De ce ați păstrat totul secret?

- Pentru că ni s-a părut mai înțelept, și asta e totul. În aceste împrejurări, bănuiesc că ea a avut dreptate.

- Înseamnă că s-a terminat?

- Ea spune că da, răspunse el nefericit.

- Ce s-a întâmplat?

- Asta e porcăria, zise el furios. Habar nu am. La un moment dat, totul era bine. Mai mult decât bine, de fapt. În următorul moment, mi-a mulțumit pentru timpul plăcut și și-a luat la revedere.

- Înțeleg.

- Crezi că a vrut doar sex? Întrebă el ca un copil pierdut, nu ca bărbatul de 26 de ani care dusesese o viață relativ ocrotită, dar avusese destule experiențe. Vreau să spun că știu că bărbații ar trebui să umble mereu după sex, dar nu credeam că și pentru femei e la fel.

Ea îl privi întristată.

- Probabil că nu sunt cea mai potrivită persoană pe care să o întrebi asta. Pentru mine, Mack a fost întotdeauna unicul. Nu am avut prea multe întâlniri, iar escapadele mele sexuale ar putea fi numărate pe degetele de la o mână. Îi atinse brațul. Chiar îți pasă de femeia asta sau e doar mândria rănită?

Privirea lui se aprinse.

- Mă îndrăgosteam de ea, răspunse el. Și i-am spus că mă îndrăgosteam.

Aha, se gândi Susie, poate că declanșase un atac de panică. De obicei se întâmpla invers, cu bărbatul fugind cât îl țineau picioarele, dar presupunea că și femeile se puteau speria.

- Poate că s-a gândit că lucrurile deveneau prea serioase, prea repede.

- Dar o cunosc dintotdeauna.

- Și de când vă întâlniți?

- De două luni, cred. S-a întâmplat pur și simplu, știi? Am ieșit de câteva ori să bem ceva, apoi lucrurile s-au schimbat, și am fost împreună, dacă înțelegi la ce mă refer.

Susie reuși să își ascundă zâmbetul.

- Mda, știu la ce te referi. Cred că vorbești totuși cu persoana greșită. Trebuia să ai conversația asta cu ea. Dacă înseamnă atât de mult pentru tine, așezați-vă și vorbiți. Află ce e cu adevărat în mintea ei.

-Cred că ai dreptate, răspunse el, deși cu evidentă reținere.

-Știu că oamenii urăsc conversațiile astea profunde, emoționale, dar e singura modalitate de a limpezi atmosfera și de a fi pe aceeași lungime de undă.

El o privi pătrunzător.

-Tu și Mack sunteți pe aceeași lungime de undă în ultimul timp?

Susie se încruntă când auzi întrebarea.

-Bineînțeles că suntem. Acum că ne-am căsătorit, comunicăm mai bine ca niciodată. Nu ne mai luptăm cu toate îndoielile pe care le aveam înainte, când mă întrebam dacă va putea avea vreodată o relație serioasă.

-Știi că mă bucur pentru voi, nu? Întrebă Matthew pe șleau. Mack e cel mai bun. Eu și Luke i-am spus să stea departe de tine doar pentru că, ei bine, îi cunoșteam istoria. Nu voiam să fii rănită.

-Știu asta, și apreciez că ați vrut amândoi să mă protejați. Acum e totul bine.

-Cu excepția cancerului. Asta nu e bine deloc.

Ea încuviință.

-Categoric nu e bine deloc.

Fratele ei se ridică, cu umerii drepți și maxilarele înclinate. Ea îl privi și zâmbi.

-Când ai crescut mai mare decât mine? Întrebă ea, puțin nostalgică, amintindu-și de zilele în care își chinuia frățiorul mai mic.

-În timp ce tu erai ocupată să oftezi după Mack, răspunse el sec. Cumva, ai pierdut faptul că am avansat în compania unchiului Mick. Unii oameni cred că sunt un arhitect aproape la fel de bun ca și el.

Ea auzi mândria din glasul lui și știu că făcuse prea puțin ca să-l încurajeze în cariera care îl aruncase între tatăl și unchiul său.

-Știu că tata s-a supărat pentru că ai început să lucrezi cu unchiul Mick; v-ați rezolvat problemele?

El ridică din umeri.

- Nu cred că nu mai poate de bucurie, dar e un om pragmatic. Știe că voi avea cea mai bună experiență din lume cu Mick. Rânji. Și i-am promis să proiectez niște case extraordinare pentru proprietatea pe care o are în afara orașului, așa că suntem în relații bune.

Susie se ridică dintr-odată.

- Beach Lane, spuse ea agitată. Vrei să proiectezi o casă pentru mine și Mack? Poate că nu ne vom permite s-o construim chiar acum, dar mi-ar place să văd planurile pe hârtie.

Matthew îi rânji.

- S-a făcut, spuse el imediat. Mă întrebam ce să vă dau ca dar de nuntă. Acum știu. O să ne întâlnim în curând și îmi veți putea spune cu exactitate ce vreți.

- Vreau să te plătesc, protestă Susie.

- Nici o șansă, răspunse el, sărutând-o pe frunte. Mulțumesc pentru sfat, Suze. Ținem legătura cu planurile pentru casă.

- Sfaturile sunt disponibile oricând. Și dacă rezolvi lucrurile, adu-o aici, bine?

Peste chipul lui trecu o umbră de vinovăție, dar dispăru înainte ca ea să-l poată întreba.

- O s-o fac, mormăi el în drum spre ușă.

- Știi că în orașul acesta nu există secrete, strigă ea după el.

- Există măcar unul, strigă el înapoi, râzând. Pariez că îl pot păstra, dacă mă străduiesc.

- Matthew O'Brien, treci înapoi aici, comandă ea.

El vârî capul pe ușă.

- De ce vrei să păstrezi secretul? Poate că ar trebui să te întrebi singur asta.

Expresia lui deveni solemnă.

- Nu e decizia mea. Dacă ar fi după mine, toată lumea ar afla.

- Atunci, de ce vrei să fii cu o femeie pe care o deranjează ca alții să afle despre relația voastră? Nu e sănătos, Matt.

-Ai înțelege dacă ai ști, insistă el. Eu înțeleg de unde îi vine. Poate nu-mi place, dar înțeleg.

Susie îl privi îngrijorată.

-Situația asta îmi trezește tot felul de bănuieli. Poate că ar trebui să te gândești mai bine. Ia o pauză.

-Nu. Nu e un lucru cu care să nu mă descurc, insistă el, dintr-odată sigur pe el, din nou. Te iubesc.

-Și eu te iubesc.

Însă asta nu însemna că nu avea de gând să afle tot. Și dacă exista o femeie care voia să-și bată joc de fratele ei, va înfrunta furia întregii familii O'Brien. Nimeni nu se punea cu familia O'Brien, nu în Chesapeake Shores, în orice caz.

capitolul 13

După conversația cu Susie, Mack nu mai pierde timpul și finisă și ultimele detalii de la planul de afaceri. Apoi o sună pe Laila Riley la bancă, iar ea îi spune să vină imediat. Surprins de înflăcărarea ei, se grăbi și ajunsese acolo în câteva minute.

- Mai întâi, vreau să știu ce face Susie, zise ea după ce se așezară unul în fața celuilalt în biroul ei, cu petele de culoare aduse de obiectele moderne de artă de pe pereți.

În comparație cu restul băncii și mobilierul ei greoi, camera era luminoasă și veselă, la fel ca Laila însăși. Chiar dacă era foarte înaltă, nu încerca să-și mascheze înălțimea. Alegea culori vii și modele îndrăznețe, iar tocurile înalte îi subliniau înălțimea și picioarele frumoase.

- Susie tolerează efectele adverse ale chimioterapiei, mult mai bine decât aș face-o eu, spuse Mack candid. Suferă ca un câine după tratamente, dar nu s-a plâns niciodată, cel puțin nu în preajma mea.

- Susie a avut întotdeauna o putere interioară uimitoare, spuse Laila. Nu cred că ne-am dat seama de asta pentru că a fost întotdeauna teribil de bună în toate lucrurile de care s-a apucat. Și toți am crezut că va trece ușor prin viață, realizând tot ce își dorea.

Mack o privi gânditor.

- Să nu-mi spui că și tu ai probleme cu Susie, așa cum a avut întotdeauna Jess.

Laila râse.

- Cerule, nu! Competitivitatea e o trăsătură specifică familiei O'Brien. Din fericire, eu am scăpat de ea.

- Cu excepția acestei slujbe și a lui Trace, zise Mack, care știa multe. Din câte îmi amintesc, ai avut multă vreme de lucru cu fratele tău.

- Ironia este că nici eu, nici Trace nu am văzut-o niciodată ca pe o competiție. El nu și-a dorit niciodată slujba. Tata s-a gândit că președinția băncii ar fi trebuit moștenită de unicul său fiu, după perioada corespunzătoare de vicepreședinte, bineînțeles. Mie mi s-a oferit o poziție de funcționar. Am fost atât de dezgustată de atitudinea lui misogină, încât m-am retras din competiție ani întregi, până când șmecherul meu frate a reușit să facă ceea ce eu nu reușisem. Trace l-a convins pe tata că eram mai bună decât el în domeniul bancar.

- Acum că ai slujba, ești fericită? întrebă Mack, simțind că Laila nu era chiar atât de împlinită cum pretindea.

- Cu slujba mea? Bineînțeles, zise ea imediat.

- Și în afară de muncă?

Ea ridică din umeri.

- Nu putem avea totul, nu?

- Nu vād de ce nu. Pot să fac ceva pentru tine?

Ea respinse oferta cu un gest.

- Nu ai venit aici ca să vorbim despre viața mea personală sau despre lipsa ei, zise ea, având grijă să vorbească pe un ton optimist. Hai să vedem planul tău de afaceri.

Mack scoase din servietă foile legate și i le înmână.

- Nu am făcut niciodată așa ceva, așa că simte-te liberă să îl faci zdrențe și să-mi spui ce am greșit. Vreau să funcționeze, Laila, așa că sunt dispus să fac tot ce trebuie ca să-ți dovedesc că merit să-ți asumi riscul.

Își începu discursul elaborat despre rolul important pe care l-ar fi jucat un ziar local în oraș, dar Laila îl întrerupse.

- Nu trebuie să-mi vinzi mie ideea. Orașul are nevoie de mult de propriul ziar. Acesta a fost unul dintre motivele pentru care am fost atât de înflăcărată când ai sunat în sfârșit. Auzisem de ceva timp zvonuri despre asta și recunosc că am fost intrigată. Trebuie doar să mă convingi că cifrele se justifică. Dă-mi câteva minute ca să mă uit peste ele.

Mack așteaptă neliniștit în timp ce ea răsfoia paginile, scriind câte ceva pe un blocnotes liniat. După ce se uită peste ele cu atenție, îl privi în ochi cu o expresie neutră.

- Mack, oricât de mult mi-aș dori personal să văd asta întâmplându-se, nu va avea loc fără niște riscuri serioase. Ești sigur că vrei să înfrunți provocarea asta? Ai făcut-o să arate bine pe hârtie, dar știm amândoi că afacerile cu ziarele nu sunt chiar înfloritoare zilele astea. Sincer, cifrele tale sunt îngrijorătoare.

El îi înțelegea rezervele. Și el avea multe, dar și credința că le putea depăși.

- Nu am vrut să exagerez, explică el. Proiectele fantastice nu te-ar fi păcălit. Ar trebui să-ți amintesc totuși că e un model nou de afaceri. Include aspectul online al ziarului, și asta le poate oferi mai multe avantaje celor care plătesc pentru reclame.

- Cum vei face asta să funcționeze? întrebă ea mai degrabă curioasă decât sceptică, așa cum se temuse el.

- Dacă putem face rost de finanțare, prima persoană pe care o voi angaja va fi coordonatorul web. Am deja pe cineva în minte, o femeie cu care am lucrat în Baltimore. E cu adevărat talentată, și cred că provocarea de a începe ceva ca asta, de la zero, o va atrage. E experimentată și inteligentă. Cred că va fi o achiziție minunată pentru proiect și pentru oraș.

Laila nu păru convinsă.

- Nu vreau să-ți stric entuziasmul fiind negativă, pentru că îmi place toată ideea, dar chiar crezi că poți ademeni pe cineva să plece de la un ziar important și să vină aici? Nu ai un asemenea buget, Mack.

- Pot să-i ofer o parte din acțiuni, o contrazise el, și șansa de a face ceva nou și inovator, în loc că încerce să urnească din loc o bestie mătăhăloasă, necooperantă. Uite, sunt dispus să investesc o sumă mare din banii mei în asta, dar costă mai mult decât am ca s-o iau de la zero.

- Crezi cu atâta tărie în asta? întrebă Laila.

- Cred.

- Te-ai gândit să cauți alți investitori?

Întrebarea aceasta îl făcu să se încrunte.

-Nu am de gând să cer sprijinul familiei O'Brien.

-Dar ce zici de Abby? Ea se ocupă mereu de negocieri. Și ar fi o chestiune strictă de afaceri.

-Chiar? Întrebă Mack sceptic. Din nefericire, cred că știu ce s-ar întâmpla în familie dacă aş începe asta. Să nu uităm dezastrul Megan.

Ea râse.

-De fapt, tata încă își face muștrări de conștiință fiindcă nu a încercat mai mult să obțină împrumutul acordat de consiliu. Galeria lui Megan a făcut o mulțime de bani pentru investitori, probabil din cauză că a fost foarte motivată să-și plătească datoriile.

-Ei bine, și eu sunt foarte motivat, dar nu vreau să-mi las soarta în mâinile familiei lui Susie.

-Ai și vreun alt motiv în afară de mândrie?

Întrebarea aceasta îl făcu să zâmbească.

-Nu pot să neg că e probabil din cauza asta, dar nici nu vreau ca vreunul dintre ei să se întrebe vreodată din ce cauză m-am căsătorit cu Susie. Am făcut-o pentru că o iubesc, nu ca să determin restul familiei să mă sprijine în afaceri.

Laila încuviință, mulțumită de răspunsul lui.

-Bine zis. Pot să respect asta. Ce zici de următoarea propunere? Tu adu expertul web, adaugă câteva dintre ideile ei și recalculează cifrele. Odată ce ai făcut asta, mă voi uita din nou peste propunerea ta.

El clătină din cap.

-Nu e destul de bine. Nu pot să-i cer să se implice și apoi tu să ne tragi amândurora preșul de sub picioare.

-Tot ce îmi trebuie e o înțelegere preliminară. Nu va trebui să-și părăsească slujba sau să se mute aici. Toate astea pot fi făcute discret, ca să nu-și riște slujba dacă asta nu va funcționa.

Mack se ridică.

-Atunci ne-am înțeles, spuse el, întinzându-i mâna.

Însă în loc să i-o strângă, ea ieși de după birou și îl îmbrățișă, apoi făcu un pas înapoi.

- Încă un lucru, Mack.

Ceva din expresia ei îl făcu să se oprească.

- Care?

- Femeia asta grozavă nu va cauza probleme între tine și Susie?

Mack se încruntă.

- De ce întrebi așa ceva?

- Pentru că tu ai o istorie, prietene, și mie îmi pasă de sentimentele lui Susie. Nu vreau să-i frângi inima pentru că încerci să seduci altă femeie să lucreze pentru tine.

- Crede-mă, seducția la care te referi tu nu intră în calcul. Am niște limite, replică el, ofensat. Toată curtea pe care i-o voi face lui Kristen Lewis va fi strict profesională. Susie nu are de ce să-și facă griji.

- Ați avut o relație în trecut? Întrebă ea în felul direct pe care Mack învățase să-l respecte, chiar dacă întrebarea îl incomodă.

Ar fi vrut să-i spună Lailei că nu era treaba ei, dar îi înțelegea punctul de vedere.

- A fost de mult, și nu a fost niciodată mare lucru.

- Domnișoara Lewis înțelege asta?

- Am reușit să rămânem prieteni, dacă asta întrebi.

- Și Susie știe despre trecutul acesta?

El clătină din cap.

- Nu cred că Susie a fost vreodată interesată de numele și chipurile din trecutul meu.

- Poate că acum îi pasă, mai ales dacă ai de gând să aduci femeia asta în oraș. Gândește-te bine înainte de a lua hotărârea asta, Mack. Cred că stima de sine a lui Susie e cam fragilă acum.

- Susie știe că nu are de ce să-și facă griji, insistă Mack.

Dar chiar în timp ce spunea cuvintele, îi veni în minte silueta zveltă și blondă a lui Kristen. Prea mulți oameni se concentrau asupra frumuseții ei desăvârșite, de reviste, și nu vedeau agerimea și inteligența ei. În mod normal, asta nu ar fi fost o problemă pentru Susie, care avea o capacitate innăscută de a citi oamenii, dar având în vedere că era atât de nesigură în privința lui și avea

o sănătate atât de precară, se întrebă dacă nu cumva Laila avea dreptate.

- O să-i povestesc lui Susie, apoi o să iau hotărârea, spuse el în cele din urmă, știind că nu avea de ales. Nu avea de gând să submineze încrederea lui Susie, mai ales acum. Ținem legătura.

- În curând, sper. În ciuda rezervelor pe care le-am exprimat, Mack, cred că e o idee interesantă. Vreau să te ajut s-o pui în aplicare.

- Mulțumesc pentru încurajare. Și sfaturi.

- Nu am făcut decât să mă gândesc la doi oameni la care țin. Transmite-i dragostea mea lui Susie.

- O s-o fac, promise el.

Când ieși din bancă, văzu că Matthew era în fața ușii.

- Hei, frate, ce faci aici? Își întrebă el cumnatul.

O roșeață surprinzătoare inundă obrajii lui Matthew.

- Trebuie să vorbesc ceva cu Laila. Nu știi dacă e înăuntru?

- Ba da. Tocmai am ieșit din biroul ei.

Matthew se opri, luptându-se vizibil să își recapete stăpânirea de sine. Mack îl privi curios. Nu își văzuse niciodată cumnatul atât de încurcat.

- Se întâmplă ceva, Matt?

- Ca de exemplu? Întrebă defensiv Matthew.

- Habar n-am, dar pari cam încordat.

- Sunt foarte bine, insistă Matthew. Ai venit să vorbești despre ziar?

Mack încuviință.

- Și cum a fost?

- Să spunem doar că Laila are niște neliniști justificabile. Am multe lucruri de rezolvat înainte ca ea să-mi ia propunerea în serios.

- Poate că ți-aș putea pune o vorbă bună, sugeră Matthew.

Mack îl privi curios.

- Chiar așa? De ce te-ar asculta Laila?

De data asta, stânjeneala lui Matthew fu perfect vizibilă.

- Suntem vechi prieteni de familie, știi. E sora lui Trace, cumnata lui Abby, și toate astea.

Mack nu discerneă întotdeauna nuanțele lucrurilor, dar nu avea cum să nu vadă ce se întâmplă cu adevărat acolo. Cândva, fusese un expert al eschivărilor atunci când era vorba despre viața lui socială. Îl prinse pe Matthew de braț și îl târî în josul străzii, spre localul lui Sally.

- Vorbește cu mine, comandă el când se așezară într-un separeu și comandară două coca-cola.

Matthew făcu pe nevinovatul.

- Despre ce?

- Despre tine și Laila. Te rog să-mi spui că nu aveți un fel de flirt.

- Dacă am avea, nu ar fi deloc treaba ta, răspunse indignat Matthew. Ești cumnatul meu, nu păzitorul meu.

- E cu cel puțin zece ani mai mare decât tine.

- Mai mult. Și ce-i cu asta?

- Uite ce-i, în alte împrejurări aș fi spus că viața ta personală nu mă privește absolut deloc, dar nu vreau ca ceea ce e între voi să-mi afecteze propunerea de afaceri.

- De ce ar afecta-o? Ți-am spus doar că-ți voi pune o vorbă bună.

- Și atunci când relația asta nebunească se va face scrum, eu voi fi prins între ciocan și nicovală, zise Mack, fără să-i pese cât de egoist suna.

Dacă s-ar fi gândit o clipă că ar fi putut fi ceva serios între cei doi, ar fi dat înapoi, dar cum ar fi putut fi? Laila nu era o femeie adultă care să vâneze bărbați mai tineri decât ea. Însă Matthew avea o istorie care rivaliza cu a lui Mack când era vorba despre femeile pe care le iubise și le părăsise. Iar asta prevestea dezastre și inimi frânte.

- Nu văd cum ți-ar putea afecta afacerea ceea ce fac sau nu fac eu, spuse Matthew încăpățânat. În plus, relația nu se va face scrum. Am venit aici ca să readuc lucrurile la normal.

Mack aproape că gemu.

- Dacă vrei să le readuci la normal înseamnă că au ajuns deja anormale.

- Oh, las-o baltă, replică Matthew nerăbdător. Nu încerca să mă convingi că ai dus o viață complet virtuoasă când erai de vârsta mea. Toată lumea știe că nu.

- Nici nu aș visa. Dar tu ai spus că Laila face parte din familie, și asta înseamnă că nu poți risca să strici totul și să o rănești. Imaginează-ți ce haos s-ar stârni.

- Nu o voi răni, insistă Matthew. Pentru mine nu e un joc imatur, ca cele pe care obișnuiai să le joci tu.

Mack se cutremură, simțind lovitura directă.

- Bine. Numai să nu spui că nu te-am avertizat atunci când Trace și Abby se vor repezi ca vulturii spre tine și-i vor țări în bătaie pe Mick și pe tatăl tău.

- O să țin seama de asta, răspunse Matthew. Ezită, apoi spuse: Apropo, nu-i spune nimic lui Susie, bine? Are destule pe cap. Eu am vorbit mai devreme cu ea despre situație, dar am evitat deliberat să menționez numele Lailei. Știu că ar agita-o.

- Nu-l va auzi de la mine, îl asigură Mack.

Însă cunoștea familia O'Brien și Chesapeake Shores destul de bine ca să știe că ea urma să afle, și când avea să se întâmple asta, cine știe ce scandal urma să se declanșuiască.

Susie reușise să facă un duș și să se schimbe cu un neglijeu sexy - alt dar al Shannei, care avea evident un suflet romantic - înainte ca Mack să se întoarcă de la bancă. Deschise o sticlă de cidru spumos și începu prânzul.

- Ce sărbătorim? întrebă el când intră.

- Faptul că am coborât din pat, răspunse ea imediat, apoi zâmbi. Deși sper că asta ne va duce imediat înapoi.

Ridică dantela subțire, iar lumina lumânărilor străluci prin ea. Văzu ochii lui Mack întunecându-se de dorință.

- Chiar? întrebă el cu vocea răgușită.

- Oh, da, răspunse ea, strecurându-i-se în brațe.
Funcționează?

- Ai categoric atenția mea. Dar poți să...?

Ea îl reduse la tăcere cu un sărut.

Când îl lăsă, înfățișarea lui de obicei calmă părea cam răvășită.

- Hm, Susie, nu crezi că ar trebui să mâncăm ceva?

- Chiar vrei cina mai mult decât pe mine? întrebă ea într-un mod care îl provoca să răspundă afirmativ.

- Bineînțeles că nu, răspunse el cu înțelepciune, dar...
Ea îi zâmbi.

- Începi să mă calci pe nervi.

Toate rezervele lui se topiră.

- Bine, atunci, zise el, luând-o în brațe. Tu prima.
Apoi prânzul.

- Pare un plan bun, răspunse ea fericită.

Pentru foarte puțin timp, în brațele lui, aproape că reuși să uite de cancer, de chimioterapie, de boală cu totul. Era doar o femeie care ajunsese în sfârșit cu bărbatul pe care îl dorise dintotdeauna. Și nimic altceva nu conta.

De abia după ce se răcoriră, ghemuiți împreună, se gândi să întrebe:

- Cum au mers lucrurile la bancă?

- Avem multe de vorbit, răspunse el evaziv.

- Ce înseamnă asta?

- Înseamnă că avem multe de vorbit, repetă el. Putem s-o facem la cină. Ai dormit toată după-amiaza?

- Cea mai mare parte. Apoi a trecut Matthew pe aici.

Mack rămase nemișcat, controlându-și cu mare grijă expresia feței.

- Într-adevăr? Avea un motiv anume?

- Voia sfaturi despre relații, dacă îți vine să crezi.

- Ți-a dat vreun detaliu?

- Nici unul, la naiba. Dar cred că e serios. Părea cu adevărat supărat. Cred că femeia l-a părăsit, iar el nu înțelegea de ce. Trebuie să fi fost o lovitură uriașă pentru mândria lui. Matthew nu a fost părăsit de multe femei

de-a lungul anilor. A fost întotdeauna băiatul de aur, zâmbea ea. Seamănă mult cu tine. Cred că eu am fost singura femeie care ți-a spus că nu va ieși cu tine.

El râse.

- Și uite unde am ajuns, îi aminti. Pentru unii dintre noi, un refuz trebuie să fie un fel de afrodisiac.

- Aș vrea să știu cine poate fi femeia asta. Sper că e cineva demn de fratele meu.

- Te-ai gândit vreodată că s-ar putea ca Matthew să nu fie vrednic de ea?

Sugestia aceasta o făcu să se încrunte.

- De ce să întrebi măcar așa ceva? întrebă ea, pe un ton de soră protectoare. Am crezut întotdeauna că îl plăci pe Matthew. Știu că el te idolatrizează.

- Cred că idolatrizează un cuvânt cam prea tare. Ne înțelegem foarte bine. E un băiat bun, în sufletul lui. Mă întreb dacă situația asta nu îl depășește.

Ea îl studie printre gene.

- Sună de parcă ai ști ceva ce eu nu știu. Așa e?

Mack se aplecă spre ea și o sărută îndelung.

- Nu sunt liber s-o spun. Și mor de foame. Hai să luăm cina.

Stomacul lui Susie făcu zgomot.

- E evident că și eu mor de foame. Altfel, nu te-aș lăsa niciodată să te eschivezi așa. O să reluăm conversația după desert.

- Nu dacă pot s-o evit. Am planuri mult mai interesante după desert.

- Omule, vrei cu adevărat să eviți subiectul, remarcă ea, studiindu-l cu atenție. Și asta mă face să mă întreb de ce.

- Nu crezi că e din cauză că îmi găsesc proaspăta soție foarte sexy și dezirabilă?

Ea râse.

- Ei bine, bineînțeles, știu că așa sunt, dar mai e ceva la mijloc. Și ai putea să-mi spui, pentru că o să aflu singură mai devreme sau mai târziu.

- Nu mă îndoiesc nici o clipă de asta. Dar de-abia aștept provocarea de a nu fi cel care îți dă informațiile secrete.

- Acum mă tachinezi.

Mack făcu din ochi.

- Da, asta fac.

Ea îi întâlni privirea, văzu sclipirea din ochii lui și se minună de cât de repede trecuseră de la prietenie la căsătoria asta comodă, iubitoare, pe care o invidiasă la părinții ei.

Deveni serioasă și îi atinse obrazul.

- Știi cât de mult te iubesc?

- La fel și eu, răspunse el încet. Îmi pare rău că n-ai luat atâta timp să ajungem aici.

- Dar am ajuns aici, și asta e ceea ce contează. Și vom fi exact așa întotdeauna.

O trase înapoi în pat cu el, uitând de prânz.

- Întotdeauna, murmură cu buzele pe buzele ei.

Era o promisiune pe care știa că o va păstra în inimă în timpul tuturor tratamentelor oribile care o așteptau. Pentru că, până la urmă, îi dădeau un motiv pentru care să lupte.

Laila ridică ochii de la propunerea lui Mack și îl văzu pe Matthew O'Brien în ușa biroului. Spre enervarea ei, inima îi sări în piept.

- Mă gândeam că ți-am spus că între noi s-a terminat, zise ea, încercând să-și păstreze vocea rece și distantă. Știa că dacă îi oferea cea mai mică șansă, sfârșea cu inima rănită. Mă gândeam că m-am făcut bine înțeleasă la prânzul de la Mick și Megan de acum câteva săptămâni.

- Te-ai făcut, spuse el, intrând în cameră și așezându-se pe un scaun în fața ei. Apoi își încrucișă picioarele lungi și o privi cu o franchețe care îi înfierbântă sângele. Am decis să te ignor.

- Matthew, protestă ea. Situația asta dintre noi e o nebunie.

- Posibil. Dar nu înseamnă că nu e incredibilă.

-Nu poate duce nicăieri, continuă ea. Sunt prea bătrână pentru tine.

-Nam observat.

Obrăznicia lui o făcu să se încrunte.

-Vezi, exact asta e problema. Nu ascuți nici un cuvânt din ce-ți spun.

-Ascult tot ce îmi spui, o corectă el. Și ce nu spui.

-Ce înseamnă asta? întrebă ea, frustrată.

-Înseamnă că spui ceea ce crezi că e potrivit, chiar dacă îți dorești cu totul altceva.

Văzând cât era de îngâmfat, ea îl privi mânioasă.

-Habar nu ai ce îmi doresc.

-Ba sigur că am, rânji el. Vrei să ți-o dovedesc?

Spre enervarea ei, pulsul i-o luă la goană, ca în orice ocazie în care el îi făcea vreo propunere scandaloasă, menită să o năucească.

-Matt, acesta este biroul meu. Nu poți să vii aici și să susții o asemenea conversație nepotrivită. Asta îmi arată doar cât de imatur ești.

Privirea lui se aprinse de enervare. Pentru o clipă, se gândi că el avea să transforme comentariul ei într-un fel de provocare, și știa din experiență că ar fi fost o mare greșeală dacă ar fi permis să se întâmple așa ceva.

-Nu intra la idei, adăugă ea repede.

El râse.

-Tu îmi dai întotdeauna idei.

-Ei bine, nu ar trebui. Nu vreau să fac asta, zise ea, și i se păru chiar și ei că era cam disperată. Pleacă! Am de lucru.

-La fel și eu. Am lipsit de la birou majoritatea după-amiezii, dar nu plec de aici până nu ajungem la un fel de înțelegere.

-În legătură cu ce? S-a terminat, Matthew. A fost o greșeală. Nu știu cum aș putea fi mai clară.

Chiar în timp ce rostea cuvintele, o parte din ea urla că greșeala îi aparținea de fapt. Nu se mai simțise atât de dezirabilă și lipsită de griji de ani întregi. Matthew dăruise viață nouă existenței ei greoaie, plictisitoare. Numai

dacă nu ar fi părut atât de greșit. Dar poate că asta făcea parte din farmecul lui, ideea șocului pe care l-ar fi simțit ceilalți dacă ar fi aflat despre ei doi.

El o privi în ochi și ea simți cum i se făcea pielea de găină.

- Și nici eu nu știu cum aș putea fi mai clar, zise el liniștit. Nu s-a terminat, Laila. Nici pe departe. Poți să mi-o spui într-o sută de feluri diferite, nu-ți permit să scapi de mine.

- Matthew, e o nebunie, repetă ea.

- Ai mai spus-o. Însă eu vreau ca nebunia să dureze. Cred că suntem datori să aflăm până unde ne poate duce.

- Nicăieri, spuse ea ferm. Nu ne duce nicăieri.

El clătină din cap.

- Nu sunt convins de asta.

- De ce ești atât de încăpățânat?

- Sunt un bărbat O'Brien. Așa suntem noi, încăpățânați.

- Dar tu ar trebui să faci parte din cei cu judecată, zise ea frustrată.

- Ai văzut-o pe Susie? A așteptat ani de zile, până când Mack s-a organizat. Nimeni nu credea că erau șanse să fie împreună. Și uită-te la ei acum. Poate că relația lor nu e plauzibilă, dar funcționează.

- Sugerezi că pe noi ne așteaptă o soartă asemănătoare? Întrebă Laila, fără a-și putea ascunde uimirea.

- Nu vom ști dacă nu ne acordăm o șansă. Uite, sunt dispus să mai joc un timp după regulile tale și să păstrăm totul secret, dar nu sunt dispus să renunț fără luptă.

- Dar de ce? În orașul acesta, în regiunea asta de fapt, sunt zeci de femei mult mai puțin complicate decât mine.

- Asta face parte din farmecul tău. Se pare că mie îmi plac complicațiile.

Laila oftă. Era limpede că nu-l putea scoate de acolo dacă nu era de acord cu ce voia. Și ce voia, de fapt?

Îl studie printre gene.

- Matthew, ce trebuie să fac ca să plec?

- Să fii de acord ca eu să-ți pregătesc cina în seara asta, răspunse el imediat.

- Știi să gătești? întrebă ea surprinsă.

- Destul cât să nu murim de foame. Deci, ne-am înțeles?

- Presupun că da, răspunse ea, cu toate rezervele de bun-simț măturate de dorință.

- La tine sau la mine?

Ea ezită, știind că cina nu era singurul lucru din meniu.

- La tine, spuse ea în cele din urmă.

Când îl vedea în casa ei, începea să-și imagineze viitorul cu el, iar viitorul acesta nu putea exista.

- La șapte?

- Voi fi acolo.

El se ridică și o sărută ușor, dar lung, pe buze.

- Nu a fost atât de greu, nu?

Ea îi aruncă o privire exasperată, iar el plecă, perfect mulțumit de propria persoană. Habar nu avea cât de greu fusese. Încă cinci minute și ar fi încuiat ușa biroului, ar fi măturat totul de pe birou și l-ar fi târât acolo în brațe.

Matthew O'Brien părea să aibă capacitatea de a-i fura bunul-simț, rațiunea și logica – toate lucrurile cu care se mândrea. Și asta îl făcea nu doar cel mai nepotrivit bărbat cu care se întâlnise vreodată, ci și cel mai periculos.

capitolul 14

Mack avusese de gând să îi spună lui Susie despre Kristen Lewis la cină, dar seara le scăpase de sub control. Nu voise să strice unul dintre rarele momente de optimism ale lui Susie și avansurile ei seducătoare cu un subiect care avea să distrugă vraja.

Oricum, asta își spusese ca să justifice amânarea discuției. Însă când vorbi cu Will și Jake despre întâlnirea cu Laila, cei doi îl priveră sceptici.

- Nu i-ai spus lui Susie pentru că te temei de reacția ei, argumentă Will. Știi că nu îi va plăcea deloc să-ți aduci o fostă iubită în oraș, oricât de inocentă ar fi situația.

- Bree m-ar strânge de gât dacă aș încerca măcar așa ceva, adăugă Jake.

- La fel și Jess, spuse William. E într-adevăr o idee proastă, Mack, mai ales acum, când viitorul lui Susie e în aer.

În ciuda validității argumentelor lor, Mack nu era pregătit să-și recunoască înfrângerea.

- Dar Kristen are capacități care sunt foarte importante pentru lansarea cu succes a ziarului, spuse el.

Însă chiar în timp ce se auzi vorbind, admise că aceste capacități nu erau atât de importante ca efectele pe care le-ar fi avut prezența ei asupra fragilei stime de sine pe care o mai avea Susie în momentul de față.

- Poți să-ți justifici cât vrei alegerea, iar intențiile tale pot fi sută la sută onorabile, dar trebuie să privești afacerea prin ochii lui Susie, insistă Will. S-ar putea ca ea să o considere trădare. Chiar vrei să-și facă griji în fiecare minut, gândindu-se că ai o aventură cu femeia asta?

- Haide, Susie e rezonabilă, protestă Mack. Va înțelege.

- Poate, răspunse Will. Teoretic.

- Dar e femeie, adăugă Jake. Ele nu gândesc ca noi.

- Nu mai există nici o persoană din lumea jurnalismului pe care să o poți recruta pentru slujba asta? întrebă Will.

- Probabil că da. Dar Kristen e cea pe care o cunosc, și e al naibii de bună în ce face.

- Merită să îți riști căsătoria ca să o aduci aici? sublinie Will.

- Haide, protestă Mack. Nu se va ajunge la asta. Susie vrea apariția ziarului la fel de mult ca și mine. O să treacă peste asta de îndată ce îi voi explica cât de important e. Nu o să-i dau nici un motiv pentru a se îndoii de mine și de dragostea mea pentru ea.

- Poți să încerci, încuviință Will. Și eu pot să-ți spun că te-ai hotărât deja, dar dacă vrei sfatul meu, renunță la idee acum.

Mack se uită la Jake, cerându-i sprijinul.

- Îmi pare rău, băiete. Sunt de partea lui Will. Cauți necazul cu lumânarea.

Mack oftă din adâncul sufletului. Auzise ce îi spusese. În sufletul lui, știuse de la conversația cu Laila că implicarea lui Kristen era un risc pentru căsătoria lui, dar avea încredere în Susie și în sentimentele lor reciproce. El nu avea îndoieli. De ce ar fi avut? Chiar dacă avea acum cancer, cu siguranță că va putea să facă o analiză pragmatică a lucrurilor necesare pentru lansarea și funcționarea ziarului.

Așa că își privi încruntat prietenii.

- Mă gândeam că mă veți sprijini în asta, mormăi el.

- Amândoi am trecut pe aici, răspunse Will. Ne gândim doar că-ți faci iluzii în privința lui Susie.

- Foarte mari iluzii, confirmă Jake.

Cu aceste cuvinte descurajatoare răsunându-i în urechi, Mack se întoarse acasă. Se gândise să-i spună măcar în treacăt lui Susie despre ideea lui. Dacă nu-i convenea, va renunța s-o angajeze pe Kristen și va găsi pe altcineva pentru slujbă. Își promise chiar

că va fi atent și la atitudinea ei, nu doar la cuvinte. O va urmări și va asculta lucrurile nerostite, toate lucrurile pe care nu le va spune ca să nu-l lase să vadă cât era de nesigură.

- Susie, ești aici? strigă el când intră în apartament.

Ea ieși în ușa dormitorului, cu o paloare verzuie și ochii stinși.

- Unde altundeva să fiu? Nu am reușit să mă îndepărtez prea mult de baie în dimineața asta.

Mack se cutremură. Ar fi trebuit să-și dea seama că efectele chimioterapiei aveau să revină cu forțe noi în dimineața aceea. Uneori ea se simțea bine ore întregi după tratament, alteori chiar o zi întreagă, și apoi începea să se simtă foarte rău. După câteva zile, grețurile treceau... până data viitoare.

- Ce pot face? întrebă el imediat. Vrei niște biscuiți sărați? Bere de ghimbir?

Ea clătină din cap.

- Du-te înapoi în pat și o să-ți aduc o cârpă rece pentru frunte.

Ea reuși să-i zâmbescă slab.

- Mulțumesc.

El se așază lângă ea pe marginea patului, întinzându-i cârpa rece pe frunte.

- E mai bine?

- Pentru moment, răspunse ea. Urăsc asta, Mack. Nu așa am visat eu primul nostru an de căsătorie, cu mine atât de bolnavă încât de abia mă pot ridica în șezut în pat în unele zile.

- Sunt și alte zile, multe, în care poți să te ridici și chiar să ieși din casă, îi aminti el. Chimioterapia nu va dura o veșnicie. Și nu mai trebuie să te gândești atâta la cât te costă și să-ți amintești că e vorba despre tratamentul care te va vindeca. Concentrează-te asupra țelului. Privește toate chimicalele acelea urâte ca pe niște prieteni.

Ea îi zâmbi slab.

- Cine s-ar fi gândit că ai și un talent uimitor de majorită, pe lângă acela de a fi star pe un teren de fotbal?
Mack râse.

- Dă-mi doar niște pompoane și o să-ți prezint unul dintre programele acelea de demult chiar aici și acum. Sunt sigur că mi-au rămas imprimare în memorie.

- Pentru că nu-ți puteai lua ochii de la Emma Martin, îl tachină ea. Sau era Bee-Bee Legett?

- Depinde de ce an vorbim.

- Sau de ce lună.

- Eram un nemernic, nu încapă îndoială, recunosc el, îndepărtându-i părul de pe față. Dar nu mai sunt. Știi asta, nu? Sunt doar al tău.

- Aș vrea să cred asta, zise ea, puțin nostalgică.

- Poți s-o crezi, răspunse el ferm. Inspiră adânc și se întrebă dacă era un moment potrivit sau poate cel mai nepotrivit, dar se hotărî să se arunce cu capul înainte, oricum. Trebuie să vorbesc despre ceva cu tine. Ești în stare?

- Desigur. Orice îmi poate ține mintea departe de dansul îndrăcit din stomacul meu din momentul ăsta.

- Ieri am vorbit puțin despre întâlnirea mea cu Laila, dar nu am spus totul, rânji el. Ți-ai făcut de cap cu mine și am rămas blocat.

- Ai spus că Laila are rezerve în privința împrumutului.

- Are, dar i-am prezentat o idee care a părut să-i risipească unele griji.

- Ce idee?

- Aș vrea să angajez pe cineva care să creeze prezența online a ziarului, o femeie cu care am lucrat în Baltimore, începu el, privind-o cu sinceritate. E bună, Susie, una dintre cele mai bune în afacere, și e cu mult înaintea curentului. Ar fi o achiziție grozav de importantă. Laila e de acord cu asta. De fapt, a făcut din asta o condiție a împrumutului.

Ea încuviință, privindu-l atentă.

- Bun, zise ea încet. Atunci de ce nu o angajezi, dacă asta ar putea rezolva treaba cu banca? De ce eziți?

De ce mi-o spui, chiar? Ziarul e copilul tău, Mack. Nu trebuie să-mi obții aprobarea pentru așa ceva.

- Cred că trebuie.

- De ce?

Mack îi auzi tremurul din voce și știe că ea bănuia deja că povestea avea un substrat. Privi în altă parte, inspiră adânc și apoi spuse:

- Pentru că m-am culcat cu ea.

- Înțeleg, zise ea încet, tulburată.

- Iubito, asta a fost acum mult timp, înainte de a începe să petrec atât de mult timp cu tine. Nu a însemnat niciodată nimic, pentru nici unul dintre noi. Nu a fost o relație, nici măcar una pe termen scurt. Ne-am făcut o dată mendrele. Trebuie să crezi asta.

- Atunci de ce faci atâta zarvă?

- Pentru că nu vreau ca tu să afli asta mai târziu și să te întrebi dacă nu am adus-o aici pentru că mai era încă ceva între noi. Îți jur că s-a terminat de fapt înainte de a începe, și a fost înainte să petrecem tot timpul împreună. Au trecut ani de atunci, Susie, așa că trebuie să crezi că s-a terminat cu adevărat.

Susie se încruntă, dar nu izbucni în lacrimi. El consideră că era un semn pozitiv.

- În regulă, spuse ea încet. Îți mulțumesc pentru că ai fost deschis cu mine.

- Deci, ce simți față de asta? insistă el. Dacă te va incomoda în vreun fel sau va produce tensiuni între noi, nu se va întâmpla.

Mack o văzu luptându-se cu ea însăși, depășindu-și temerile, încercând să fie corectă. Ar fi trebuit să renunțe la plan imediat, dar nu o făcu. Așteptă.

- E cea mai bună persoană pentru slujbă? întrebă mormorată Susie.

- Cred că da.

Ea ridică bărbia.

- Atunci nu avem de ales, spuse ea, brusc hotărâtă. Trebuie s-o angajezi.

- Și tu vei fi în regulă cu asta?

- O să mă descurc, răspunse ea neclintită. Nu-ți face griji pentru mine.

Pentru că voia atât de mult împrumutul de la bancă, Mack ignoră toate promisiunile pe care și le făcuse mai devreme și alese s-o creadă pe cuvânt.

Totuși, se simți îndemnat să adauge ceva:

- Dacă vei avea vreodată un moment de îndoială, nu trebuie decât să spui o vorbă și ea va pleca.

- Mă iubești?

El îi susținu privirea.

- Știi că da.

- Atunci nu vor exista motive de îndoială, nu?

Cuvintele erau curajoase, dar scripirea îngrijorată din ochii ei nu putea fi trecută cu vederea. Asta îl făcu pe Mack să se oprească, dar în cele din urmă se convinse singur că trebuia să o angajeze pe Kristen, că așa era corect. Nu scotea ziarul doar pentru el. O făcea pentru el și pentru Susie, și pentru orice membru al familiei care va mai veni. Decizia aceasta era legată de viitorul lor. Trecutul nu mai avea loc, pur și simplu. El nu avea să i-o permită.

Susie își spuse că nu avea nimic împotrivă ca Mack să își aducă o fostă iubită în oraș. Ea avea pe deget inelul lui. Și atenția lui devotată. Dar îi fu mult mai greu să-și amintească toate astea după ce banca aprobă împrumutul și el se angajă cu toate puterile în demararea afacerii. Și îi fu chiar și mai greu după ce o văzu pentru prima dată pe Kristen Lewis.

- E un blestemat de fotomodel, îi spuse ea Shannei când reuși să o prindă la o cafea în librărie. Te-ai uitat la ea? Unde mi-a fost capul?

- Te-ai gândit că ea era cheia pentru demararea ziarului, îi aminti Shanna. Mack ți-a prezentat totul. Dacă aveai rezerve, trebuia să vorbești. Ți-a oferit toate ocaziile ca s-o faci.

- Și să mă port ca o femeie nesigură, îngrozită că altă femeie îi va fura bărbatul. Nu puteam face asta,

nu cu el privindu-mă de parcă aş fi avut răspunsul pentru tot viitorul lui.

- Nu fi dramatică, o mustră Shanna. Dramatismul e domeniul lui Bree. Ea e dramaturgul familiei.

Susie oftă şi sorbi din cappuccino. Măcar nu îi întorsese stomacul pe dos de data asta. Era fără cofeină, dar tot era mai bun decât nimic. Îi fusese dor de pălăvrăgele de după-amiază cu prietena ei, dar nu şi de modul direct al Shannei de a o trage la răspundere pentru tot.

- Invit-o la cină, sugeră Shanna.

Susie se holbă la ea, nevenindu-i să creadă.

- Vrei să o invit în casa mea pe fosta iubită a lui Mack?

- Vrei să fii sigură, nu-i așa? Studiază bine cum se poartă unul cu celălalt. Mack te iubeşte, scumpo. Cred că vei vedea că relația lor de acum este strict profesională. El ştie că tot oraşul i-ar sări în cap dacă ar îndrăzni altceva.

Susie îşi permise să rânjească.

- Ar fi amuzant de privit. Poate că ar trebui să-i mitez pe Matthew şi pe Luke, sau chiar pe unchiul Mick, şi să-i pun să o spioneze.

Shanna clătină din cap.

- Eşti o femeie perversă.

Susie râse.

- Se pare că da. Bun, gata cu mine. Cum te simţi tu? Sarcina progresează așa cum ar trebui?

- Totul se încadrează în tipar, răspunse Shanna radi-oasă. Am putea afla sexul copilului la următorul ecograf, dar încă mă cert cu Kevin, pentru că nu ştim dacă vrem să aflăm. El vrea să aștepte. Eu vreau să ştiu acum, mai ales dacă e fetiță. Chipul ei se luminează. O să avem de făcut atâtea cumpărături, dacă este. De-abia aștept să încep să cumpăr rochițe roz cu volane. Familia asta are deja prea mulți băieți gălăgioși.

- Nu uita de Caitlyn şi Carrie. Odată au fost nişte ingeraşi, dar acum sunt nişte agitatoare gemene, îi aminti Susie. De-abia aștept să văd cum se vor descurca Abby şi Trace cu ele când vor ajunge la vârsta adolescenței.

Shanna chicoti.

- Ceva îmi spune că Trace va fi unul dintre tații care sperie orice băiat care îi intră în casă. E adevărat că e tatăl lor vitreg, dar e tipul de tătic atent la tot ce pun la cale cele două. Și pentru că lucrează de acasă, nu vor putea strecura pe nimeni pe sub nasul lui. Zâmbetul Shannei deveni mai larg. Cred că Abby se bazează pe asta.

Ezită, apoi adăugă cu grijă, privind-o atentă pe Susie:

- Abby consideră că e un moment bun pentru a avea un bebeluș. Discută cu Trace despre asta. Cred că s-a convins până la urmă că el nu îi va cere să renunțe la cea de-a doua slujbă odată ce naște, așa cum a făcut Wes când s-au născut gemenele.

Susie simți un fior momentan de gelozie când auzi veștile, apoi se forță să adopte o expresie veselă.

- E minunat!

Shanna o privi de parcă s-ar fi scuzat.

- Îmi pare atât de rău, Susie. Trebuie să fie greu pentru tine să auzi vorbindu-se atâta despre bebeluși.

- A fost, când mi-ai spus prima dată că tu și Kevin așteptați unul, dar acum am trecut peste asta, o asigură Susie. Nu are rost să mă uit înapoi. Nu mai pot avea copii mei biologici, dar de îndată ce se vor liniști lucrurile și voi scăpa de tratamente, vreau să vorbesc cu Mack despre începerea procedurilor de adopție.

- Ce simte el în legătură cu asta? Ați discutat înainte de operație?

Susie încuviință.

- A spus că e deschis față de idee. Poate fi un proces de durată, așa că nu vreau să aștept prea mult înainte de a-l începe. Connor a spus că mă va ajuta să încerc să găsesc o formă de adopție privată, dacă decidem să mergem înainte. Fosta lui firmă de avocatură din Baltimore are o oarecare experiență cu asta.

Shanna păru sincer încântată pentru ea.

- Oh, scumpo, sunt atât de fericită pentru tine. Ar fi fantastic! Tu și Mack veți fi niște părinți minunați.

- Ai putea să-i spui și lui asta, cândva. Nu e sigur de capacitățile lui de părinte, având în vedere exemplele groaznice pe care le-a avut, dar cred că va fi un tată grozav tocmai din cauza lucrurilor prin care a trecut.

- E sigur că experiențele din copilărie ne transformă în adulții care suntem, încuviință Shanna. Uneori în bine, alteori nu. Cred că Mack e unul dintre cei care învață din toate greșelile pe care le fac părinții.

- Sunt de acord, răspunse Susie, apoi se ridică. Mai bine m-aș duce acasă, deși nu știu sigur de ce mă grăbesc. Dacă Mack reușește să ajungă acasă înainte să adorm, mănâncă rapid ceva și pleacă imediat înapoi.

Shanna se încruntă.

- Și ție îți convine asta?

- E minunat să îl văd atât de interesat de muncă din nou. Se omoară cu totul încercând să scoată ziarul. Îmi doresc doar să mă pot implica și eu cumva. Poate că atunci nu m-aș teme atât de mult de faptul că își petrece tot timpul cu splendida Kristen.

- Spune-i asta, o sfătuiește Shanna. Implică-te în apariția ziarului, dacă asta îți dorești, Susie. Nu-i permite să te lase pe dinafară, chiar fără intenție. O sclipire răutăcioasă i se aprinse în privire. Sau întâmpină-l într-una din lenjeriile pe care ți le-am cumpărat. Asta n-ar trebui să-l lase să iasă imediat din casă.

- Sugerezi să folosesc sexul ca să păstrez atenția soțului meu? întrebă Susie, neștiind dacă era indignată sau interesată de idee.

- E o soluție sigură. A funcționat de minune cu Kevin, când a început să stea cam prea mult timp la Annapolis, lucrând cu fundația lui Thomas. Își puse mâna pe burtă. Cum crezi că am ajuns însărcinată?

Susie chicoti.

- E o recomandare bună, încuviință ea, apoi își îmbrățișă prietena. Îți mulțumesc că m-ai ascultat.

- Oricând. Știi asta.

Susie se îndreptă direct spre casă, scoase lenjeria neagră sexy din sertar și o privi atent. Însă când vru

să se îmbrace cu ea, nu i se mai potrivea. Steroizii pe care îi luase o făcuseră să se îngrașe. Mai mult decât realizase, de fapt. Uitându-se în oglindă la materialul care se întindea prea tare pe fund, simți cum i se umpleau ochii de lacrimi. Nici bucata de dantelă din față nu ascundea prea bine cicatricea pe care i-o lăsase operația pe abdomen. Și sutienul sigur nu se încheia la spate.

Înșfăcă halatul flaușat favorit din dulap, îl strânse cu cordonul și lacrimile i se revărsară pe obraji. Încă mai stătea acolo când auzi cheia lui Mack întorcându-se în broască.

-Susie!

Ea își șterse lacrimile, dar fără nici un folos.

-Sunt aici. Stai un minut. Vin imediat.

Dar el nu așteptă. Intră, îi zări chipul și îi căzu fața.

-Ce s-a întâmplat? Întrebă el cu panică în glas.

Incapabilă să răspundă, ridică desuurile de dantelă de parcă simpla lor vedere ar fi explicat totul.

Mack păru și mai uluit.

-Nu... începu ea, apoi vocea i se întrerupse într-un suspin. Nu mi se mai potrivesc. Of, nimic nu mi se mai potrivește.

Când văzu ușurarea din ochii lui își dădu seama cât de rău îl speriasse, deși era limpede că încerca s-o înțeleagă.

-O să-ți cumpăr zece perechi de chiloți noi mâine, se oferi el.

Ea se încruntă.

-Nu asta e problema.

-Atunci care e? Încerc să înțeleg, Susie, dar trebuie să mă ajuți.

-Sunt grasă. Voiam să fiu sexy și să te seduc, dar acum nu mai pot.

El scutură din cap.

-Nici vorbă să fii grasă. Ești încă cea mai frumoasă și mai sexy femeie pe care o cunosc. Sincer, toată dantela aceea nu făcea decât să mă încurce. Mă temeam

să nu o sfâșii, zise el, strecurându-și mâna pe sub halatul ei. Mie să-mi dai un halat bun, rezistent, flaușat. Fără dantelă. Fără copci înșelătoare. Nu am decât să desfac puțin cordonul, continuă, trecând la fapte. Apoi să-l las în jos de pe umeri.

Privirea lui se aținti asupra sânilor ei expuși.

- Și gata, încheie el, cu respirația întretăiată într-un mod care o liniști mai mult decât o putuseră face vorbele. Coaptă, splendidă și doar a mea.

- Oh, Mack, șopti ea, eliberându-se de halat și agățându-se de umerii lui.

Avea dreptatea. Lenjeria nu făcea decât să-i încurce. Tot ce conta era pielea lui lipită de pielea ei - și dragostea inconfundabilă pe care o vedea strălucind în ochii lui.

De abia după miezul nopții, Mack își dădu seama că nu o sunase pe Kristen ca să-i spună că nu se întorcea la ziar. Nu că i-ar fi datorat o explicație. La urma urmei, el era șeful, dar plănuiseră să mai treacă o ultimă dată peste proiectul website-ului și să se asigure că totul era corect. Sperau să-l lanseze în următoarea săptămână, și mai erau încă multe decizii de luat. Deși avea încredere în judecata ei în domeniul acesta, voia să se implice în fiecare aspect al lansării ziarului, virtual și tipărit.

În oraș se vorbea deja destul de mult despre asta. Afacerile locale erau mai nerăbdătoare decât se așteptase, dorindu-și un loc în care să facă reclamă produselor și vânzărilor lor. Agenții imobiliari voiau să aibă acces atât la cei din mediul virtual, cât și la cei care mai preferau să caute în ziar știrile și lucrurile necesare gospodăriei. Mack se simțea din ce în ce mai încrezător în perspectivele de viitor ale aventurii sale.

Când intră în birourile pe care le găsisese exact după Main Street, pe un rând dominat de contabili, firme de asigurări și alte afaceri orientate spre servicii,

Kristen ridică privirea de la computer. Când îl văzu, se încruntă.

- Te-ai hotărât să-ți iei liber aseară? întrebă ea în glumă, deși nimeni nu se putea înșela asupra asprimii din glasul ei.

- Ar fi trebuit să sun, se scuză el. A intervenit ceva.

- Pariez că da, replică ea pe un ton cunoscător. Soția ta e geloasă fiindcă petrecem atât timp împreună.

Fu rândul lui să se încrunte.

- Susie nu e așa. E întotdeauna la curent cu ce facem. Știe că e nevoie de muncă grea și multe ore.

- Dar când ai plecat de aici ai spus că te întorci. De ce ți-ai schimbat planurile? Ce a făcut? Pariez că ceva care să te facă să te simți vinovat.

Lui Mack nu-i plăcea direcția conversației. Arăta o posesivitate complet nepotrivită. Chiar dacă nu înțelegea prea mult din ce se petrecea în mintea femeilor, era destul de inteligent ca să citească printre rânduri.

- Kristen, despre ce e vorba, de fapt? Credeam că avem o înțelegere. Te muți în Chesapeake Shores și ocupi slujba asta și totul e strict profesional. Nu mai există nimic între noi. Dacă tu crezi altceva, va fi o problemă și va trebui să reanalizăm situația.

Cuvintele lui directe o făcură să inspire adânc, apoi să ofteze.

- Îmi pare rău. Am vorbit ca o scorpie geloasă, nu? Ești proaspăt căsătorit. Bineînțeles că vor exista ocazii în care îți vei dori să fii cu soția ta. Aș fi vrut doar să mă suni și să-mi spui. Te-am așteptat aici ore întregi.

- Ai dreptate în privința asta. Pe viitor voi fi mai atent.

Ea ezită, apoi îl privi în ochi.

- E mai greu decât mă așteptam să lucrez așa cu tine, recunosc eu ea. Am crezut că toate vechile sentimente erau moarte și îngropate, dar cred că până la urmă nu sunt. O să fac tot ce-mi stă în puteri ca să nu devină o problemă.

- Poate că dacă ai cunoaște-o pe Susie și ai lua prânzul cu noi sau altceva... începui el, încercând să îi explice exact care era locul ei în viața lui.

Înainte ca el să poată termina, ea clătină din cap.

- Încă nu, bine? Nu sunt chiar pregătită să înfrunt toată chestia asta cu fericirea de după nuntă și celelalte.

- Dar, Kristen, chiar sunt fericit în căsnicie. Asta e realitatea.

- Știu. Am înțeles. Asta nu înseamnă că vreau s-o și văd. Voi respecta totuși limitele, zise ea, schițându-și o cruce exagerată peste piept. Promit.

- E destul pentru mine. Dar dacă devine prea incomod pentru tine, spune o vorbă și voi face tot ce-mi stă în puteri ca să-ți găsești altă slujbă. Nu mi-ar plăcea deloc să nu te mai am aici, pentru că ești cea mai bună la treaba asta cu știrile pe Internet, dar nu vreau să-ți zăpăcesc mintea.

Când auzi asta, ea rânji.

- Mintea mea e foarte bine, mulțumesc. Poate că ești sexy și interesant și toate celelalte, dar mai sunt și alți pești în mare. Trebuie doar să-mi iau pantofii cu toc cui și să ies la pescuit.

Mack râse.

- Ei, asta e o imagine care merge drept la inima unui bărbat. Dacă ai conduce și o camionetă, ai fi idealul unor bărbați.

Ea își dădu ochii peste cap.

- Decapotabila mea îmi convine foarte bine.

- Merge și asta. Vrei să-ți gălesc eu pe cineva?

- Categorie nu, zise ea, sincer îngrozită. În ziua în care voi avea nevoie de un fost iubit ca să-mi facă rost de o întâlnire, voi renunța la toate și voi trăi înconjurată de pisici.

- Ceva îmi spune că nu va fi asta soarta ta, observă el candid. Dacă ai ieși măcar două ore din birou, bărbații din Chesapeake Shores s-ar îndrăgosti pe dată.

- Bună idee. Unde ies tipii singuri din oraș?

- Barul de la Brady's atrage o mulțime de tipi singuri la sfârșit de săptămână. Și avem și o grămadă de vizitatori sofisticati din afara orașului.

Ea încuviință.

- Atunci voi merge la Brady's în seara asta, spuse ea veselă.

Însă umbrele din ochii ei sugerau că perspectiva asta nu o făcea prea fericită.

capitolul 15

Laila se rostogoli în pat, gândindu-se dacă să-l trezească pe Matthew și hotărând să n-o facă. Era mai ușor să plece neobservată la miezul nopții, fără ca el să insiste să rămână. De fapt, îi era din ce în ce mai greu să-l părăsească. Încercase să o facă toamna trecută, ca să se îndepărteze de ceea ce știa că era o greșeală teribilă.

Refuzase să se alăture familiei lui de Ziua Recunoștinței, până când Jess o obligase să vină. Chiar și după ce fusese de acord să participe la masa aceea sărbătorească incomodă, încercase să păstreze distanța față de Matthew. El o acuzase, se certaseră și ea plecase. Fusese puțin cam surprinsă că nimeni din familiei nu-și pusese întrebări. Însă toți se concentraseră asupra lui Mack și a lui Susie și a tensiunii evidente dintre ei.

Chiar și după noaptea trecută - altă noapte uimitoare - știa că trebuia să-i pună capăt. Acum nu se gândea decât să facă dragoste și nu vedea decât faptul că Matthew o făcea să se simtă ca o femeie incredibil de sexy și dezirabilă, dar știa că va sosi un moment în care totul se va transforma în ceva mai mult. Și asta o speria de moarte. Matt era prea tânăr ca să fie gata să se așeze la casa lui, iar ea începuse să-și audă ceasul biologic ticăind atât de tare, încât probabil că răsuna în tot orașul.

- Laila? murmură el adormit chiar în timp ce ea își trăgea ghetetele.

- Culcă-te înapoi, zise ea încet. Ne vedem dimineată.

În majoritatea nopților era de ajuns să-i spună asta ca să prindă o pernă în brațe și să adoarmă imediat la loc, dar se părea că nu și în noaptea asta. Coborî din pat și își trase boxerii, oferindu-i pentru o clipă o imagine care îi opri inima în piept. Păși și se opri în fața ei, punându-i mâinile pe umeri și privind-o drept în ochi.

Ai lui, albaștri ca noaptea, erau fermecători. Dar acum erau și tulburați.

- Nu se mai poate așa.

- Ce? întrebă ea, nedorind să fie atrasă într-o conversație pe care o știa inevitabilă.

- Să ieși pe furiș de aici în mijlocul nopții, de parcă ți-ar fi rușine de ce se petrece între noi, explică el, nerăbdător. Ar fi atât de teribil dacă ne-ar vedea cineva ieșind de aici împreună, dimineața?

- Știi că ar fi. Nu e vorba de rușine, Mattherw. E vorba de prudență. Suntem în Chesapeake Shores. Știi ce vorbe s-ar stârni. În poziția mea de la bancă...

- La naiba cu banca! spuse el inverșunat. Nu e vorba despre bancă, Laila. E despre tine și ideea asta smintită că nu putem ajunge nicăieri.

- Nu putem, spuse ea simplu.

- Spune-mi de ce.

- Pentru că... începu ea și se opri.

Ar fi putut să-i ofere o sută de motive pentru care relația lor nu putea funcționa niciodată, dar el știa cum să le anihileze pe toate. Era bun la asta și știa să-i explice că ceea ce se întâmpla între ei era rațional și avea toate șansele să dureze. Dar ea nu se lăsa păcălită. Nici una dintre relațiile ei cu bărbați mult mai potriviți nu durase. De ce naiba ar fi durat asta?

El îi aștepta răspunsul, evident tot mai exasperat.

- Și dacă îmi arunci iar vârsta mea în față, nu știu cum voi reacționa, izbucni el în cele din urmă. Jur că uneori cred că sunt mai matur decât tine.

Laila simți înțepătura din vorbele lui.

- E o remarcă îngrozitoare.

- Hei, eu sunt gata să fac un pas în față și să recunosc ceea ce avem. Țin la tine. Pentru mine nu e doar sex întâmplător. Dar pentru tine? Poți să spui același lucru?

Laila ezită cam mult.

- Mă gândeam eu, continuă el. Ei bine, oricât de grozav ar fi sexul, nu mă împac doar cu asta. Dă-i drumul,

pleacă. Poți să mă suni când hotărăști că nu ești interesată doar de trupul meu.

Ei i se păru că detectase o urmă de durere în glasul lui, dar nu se putea. Matt era tipul de bărbat care căutase mereu doar sexul ocazional. Ar fi trebuit să fie încântat de relația fără obligații dintre ei, de dorința ei de a fi discretă și de a evita complicațiile. Până la un punct, fusese. Însă era limpede că acum nu mai era.

- Matt, ce se întâmplă cu adevărat aici? întrebă ea, încurcată de dorința lui de a schimba regulile.

- Tocmai ți-am spus. M-am săturat să tratezi ceea ce avem ca pe o aventură sordidă, spuse el, apoi o privi în ochi și adăugă: Ori ieșim în public și îi acordăm o șansă de a se schimba în ceva real, ori punem punct.

Cuvintele lui o zguduiră mai mult decât își imaginase. Chiar voia să se termine? Era urmarea rațională, dar când se gândea la nopțile pustii și singuratice de dinaintea de începerea acestei relații, simțea că o doare sufletul. Întrebarea era dacă sentimentele ei aveau legătură cu Matt sau cu orice alt bărbat inteligent și atrăgător care ar fi umplut golul. Avea nevoie de timp ca să-și dea seama.

- Poate că e o idee bună, zise ea. Cred că se cheamă să-i punem capăt. Amândurora ne-ar prinde bine o pauză în care să aflăm ce ne dorim cu adevărat.

Sugestia aceasta îl făcu să se încrunte.

- Eu știu deja ce vreau, dar dacă tu nu știi, atunci ia-ți neapărat tot timpul de care ai nevoie.

Începu să se îmbrace cu mișcări smucite.

- Hai să mergem.

- Unde mergi? întrebă ea, privindu-l în timp ce își înșfăca cheile și se îndrepta spre ușă.

- Te duc acasă.

- Matt, e la distanță de două străzi. Pot să merg pe jos.

- Nu poți, nu la miezul nopții, declară el, încruntându-se și mai fioros. Nu mă interesează cât de sigur e Chesapeake Shores, e ora trei și nu riscăm.

- Am mai mers pe jos și înainte.

- Desigur, când ai reușit să te strecoari din pat fără să mă trezești. Ei bine, în noaptea asta sunt treaz și te duc cu mașina acasă, sau te însoțesc pe jos, sau merg la douăzeci de pași în urma ta. Alege.

Ea îl privi frustrată.

- Cerule, ce încâpățânat ești!

- Nu e o noutate, dragă. Acum, ce alegi?

Ea se înmuie.

- Poți să mergi pe jos cu mine.

- Îți mulțumesc, replică el, exagerat de recunoscător.

- Dacă pornești mașina poți trezi vecinii, adăugă ea, știind perfect de bine că îl provoacă.

El își dădu ochii peste cap.

- Cum zici tu.

Străbătură în tăcere distanța dintre cele două clădiri. Laila simțea cum tensiunea dintre ei se intensifica. Când ajunseră la căsuța ei cu două dormitoare de pe Primrose Way, chiar dincolo de Main Street, era atât de tulburată încât nu putea vâri cheia în broască.

- Lasă-mă pe mine, zise Matt, împingând-o deoparte.

Când ușa se deschise, Laila vru să treacă pe lângă el, dar el îi blocă drumul. Ea îl privi în ochi și văzu furia care ardea în ei. Sau poate era pasiune?

- Nu s-a terminat, spuse el încet. Nici pe departe.

- Îmi pare rău.

Atunci, el îi zâmbi, chiar dacă zâmbetul nu îi ajunse până la ochi.

- Nu trebuie să-ți fie. Întotdeauna mi-au plăcut provocările care merită.

Înainte de a se putea mișca, el o sărută tare, apoi se îndreptă spre capătul străzii, fluierând încetișor. Era o melodie veselă, irlandeză, dacă nu se înșela, poate o amintire a încâpățânării familiei O'Brien.

Când intră pe Main Street, sunetul se stinse. Doar atunci, ea intră și închise ușa. Apoi se sprijini pe ea și oftă ușurată. O făcuse. Îi pusese capăt. Din nou. Sau el o făcuse. Nu prea conta care dintre ei rostise primul cuvintele. Oricum relația nu era făcută să dureze.

Apoi se gândi la felul în care simțise buzele lui Matt chiar atunci - cunoscătoare, convingătoare, hotărâte. Se gândi la căldura imediată care o inundase la atingerea lui și știu cu absolută siguranță că Matt înțelesese bine. Nu terminaseră, nici pe departe.

Matt apăru acasă la Susie chiar înainte de cină.

- Am venit cu daruri. Asta îmi dă dreptul de a rămâne la cină?

Susie îi zâmbi fratelui ei, apoi văzu paginile rulate pe care le ținea în mână. Mai văzuse proiecte de casă și recunoștea unul.

- Casa noastră?

- Doar niște schițe preliminare, dar da.

- Dă-mi-le, zise ea nerăbdătoare, mișcând din degete ca să prindă foile.

- Nu până nu mă inviți la prânz, răspunse el, ridicându-le sus. Ce avem? întrebă el, adulmecând aerul. Nu miroase deloc a mâncare.

- Mack aduce acasă mâncare chinezească. O să-l sun și o să-i spun să mai comande o porție de rulouri cu ouă, supă dulce-acrișoară și orice mai dorești, dacă îmi dai schițele.

- Întâi sună. S-ar putea să-ți retragi cuvintele dacă nu-ți plac schițele, și eu mor de foame.

Susie râse, dar sună și îi spuse lui Mack despre vizita neașteptată a fratelui său.

- Și grăbește-te, Mack. Vreau să vezi ceva.

- Ce?

- O să vezi când o să ajungi.

El ezită.

- Uite, dacă fratele tău e acolo, ce-ar fi s-o aduc și pe Kristen?

Susie îngheță.

- În seara asta? Vrei să o aduci aici acum?

- Pare ocazia perfectă ca s-o cunoști. Poate că ea și Matthew se vor simpatiza.

Susie se gândi la schițele casei visurilor lor, pe care i le adusese fratele ei. Nu voia să le împărtășească cu fosta iubită a soțului ei.

- Nu în seara asta, spuse ea încordată.

- Așa ai spus ori de câte ori ți-am mai sugerat asta.

- Atunci poate că ar trebui să înțelegi aluzia, zise ea, trântind telefonul.

Apoi ridică ochii și îl văzu pe fratele ei, privind-o îngrijorat.

- Ce-a fost asta?

- Nimic care să te privească, răspunse ea, încercând să-și strecoare o notă de voioșie în glas.

Evident, Matthew nu se lăsă păcălit.

- Susie, ce se întâmplă? Ai vreo problemă cu Mack?

- Nu, răspunse ea imediat, hotărâtă să nu-i stârnească instinctele protectoare.

Dacă ar fi făcut-o, se putea trezi de îndată cu întreaga familie pornită pe cărările războiului. Și chiar dacă asta era mulțumitor într-un fel, nu așa voia ea să-și rezolve problemele din căsnicie.

- Trebuie să vorbesc eu cu el? insistă Matthew.

- Categorie nu. Acum, dă-mi să văd schițele.

- Nu vrei să aștepti până ajunge Mack?

- Nu ai de unde să știi când ajunge. Arată-mi-le, comandă ea.

Matthew desfăcu schițele pe masa din camera de zi, apoi se dădu înapoi, în timp ce ea le studia. Văzuse des-tule proiecte de casă în viața ei ca să știe exact ce vedea. Clipi ca să-și alunge lacrimile.

- Oh, Matt, e perfect. E exact așa cum o vedeam eu.

- Patru dormitoare și un birou, exact așa cum ai vrut. Multe ferestre spre golf sus și jos, așa că lumina ar trebui să fie uimitoare. Arată spre fundație. Aici am folosit piatră de câmp, și un perete lateral gri-marونی, cu un brâu alb. Cred că va face casa să se amestece cu pădurile din jur și să pară aproape o parte din peisaj.

- Și putem să nu tăiem toți arborii aceia bătrâni și minunați?

- Bineînțeles. O să facem cât mai puțin rău zonei. Nu am crescut în preajma unchiului Thomas fără să învăț câte ceva despre protejarea mediului.

Ușa din față se deschise și Mack intră. Când îi văzu aplecați deasupra schițelor, traversă încăperea.

- Ce avem aici? întrebă el, lăsând deoparte pungile cu mâncare.

Susie ignoră rămășițele enervării anterioare și îl privi radioasă.

- Planuri pentru casa noastră din Beach Lane, îi zise ea, apoi adăugă repede: Pot fi modificate dacă e ceva ce nu îți place sau la care nu m-am gândit. Matt a vrut să ni le facă dar de nuntă.

Mack încuviință.

- E un dar uimitor, îi spuse el lui Matthew, deși Susie îi auzi rezerva din glas. Să le vedem.

Susie își lăsă fratele să-i explice schițele, iar ea scoase farfuriile și tacâmurile pentru cină. Le așeză pe toate în capătul cel mai îndepărtat al mesei, iar Mack se uită peste schițe în capătul celălalt.

- Ei bine? îl îndemnă ea în cele din urmă, studiindu-i expresia. Ce crezi?

El ridică privirea.

- Asta e casa pe care o vrei?

Ea încuviință.

- Cred că e perfectă.

- Atunci asta e casa pe care o vom construi, îi promise Mack. Numai că nu o vom putea începe chiar acum. Fiecare bănuț pe care îl am e investit în ziar.

Susie începu să-i spună că tatăl ei se oferise să le dea banii în avans, dar nu era momentul potrivit. Mack avea să refuze categoric oferta, mai ales dacă o făcea în fața fratelui ei.

- Știu, dar e minunat să avem planurile gata atunci când vom fi și noi pregătiți, spuse ea cu entuziasm. Mack încuviință.

- Categorie. Îl bătu pe Matthew pe spate. Mulțumim. Ai făcut o treabă minunată. E un cadou uimitor.

- Am fost fericit s-o fac, spuse Matthew, uitându-se de la Mack la ea și înapoi. Uite, știu că plănuisem să rămân la cină, dar cred că o s-o iau cu mine. Probabil că voi doi nu ați petrecut prea mult timp împreună zilele astea. Nu ar trebui să vă deranjez.

- Nu pleca, îl imploră Susie. Ți-am promis cina.

- O să-mi iau rulourile cu ou și supa acasă, zise Matthew. Nu e mare lucru. Se aplecă și o sărută pe obraz. Ne vedem curând.

Plecă înainte ca ea să poată găsi alt argument. Ea se răsuci spre Mack.

- De ce l-ai alungat?

El se holbă la ea, nevenindu-i să creadă.

- Eu?

- E evident că a simțit tensiunea dintre noi.

- Probabil din cauză că știa că mi-ai închis telefonul în nas mai devreme. De ce ai făcut asta, oricum?

- Pentru că nu mi-a venit să cred că ai vrut să-ți aduci fosta iubită aici, să-mi cunoască fratele. Nu o vreau în viața noastră personală, Mack. E prea mult.

Cu asta, izbucni în lacrimi și ieși din cameră, blestemându-se pentru că fusese atât de smintită și îl lăsase să vadă cât de tare o supăra simpla menționare a lui Kristen.

Mack o urmă în dormitor și se așeză alături de ea.

- Susie, am crezut că nu ai nici o problemă cu faptul că e aici.

- Nu aveam, murmură ea. Nu am. Teoretic, în orice caz.

Ridică privirea și văzu că el începea să zâmbescă.

- Să nu îndrăznești să râzi de mine.

- Nu îndrăznesc. Mă gândesc doar la faptul că Will a prevăzut totul foarte bine.

- Will? Ce legătură are el?

- Mi-a spus că îmi vei spune ce vreau să aud și vei regreta mai târziu.

- Îmi pare rău. Știu că sunt irațională. Și probabil m-aș simți de o mie de ori mai bine dacă ar ieși

cu altcineva, dar fratele meu, Mack? Haide! E prea aproape de casă.

El ridică din umeri.

- Și probabil doar un vis fără legătură cu realitatea oricum, dacă el are o relație cu altcineva.

Susie se încruntă.

- Mi-am pus întrebări în legătură cu asta. În ultimul timp nu a mai vorbit despre nimeni.

- Și nici nu va vorbi, spuse Mack îndârjit.

- Ce vrea să însemne asta?

- Doar că pare hotărât să păstreze relația secretă.

- Așa face, nu? Mă întreb de ce.

- Probabil pentru că știe că e sortită eșecului, spuse Mack pe șleau.

Susie se ridică.

- Din nou asta. Știi ceva, nu?

Mack îi atinse obrazul.

- Tot nu sunt liber s-o spun.

- Dar cred că nu ești de acord, dacă erai atât de dor-nic să-l combini cu Kristen, insistă ea, încercând să scoată totul de la el, bucățică cu bucățică.

- Nu e treaba mea să fiu sau nu de acord, și asta e tot ce am de gând să spun. Nu crezi că ai putea să uiți de supărare destul de mult cât să ieși de aici și să te mai uiți o dată la planurile acelea de casă? Mi-ar plăcea să mă plimbi prin ele și să-mi spui exact cum o vezi.

- Totul e acolo pe hârtie și seamănă foarte mult cu casa pe care mi-ai descris-o tu în ziua aceea la Beach Lane, acum câteva luni. Am mai adăugat câteva idei personale, dar e casa ta, Mack.

El o cuprinse cu brațul pe după umeri și o trase mai aproape.

- Nu, e casa noastră, Susie. Și vom aduna o mulțime de amintiri în ea, destule cât să ne țină toată viața.

Ea se sprijini de pieptul lui și închise ochii.

- Vreau să cred asta, Mack. Chiar vreau.

- Atunci crede-o. Prinde-te de ea cu tot sufletul. Încă un motiv să lupți din toate puterile împotriva cancerului.

Acum, în brațele lui, era destul de ușor de făcut, dar a doua zi, când chimicalele acelea otrăvitoare urmau să-i fie injectate din nou în corp, avea să fie mult mai greu să se țină de acest vis.

La două ore după cină, când Mack coborî din mașină în fața biroului ziarului, cumnatul său ieși din umbră cu o expresie îndârjită.

- Ce se întâmplă între tine și Susie? întrebă Matthew. Nu mă minți și nu-mi spune că totul e bine. Puteai să tai încordarea cu cuțitul. Și eram acolo când s-a răstit la tine la telefon și a închis. Despre ce a fost vorba?

- Nu-mi discut căsătoria cu tine, spuse Mack.

Pentru că știa că Matthew își iubea cu adevărat sora, nu spuse mai mult despre amestecul cumnatului său în ceva atât de personal.

- Pe cuvântul meu că, dacă ai făcut ceva s-o rănești, îți rup gâtul. Nu știi că nu mai poate suporta nici un stres acum? Trebuie să-și economisească toată energia pentru lupta cu cancerul.

- Știu asta.

- Atunci de ce o superi intenționat?

- Las-o baltă, Matthew. Voi rezolva lucrurile cu Susie. Matthew se încruntă.

- Asta îmi spune că există ceva care trebuie rezolvat. Ce e?

Chiar atunci, aruncă o privire spre fereastra biroului și o zări pe Kristen. Mormăi o înjurătură în barbă.

- E ea, nu? Ea e problema.

- Kristen nu e o problemă. Ea creează prezența virtuală a ziarului. Asta e.

- Dar Susie se teme de ea, nu? întrebă el, aruncându-i o privire dezgustată. Omule, nu știi nimic despre sora mea? A fost întotdeauna nesigură în privința ta. Faptul că are inelul tău pe deget ar fi trebuit să schimbe

asta, și poate că ar fi făcut-o dacă nu ar fi fost cancerul, dar să fim serioși, continuă el, arătând spre Kristen. Aduci o femeie care arată așa în mijlocul vieții tale acum? Ești nebun? Chiar și eu aș fi avut mai multă minte.

- Relația mea cu Kristen e complet nevinovată, și nu am de ce să-mi justific alegerea angajaților în fața ta.

- I-ai spus și lui Susie despre asta?

- De fapt, da.

- Deci ai știut că ar putea fi o problemă și ai făcut-o oricum, zise Matthew, privindu-l neîncrezător. Unde ți-a fost mintea?

- La ziarul pe care îl voiam un succes, iar Kristen mă putea ajuta să fac asta. Susie a fost de acord. Acum du-te acasă, Matthew. Am treabă.

Matthew mai aruncă o privire înăuntru.

- Mă duc, dar pe cuvântul meu, Mack, că ar fi mai bine să nu aflu că mi-ai înșelat sora.

Mack îl privi solemn.

- Asta nu se va întâmpla, Matthew. Ți dau cuvântul meu.

Matthew nu păru complet liniștit, dar încuviință în cele din urmă.

- Bine, atunci.

Mack ezită, apoi se gândi la planul său anterior de a-l prezenta pe Matthew lui Kristen.

- Nu vrei să vii înăuntru? Poți s-o cunoști și să vezi singur că nu se întâmplă nimic.

- Mă lipsesc de asta, spuse Matthew cam prea repede.

- Nu ești interesat?

- Ar trebui să fiu mort ca să nu fiu puțin intrigat, zise el, aruncând altă privire furișată spre fereastră. Dar nu. Am avut destule probleme cu femeile zilele astea, fără să mai adaug alta pe listă.

Mack profită de ocazie.

- Ai probleme cu Laila?

- Avem o separare stupidă și inutilă, asta avem. Alegerea ei. Sau poate a mea. Când se ajunge la asta, lucrurile sunt neclare.

- Anunci s-a terminat?
- Bineînțeles că nu. Doar ea crede asta.
- Mack chicoti.
- Știi că am avut îndoieli când am bănuț prima dată că era ceva între voi doi, dar acum încep să-mi reconsider poziția. Laila poate fi exact femeia care îți trebuie. Laila nu te va lăsa să faci cum te taie capul, exact așa cum nu m-a lăsat Susie pe mine.
- Povestește-mi despre asta. Bineînțeles că, spre deosebire de tine, eu i-am spus din start ce simt pentru ea.
- Și ce simți?
- Cred că suntem o pereche perfectă, declară el, apoi ridică din umeri. Ea pare cam sceptică. E convinsă că a ajuns la corupere de minori sau alte asemenea prostii. Și își face foarte multe griji legate de părerea oamenilor.
- În poziția ei, asta contează cu adevărat. Matthew se uită urât la el.
- Doar nu începi și tu? Lucrează la o bancă. Nu e călugărită.
- Băncile nu sunt afaceri frivole, îi aminti Mack. Clienții așteaptă o anumită cantitate de stabilitate plictisitoare și greoaie de la oamenii care le manevrează banii.
- Asta a spus și ea, admise Matthew cu o expresie gânditoare. Presupun că nu am ascultat-o pentru că am considerat că era un argument prea arhaic pentru a fi crezut.
- Poate că e una dintre ocaziile în care trebuie să ai încredere în judecata Laila.
- Și să-i permit să o folosească ca pe o scuză ca să fugă de mine?
- Nu. Las-o să te călăuzească spre abordarea pe care trebuie să o folosești cu ea. Asigură-te că nimeni nu poate interpreta greșit relația voastră, considerând-o doar sex, spuse el, privindu-și aspru cumnatul. Numai dacă nu e doar asta.
- Pentru mine nu, insistă Matthew. Cred că e o relație cu adevărat bună, sau ar fi, dacă ea i-ar oferi măcar o șansă. Ea e cea care pare s-o considere doar sex. De fapt, e puțin cam insultător.

- Atunci schimbă asta.

- Cum?

- Nu te mai ascunde de toată lumea. Dă lucrurile pe față.

- Nu crezi că vreau exact asta? întrebă el, evident frustrat. Ea e cea care a insistat să ținem totul secret. De asta ne-am certat la Mick de Ziua Recunoștinței. Mă săturasem.

- De ce ai acceptat de la început?

- Cred că a adăugat puțină sare și piper, la început. Știi, fiorul de a nu fi prins. Acum, totul s-a răsuflat. Vreau ca oamenii să știe că suntem împreună, spuse el nostalgic. Vreau să o duc la cină la Brady's, să nu mai evit prânzurile de duminică în familie de teama bănuielilor, să o aduc să cineze cu tine și cu Susie.

- Și Laila știe asta?

Matthew încuviință.

- Se pare că o sperie de moarte.

Mack rânji.

- Eu aș considera asta un semn bun.

- Cum ai ajuns la asta?

- Mi se pare că se teme că se îndrăgostește de tine, și, odată ce scoateți pisica din traistă și nimeni nu face un atac de cord, nu va mai avea scuze ca să te țină la distanță.

Expresia lui Matthew se luminează.

- Crezi asta?

- Așa aș spune, bazându-mă pe experiența mea limitată cu femeile. Acesta era punctul în care o luam de obicei la goană. Fiindcă Laila e femeia pe care crezi că o vrei, poate că ți-ai dori să mai insiști. Iar eu aș spune că ești gata să obții ce vrei.

- Susie te-a făcut să alergi la fel de mult după ea, nu?

- Oh, da. Ani la rând. M-a învățat valoarea răbdării și a perseverenței.

- Nu sunt cele mai bune trăsături ale mele. Am fost întotdeauna adeptul răsplătirii pe loc.

Mack chicoti.

- La fel și eu, dar îți promit că vei învăța, prietene.
Orice lucru bun merită așteptat.
Cu siguranță că așa fusese în cazul lui. Și nimeni, mai ales nu Kristen Lewis sau băgăreții O'Brien, nu avea să intervină acum între el și Susie.

capitolul 16

Susie stătea în fața oglinzii din baie, cu un smoc din părul ei roșu și strălucitor în mână, și începu să plângă. I se spusese că era posibil, dar începuse tratamentul de câteva săptămâni bune și părul părea să reziste foarte bine. Îndrăznise să spere că va continua în același fel.

Se uită din nou la imaginea ei din oglindă și văzu că Mack venise în spatele ei. Îi întâlني privirea în oglindă și îi văzu panica înainte de a o putea masca sub fațada pe care o adopta întotdeauna când înfrunta dovezile inevitabile ale tratamentelor pentru cancer.

- Niciodată nu ți-a plăcut părul tău roșu, spuse el, încercând să glumească cu jumătate de gură în timp ce se apropia de ea și o prindea cu mâinile de talie.

- Asta nu însemna că voiam să cadă, replică ea, înăbușindu-și un suspin.

- Știu, scumpo, dar o să crească înapoi, o liniști el. Doctorul ți-a explicat asta. La fel și femeile din grupul acela de suport în care ai intrat, nu?

Ea încuviință.

- A fost un asemenea șoc. Mă gândeam că se va întâmpla imediat, și când am văzut că nu se întâmpla, cred că am început să cred că voi fi una dintre norocoase.

El o sărută pe ceafă.

- Cred că s-ar putea să fii sexy fără păr. Sau ai putea să-ți cumperi un set de peruci de diferite culori și să devii o altă persoană în fiecare zi. Ar fi ca și cum m-aș întoarce acasă la o femeie diferită în fiecare noapte.

Ea îl privi crispată.

- Te-ai plictisit de asta pe care o ai deja?

- Nu m-aș putea plictisi niciodată de tine, o asigură el. De fapt, de ce să nu-mi iau liber de la ziar și să petrecem

ziua împreună? O să luăm un coș de picnic și planurile lui Matthew și o să petrecem un timp la Beach Lane.

Susie știa că el încerca s-o înveselească și aprecia efortul, chiar îl aprecia, dar în secunda aceea nu-și dorea decât să se târască înapoi în pat și să se ascundă.

De parcă i-ar fi citit mintea, Mack spuse:

-Nu e o opțiune să te ascunzi aici toată ziua. Dacă nu vrei să-ți petreci ziua cu mine, sun-o pe Shanna. Poate că va putea să lase pe cineva în locul ei la librărie ca să puteți merge la cumpărături. Sau sun-o pe mama ta. Petrece un timp cu ea.

-Shanna are programare la doctor azi, răspunse ea încet. Vor afla sexul copilului.

Mack o întoarse până ajunse cu fața la el.

-Și asta te-a întors pe dos, nu?

Ea încuviință.

-Vreau să fiu încântată pentru ea și Kevin. Sunt încântată pentru ei, dar vreau și eu bebeluși, Mack.

-Vrei să ne întâlnim cu un avocat pentru adopții? Pentru că putem face asta, se oferă el. Connor a spus că poate să aranjeze o întâlnire oricând suntem gata.

Ea îi studie chipul.

-Ești gata pentru asta, Mack?

-Am unele îndoieli, recunosc el. Dar vreau asta pentru tine. Vei fi o mamă incredibilă. Îmi imaginez că vei suplini toate neajunsurile mele ca tată.

Pentru o clipă, ea fu ispitită să programeze întâlnirea. Gândul că avea să aibă un copil al lor i-ar fi oferit ceva pozitiv de care să se țină. Însă până la urmă clătină din cap.

-E prea curând. Și dacă tratamentul nu dă roade?

Mack nu pretinse că nu înțelegea.

-Va da roade, o asigură el încrezător. Dar dacă crezi că trebuie să așteptăm până suntem siguri, e în regulă. Tu ești șefa aici.

Ea își lăsă obrazul în palma lui.

-Te iubesc, Mack. Nu sunt sigură că aș fi putut trece prin asta fără tine.

- Bineînțeles că ai fi putut, zise el ferm. Ești cea mai puternică femeie pe care o cunosc. Acum, ce faci astăzi? De ce ai nevoie ca să te înveselești?

Ea se gândi la ce o doborâse - vederea smocului de păr din mână.

- Adu-mi un foarfece și o lamă, spuse ea hotărâtă. O să gădesc o eșarfă.

- Și apoi?

Ea îi zâmbi, dar cam tremurător.

- Tu o să mă razi pe cap. Nu e amuzant?

El făcu ochii mari.

- Ești sigură?

- E inevitabil, răspunse ea ridicând din umeri. De ce să nu înfruntăm inevitabilul și să preluăm controlul? Și apoi, dacă nu ți-e rușine să fii văzut cu mine, putem face picnicul la Beach Lane. Putem mânca în mașină ca să nu înghețăm de frig, dar ne putem preface că e prima noastră masă în noua casă.

- Din fericire, casa adevărată va fi încălzită.

Ea rânji.

- Verifică schițele. Între timp, hai să ne jucăm de-a salonul de înfrumusețare. Pariez că nu te-ai gândit nici odată că va sosi ziua în care să te las aproape de capul meu cu un instrument ascuțit.

- Ai dreptate în privința asta.

Dintr-odată, ea își aminti un incident care avusese loc cu ani în urmă. Era la Mick și Megan, jucându-se cu Jess, care era cu doi ani mai mare, avea poate șase sau șapte. Rivalitatea dintre ele era deja inverșunată. Jess, cu o sclipire diabolică în privire, sugerase să se joace de-a salonul de frumusețe. Susie, care habar nu avea ce însemna asta, fusese de acord cu bucurie. După câteva momente, șuvițele părului ei erau împrăștiate prin toată veranda din față. Nell le găsisese și făcuse mare târâboi, trimițând-o pe Jess în camera ei și pe Susie direct la un adevărat salon de frumusețe, unde încercarea de a da o formă părului ciopârțit o transformase într-un elf sau poate un rocker punkist în miniatură.

- Strai! îi zise ea lui Mack când acesta găsi foarfecele și lama.

- Ce este? Te-ai gândit mai bine?

- Într-un fel. Ai tot sugerat că trebuie să fac pace cu

Jess. O sun să vină și să facă asta.

Mack păru stânjenit.

- Vrei ca Jess să te radă pe cap?

Susie încuviință.

- M-a lăsat aproape cheală când aveam patru ani. Poate că asta îi va aminti de incident și vom putea lăsa totul

în urmă. Ar fi un prim pas.

Mack păru să se îndoiască.

- Ești sigură? Și dacă greșește?

- Cum ar putea? Întrebă ea, rezonabilă. Tuns zero înseamnă tuns zero.

- Bine, dacă spui tu. Dar picnicul?

- Te sun mai târziu. E în regulă?

- O să fac să fie în regulă, răspunse el, făcându-i cu

ochiul. De abia aștept să fiu orbit de noua ta înfățișare.

- Sar putea să sperii la prea mult dacă vrei să fii orbit.

El clătină din cap.

- Tu mă orbești întotdeauna, îi zise el solemn.

Susie îl privi plecând, apoi oftă. Abilitatea lui Mack de a spune ceva atât de dulce exact când avea cea mai mare nevoie s-o audă era unul dintre motivele pentru care îl iubea atât de mult. Uneori, totuși, mai ales în zilele astea, era foarte greu să ai încredere în cuvinte, sau chiar în acțiunile bine intenționate.

De îndată ce auzi cum se închidea ușa apartamentului în urma lui, sună la han și ceru să fie căutată verișoara ei.

- Hei, Jess. Am nevoie de o mare favoare.

- Desigur, spuse Jess, deși vocea ei avea o ușoară rezervă. De ce ai nevoie?

- Poți să vii aici? Ar putea fi mai ușor să-ți explic în persoană.

- Acum?

- Dacă nu ești prea ocupată.

Iar o ușoară ezitare, dar fiind o adevărată O'Brien care se arăta la înălțime atunci când un membru al familiei avea vreo nevoie, spuse:

- Nu, bineînțeles că nu sunt prea ocupată. Ajung acolo în cincisprezece minute.

- Mulțumesc.

Susie zâmbi în timp ce închidea, imaginându-și reacția verișoarei ei când va descoperi că erau pe cale de a reconstitui un moment din trecutul lor... și cu puțin noroc să transforme o amintire negativă din copilărie într-un moment pozitiv de legătură adevărată între două femei adulte.

Până să bată Jess la ușă, Susie apucă să așeze un scaun în bucătărie și să întindă ziare pe masă și pe dușumea. Scoase foarfecile și lama, împreună cu niște săpun de ras și un bol de apă. Avea și un prosop pregătit pentru a fi pus pe umeri.

Deschise ușa și își întâmpină verișoara cu un zâmbet.

- Mulțumesc că ai venit.

- Nici o problemă, dar nu știu sigur de ce m-ai chemat pe mine. Shanna nu era disponibilă?

Susie se crispă când auzi remarca. Faptul că Jess presupunea că Shanna era prima ei alegere pentru orice lucru important dovedea cât de mare era distanța dintre ele. Și faptul că era adevărat era încă și mai grăitor.

- De fapt, când s-a ivit problema asta, tu ai fost prima persoană la care m-am gândit. Ei bine, în afară de Mack. Ar fi făcut-o el, dacă aș fi vrut.

- În regulă, ai toată atenția mea.

- Hai în bucătărie, spuse Susie, deschizând drumul.

Când văzu masa, Jess se opri.

- Susie, ce se întâmplă?

Susie văzu privirea confuză a verișoarei sale, inspiră adânc și spuse dintr-o răsuflare:

- Îmi cade părul în smocuri. Vreau să preiau controlul și să mă rad pe cap, și vreau ca tu s-o faci.

Jess o privi îngrozită.

- De ce eu?

- Îți amintești că aproape m-ai scalpat când aveai șase sau șapte ani? Întrebă ea rânjind. Mi-am imaginat că ai exact experiența de care am nevoie.

Jess păru copleșită de rușine.

- Oh, Dumnezeule, cred că am blocat amintirea asta. Buni a fost furioasă. O privi îngrijorată pe Susie. Încă îți este ciudă pe mine? Despre asta e vorba?

- Nici pe jumătate din cât ți-a fost ție ciudă pe mine de-a lungul anilor, o înțepă Susie, apoi ridică mâna. Nu te învinovățesc. Știu că unele dintre lucrurile pe care le-a spus și le-a făcut familia te-au rănit. Chiar dacă nu a fost vina mea, am înțeles că te-au făcut să-ți fie ciudă pe mine. Dar acum am crescut cu toții, Jess. Soții noștri sunt cei mai buni prieteni. Vreau să trecem peste asta și să mergem mai departe, poate chiar să fim prietene.

- Și pecetluim legătura cu faptul că eu te rad pe cap? Întrebă sceptică Jess.

- Cam așa ceva. Ce zici de asta? O faci?

Jess părea încă să ezite.

- Ai încredere în mine să fac asta? Poate că ar trebui să mergi la un profesionist.

- Așa cum i-am spus și lui Mack mai devreme, când te razi în cap, te razi și gata. Nu ai cum să dai greș, Jess. Iar eu văd în asta un ritual care să ne facă mai apropiate.

- Și dacă n-o să-ți placă deloc cum arăți?

- Crede-mă, asta nu va avea nimic de-a face cu tunsoarea, zise ea, apoi deveni serioasă. Îmi cade părul, Jess. Trebuie să fac asta. Trebuie să pot controla ceva. Știi cum mă simt, nu?

Jess încuviință încet.

- Mai mult decât îți imaginezi. Începu să atingă obrazul lui Susie, apoi se trase înapoi și spuse pe un ton vioi: Bun, hai s-o facem. Pune niște muzică, ceva care să ne dea putere, cred. Eu o să fac două cești de ceai. Vinul

ar fi mai eliberator, dar probabil nu e înțelept, având în vedere circumstanțele.

Susie râse.

- Văd că intri în atmosferă.

În timp ce muzica urla și ele sorbeau din ceaiul preferat de buni pentru micul dejun, Jess făcu prima tăietură, și un pumn de bucle roșcate ateriză pe ziarul întins pe dușumea. Pentru o clipă, Susie simți că-și pierdea răsuflarea.

- Ești bine? întrebă Jess. Nu e prea târziu să mă opresc. Pot să tai și din partea cealaltă și vei arăta destul de decent.

- Nu. Taie totul. Cât tai, eu o să mă gândesc la Sinead O'Connor.

- Probabil că va trebui să ieși și să-ți faci și un tatuaj, pentru ca imaginea să funcționeze cu adevărat.

Susie se gândi la asta.

- Poate o să-mi fac.

Jess păru uluită de răspunsul ei dezinvolt.

- Serios?

- Nu se știe niciodată. Mă întreb ce ar gândi Mack dacă ar descoperi un fluturaș într-un loc interesant.

- Dacă îți faci tu, îmi fac și eu, o provocă Jess. Lui Will i-ar prinde bine să fie puțin zguduit.

Susie râse.

- Îmi imaginez că Will e destul de zguduit și fără să te întorci acasă cu un tatuaj. Să știi că nu l-am văzut niciodată atât de fericit. Pare cam năucit în cea mai mare parte a timpului.

Jess oftă.

- Și eu sunt la fel. Nu știu de ce m-am împotrivit atât de mult timp.

- Cred că de frică. Asta nu mi-a permis nici mie să recunosc ce simțeam cu adevărat față de Mack. Mă temeam atât de tare că nu aveam să fiu în stare să-l păstrez după toate celelalte femei, încât nici nu voiam să încerc. Era mai sigur să accept să fim doar prieteni.

- Teama, repetă Jess. Exact asta a fost. Mă temeam atât de tare că Will nu va fi în stare să-mi accepte toate slăbiciunile, dar realitatea era că le cunoștea pe toate și mă iubea oricum. Săpuni capul tuns inegal al lui Susie și întrebă: Gata?

Susie închise ochii și inspiră adânc.

- Gata.

Deși Jess era blândă, fiecare trecere a lamei peste capul ei aducea lacrimi în ochii lui Susie. Când observă că plângea, Jess își trase răsuflarea, îngrozită.

- Te doare? Am încercat să fiu cât se poate de atentă.

Susie se întinse și o prinse de mână.

- Nu mă doare, promise ea, apoi adăugă, într-o rară izbucnire de mânie: Cancerul mă doare, de fapt. Urăsc asta, Jess. Urăsc ce a făcut cu trupul meu și ceea ce îmi fac tratamentele acum. Nu pot să recunosc față de altcineva. Toți încearcă atât de mult să fie optimiști și curajoși. Mack a fost ca o stâncă în tot acest timp. Nu pot să-i dezamăgesc prăbușindu-mă.

Jess trecu în fața ei și se lăsă în genunchi, cu mâinile pe coapsele lui Susie.

- Atunci poți să te prăbușești în fața mea, spuse ea simplu. Crede-mă, știu cum e să-ți dorești să urli, să te temi să nu îi dezamăgești pe ceilalți. Eu am făcut-o de atâtea ori. De acum înainte, dacă e prea mult pentru tine, mă suni. Ai înțeles?

În loc să se oprească, lacrimile lui Susie țâșniră ca un torent. Jess o cuprinse simplu în brațe și o legănă până termină de plâns.

Și pentru prima dată în relația lor încordată, Susie știu cu absolută siguranță că Jess nu avea să se folosească de asta ca s-o controleze. Dărmaseră zidul acela oribil dintre ele. Poate că situația prin care trecea avea până la urmă și părțile ei bune.

Mack se lăsă pe spate în scaun și privi satisfăcut macheta ziarului *Bayside Chronicle*. Titlul era tradițional, dar literele pe care le alesese împreună cu artiștii graficieni

ii dăruiau o imagine modernă. Deși ar fi vrut să utilizeze culorile, bugetul nu i-o permitea. Nu acum, în orice caz. Și ajunse la concluzia că folosirea culorilor de la prima ediție nu ar fi făcut decât să crească așteptările oamenilor, așteptări pe care nu le-ar fi putut îndeplini mai apoi. Era mai bine să înceapă așa cum aveau de gând să continue.

- Arată fantastic, remarcă Kristen, aplecându-se peste umărul lui ca să se uite la ecranul computerului. Mack, cred că ești foarte agitat. Săptămâna viitoare o să scoți ziarul, unul care e doar al tău! E uimitor.

El ridică privirea, îi simți parfumul seducător și atracția care i se păruse cândva atât de naturală și familiară. Se smuci înapoi imediat.

- E cam frig, spuse el, ridicându-se și începând să se plimbe.

- De ce nu ieșim să mâncăm ceva? sugeră ea. Putem să sărbătorim cu o masă. Fac eu cinste.

El clătină din cap înainte ca ea să termine.

- Îmi pare rău. Am deja planuri pentru prânz.

Ea îl privi sceptică.

- Chiar? E trecut deja de unu. La ce oră ar fi trebuit să ieși?

- Nu am stabilit o oră fixă. Aștept să mă sune ea.

Ea se încruntă.

- Tu și Susie?

- Bineînțeles. Cine altcineva?

- Nu știu, Mack. Când erai în Baltimore aveai o mulțime de femei la orice oră.

- Vremurile se schimbă.

- Deci, devreme ce am acceptat în sfârșit că e inevitabil, când o să o cunosc pe soția ta, femeia care a reușit să-l îmblânzească pe sălbaticul și nepăsătorul Mack Franklin?

- Sunt sigură că va veni la petrecerea de lansare de la sfârșitul săptămânii. Știu că de abia așteaptă să te cunoască.

-Chiar? întrebă sceptică Kristen. Eu nu aş aştepta, în locul ei. De fapt, nu ştiu cât de nerăbdătoare sunt să fiu în locul meu. Încep să mă obişnuiesc cu ideea că eşti cu cineva care contează cu adevărat pentru tine, dar a fost greu. Îl privi printre gene. Bineînţeles, presupunând că ştie despre trecutul nostru. Ştie, nu?

-Am discutat cu ea înainte de a-ţi oferi slujba.

-Pentru ca totul să fie limpede ca lumina zilei, bineînţeles, comentă ea.

Mack se încruntă.

-Kristen, ce-i cu tine? Pari ciudată din nou, aproape geloasă.

-Sunt? Ce prostie din partea mea. Cu siguranţă că nu am dreptul să fiu, nu?

-Nu, nu ai. Mă gândeam că o să ieşi şi o să cunoşti oameni noi.

-Cât timp ai petrecut tu de fapt la Brady's, Mack? Nu sunt prea mulţi bărbaţi singuri în zonă, cel puţin nici unul care să se poată măsura cu cel pe care l-am pierdut.

El ignoră aluzia voalată, dându-şi seama că se referea la el.

-Până la urmă, eşti nefericită aici? Vrei să pleci?

Ea oftă şi se aşeză pe scaunul de pe care se ridicase el.

-Nu chiar. Slujba e provocatoare. Vreau să devenim un mare succes. Nu-mi place să las lucrurile neterminate.

Lui i se păru că-şi dădea seama care era adevărata problemă. Ea era într-un loc nou, fără nici un prieten, şi îşi petrecea toate orele din zi la muncă, cu el. Trebuia să găsească o modalitate de a repara asta. Poate că petrecerea de lansare avea să fie primul pas. Avea să întâlnească toate persoanele puternice şi influente din oraş. Nu se îndoia că avea să-şi găsească locul, cel puţin printre cei care nu erau membri bănuitori ai familiei O'Brien, hotărâţi să protejeze terenul lui Susie.

-Trebuie să petreci mai mult timp în afara biroului, îi spuse el. După ce trecem de lansare, vei avea timp să întâlneşti oameni şi să te implici în toate activităţile din oraş.

- Sunt sigură că asta mă va ajuta, încuviință ea, deși fără prea mare convingere.

Chiar atunci, el ridică privirea și o văzu pe Jess în prag.

- Hei, spuse el. Ce te-a adus aici? Credeam că ești cu Susie.

- Am fost, răspunse ea, apoi se uită încruntată la Kristen. Și sunt. Este în mașină. A spus că voi doi aveți planuri.

- De ce nu a intrat? întrebă el, apoi îi veni să-și dea palme pentru cât era de prost. Nu contează. Ies imediat. Mașina mea e în spate. Dacă ați adus prânzul, puteți să-l mutați acolo. Susie are cheia.

Jess încuviință, se mai uită o dată urât la Kristen și ieși.

Mack se întoarse spre Kristen și văzu că îl privea curioasă.

- A fost ciudat. De ce nu a intrat soția ta? Și cine e îngerul răzbunător pe care l-a trimis în locul ei? Dacă privirile ar putea ucide, aș fi moartă și întinsă pe dușumea chiar acum.

- Exagerezi. Și Susie nu te evită, dacă asta crezi. Lucrurile sunt mai grele pentru ea acum. Nu se simte întotdeauna grozav.

Kristen rămase cu gura căscată.

- E însărcinată? Asta e? Te rog să nu-mi spui că aveți deja un copil, Mack. De abia v-ați căsătorit. Nu mă gândeam că aveai să faci vreodată asta, darămite să ai copii.

- Nu e însărcinată. Uite, nu pot să-ți explic asta acum. Susie mă așteaptă.

- Ei bine, poate că ar trebuie să-mi explici înainte de a ne întâlni la petrecerea de lansare - dacă nu vrei să spun ceva care să strice totul.

- Presupun că ești prea bine-crescută ca să spui ceva lipsit de sensibilitate sau nepotrivit. Vom vorbi mâine, la-ți liber restul zilei. O meriți.

- Sigur, zise ea, cu o notă clară de amărăciune. Nimic nu mă încântă mai mult ca ideea de a nu face nimic într-un oraș în care nu este nimic de făcut. Când își dădu seama ce spusese, se cutremură. Îmi pare rău. A fost îngrozitor. Pune-o pe seama zilei proaste, te rog. De obicei nu sunt așa o scorpie.

- Știu asta. Acesta este unul dintre motivele pentru care sunt atât de îngrijorat. Nu vreau ca situația asta să te transforme într-o scorpie.

Ea se ridică, își îndreaptă umerii și se forță să zâmbescă.

- Nu trebuie să-ți faci griji. Nu voi permite așa ceva. Sunt prea dură pentru asta.

Mack o mai privi o dată, studiind-o, apoi ieși să-și întâlnească soția. Chiar dacă Kristen nu îi făcuse avansuri fățișe, îi arătase limpede că era încă disponibilă pentru el. Din nou, se întrebă dacă nu făcuse o greșală îngrozitoare aducând-o aici, așa cum îi spusese toată lumea de la început. Fusesse atât de sigur că Susie se putea descurca cu asta, că el putea. Ca să fie complet sincer, nu se gândise niciodată dacă și Kristen va putea.

Dar apoi se gândi la ziarul pe care erau gata să-l scoată și știu că, dacă reușeau, succesul avea să se datoreze în mare măsură talentelor digitale dovedite de Kristen. Cum să poată regreta asta?

Când deschise ușa șoferului de la mașina lui și se strecură înăuntru, încercă să nu arate prea șocat când o văzu pe Susie cu o eșarfă colorată, legată strâns în jurul capului ca un turban. Asta îi făcea ochii să pară imenși și obrajii mai bine definiți.

- Ce crezi? întrebă ea nesigură, atingând eșarfa cu degete nervoase și privindu-l plină de speranță. Nu e prea îngrozitor, nu?

El se forță să zâmbescă.

- Nu e deloc îngrozitor. De fapt, ți se potrivește. Parcă ai fi părăsit de curând haremul și ești într-o dispoziție deosebit de seducătoare.

Ea râse, așa cum sperase.

- Da, asta sunt eu. Cea mai mare ispititoare.

Mack deveni serios.

- Ești, să știi. Nu știu sigur dacă voi putea să-mi țin mâinile departe de tine până ajungem la Beach Lane.

Ea dădu ochii peste cap.

- Îți supraestimezi forțele.

Nici nu termină bine de vorbit și rămase nemișcată.

Mack încercă să-i urmărească direcția privirii, dar ea se întorsese atât de repede, încât nu știa sigur ce produsese această reacție.

- Susie, ce e? Ce s-a întâmplat?

- Asta e ea? Asta e Kristen?

Mack rămase și el nemișcat.

- Unde?

- La ușa din spate. Se uită la noi. Înaltă, zveltă, blondă. E ea, nu? Am văzut-o o dată, dar de la distanță. Are destui admiratori la localul lui Sally. Am auzit că nici un bărbat nu mai spune nimic cel puțin cinci minute după ce intră ea să-și ia prânzul și pleacă.

El aruncă o privire spre birouri, dar ușa din spate era închisă.

- Oricine ar fi fost, a plecat acum. Totuși, se prea poate să fi fost Kristen.

- Ne spiona, zise Susie categoric. Sau încerca să mă vadă pe mine.

- Probabil că se asigură că ușa din spate e închisă înainte de a pleca, răspunse el, hotărât să facă lucrurile să pară inocente.

Și chiar credea ce spunea. Kristen nu era femeia care să-i spioneze. Era prea sigură de ea, prea plină de mândrie ca să riște să fie prinsă și luată drept smintită sau disprețuită.

- Dacă spui tu, zise Susie, evident îndoindu-se. Dar dacă apare la Beach Lane o s-o înfrunt. Poate că sunt bolnavă, dar tot pot s-o dobor.

El fu de ajuns de inteligent ca să-și ascundă zâmbetul. Susie ar fi ieșit câștigătoare în orice confruntare fizică.

Kristen nu ar fi recurs niciodată la o rostogolire în noroi, așa cum ar fi făcut Susie. Ar fi fost prea preocupată de nota de la curățătorie a hainelor ei de firmă.

-Pari puțin cam prea dornică, Susie, o muștră el. Femeia nu ți-a făcut nimic.

-Sa culcat cu tine, nu?

-Acum mult timp.

-Asta nu înseamnă că eu trebuie să fiu fericită.

El râse.

-Nu, nu înseamnă asta. Zâmbetul lui păli, iar el o privi în ochi. Sunt al tău acum, Susie. E singurul lucru care contează. Trecutul s-a terminat, e depășit. Tu ești prezentul și viitorul meu.

Ea oftă, dar nu păru pe deplin convinsă.

-Îmi amintesc asta în fiecare zi, zise ea. Ești cea mai mare binecuvântare din viața mea. Fără tine...

Mack o întrerupse.

-Nu va exista nici o zi fără mine, spuse el categoric.

Ea păru zguduită de vehemența lui.

-Probabil că te-ai săturat să am atâta nevoie de tine. Îmi pare rău.

-Nu ai nimic de care să-ți pară rău. Și ești femeia care are cea mai puțină nevoie de altcineva. Ani întregi mi-ai arătat cât de puțină nevoie aveai de mine. Sincer, a fost greu pentru mândria mea.

Asta aduse un zâmbet slab pe buzele ei și puțină culoare în obraji.

-A fost o prefăcătorie, să știi.

El întinse mâna spre mâna ei și o duse la buze.

-Dar una al naibii de convingătoare. De acum înainte trebuie să ne amintim că avem nevoie unul de celălalt. Gata cu jocurile, Susie. Pentru totdeauna.

-Gata cu jocurile, promise ea.

Mack trebui să se întrebe, totuși, dacă era posibil să treci prin viață fără un joc sau două. De exemplu, era jocul pe care îl juca el în fiecare zi, cel în care încerca să n-o lase pe Susie să vadă cât de îngrozit era să n-o piardă. Acesta era un joc pe care nu-și permitea să-l abandoneze.

Spera că dacă se prefăcea încrezător și curajos în privința deznodământului cancerului, mai devreme sau mai târziu va crede cuvintele pe care le rostea.

Însă până acum nu funcționase prea bine. Și văzând-o ca acum, cu eșarfa înfășurată în jurul capului ras, își amintea prea limpede de mizele acestui joc anume.

capitolul 17

În dimineața următoare, când ajunse la muncă, Mack o găsi pe Jess așteptându-l, însă nu fu surprins. Kristen nu ajunsese încă, și acesta era un noroc, pentru că avea bănuiala tot mai mare că ea era motivul vizitei lui Jess.

- Ce surpriză, remarcă el vesel, descuind ușa din față și lăsând-o să intre. Aprinse luminile și își lăsă geanta pe birou. Stai să pun de cafea, apoi o să-mi spui de ce ai venit aici.

Ea îl privi cu asprime.

- Știi de ce am venit. Ieri am dat peste ceva, și nu mi-a plăcut deloc. M-am gândit să nu spun nimic. Mi-am zis chiar că nu era treaba mea. Nu am fost niciodată o mare apărătoare a lui Susie fiindcă, sinceră să fiu, nu a avut niciodată nevoie de apărători. Acum cred că are.

Mack îi întoarse calm privirea.

- Ce vrei să spui?

- E ceva între tine și femeia aceea?

Mack nu pretinse că nu înțelegea. Nu avea rost să-i insulte inteligența. Și asta era ce-și dorise, nu? Ca Susie și Jess să devină mai apropiate. Numai că nu se așteptase ca soția celui mai bun prieten al lui să-l tragă pe el la răspundere pentru căsnicia lui.

- Nu, zise el în cele din urmă, hotărând că nu era timpul să vorbească despre trecutul lor. La urma urmei, era trecut. Nu există absolut nimic între mine și Kristen, cu excepția problemelor de serviciu.

- Ei bine, atmosfera tensionată de ieri venea de la ceva. Recunosc atracția sexuală când o văd. Și pe cuvântul meu că, dacă faci ceva s-o superi pe Susie când se luptă pentru viața ei, te tai în bucăți cu mâna mea.

Mack zâmbi.

- Nu va fi nevoie.

- Așa a spus și Will, dar eu nu l-am crezut. Voiam să aud de la tine.

- Și acum ai auzit-o. Care e verdictul?

Ea îl privi, evaluându-l.

- Ei bine, știu că ai umblat cu multe femei, dar nu știu să fi fost și mincinos. Iar opinia soțului meu contează mult, așa că îți voi acorda prezumția de nevinovăție.

- Mulțumesc, răspunse el solemn. Toate astea sunt destul de neașteptate, venind de la tine. Nu ai fost nici odată o mare admiratoare a lui Susie.

- Ieri am avut o revelație. Mi-am dat seama că ea nu a fost niciodată inamicul. Aveam nevoie de o persoană asupra căreia să-mi focalizez toată furia, și ea era potrivită. A fost al naibii de bună la toate, știi? Isteață brici, sportivă. A făcut totul exact cum trebuia.

- Iar tu nu, sugeră el cu blândețe.

Jess oftă.

- Iar eu nu.

- Ai descoperit toate astea în timp ce o rădeai pe cap? Apropo, ai făcut o treabă bună. Îmi place cum arată.

- Și mie. Are genul de față care poate suporta așa ceva. Aș fi geloasă, dacă nu ar fi motivul îngrozitor pentru care s-a ras.

- E sigur îngrozitor. Suntem prieteni, Jess?

- Pentru moment, dar o să stau cu ochii pe tine la petrecerea de lansare. Dacă văd ceva în neregulă, ieșim afară amândoi și susținem o discuție de pocăință.

Mack zâmbi.

- Aproape că mi-ar plăcea să văd asta.

Jess chicoti, dar zâmbetul îi pări imediat.

- Susie va fi bine, nu?

- Pentru asta ne rugăm toți. Dar nu vom ști nimic până nu termină tratamentul.

- Tu ești bine?

- Eu stau lângă ea. Nu eu sunt cel cu misiunea cea mai grea.

- Nu știu. Cred că trebuie să fie îngrozitor să vezi cum persoana iubită trece prin atât de multe. Știu că Will

e psihologul familiei, dar sunt gata să te ascult dacă vei avea nevoie vreodată de un ascultător. Și promit că nu te voi judeca.

- Mulțumesc, Jess, și îți mulțumesc că ai venit aici ca să-mi aperi soția.

- Știi că eu sunt doar vârful aisbergului, nu? Dacă îndrăznești să calci pe alături, familia O'Brien îți va pune pielea în băț.

- Crede-mă că nu am nevoie să mi se reamintească asta.

Ea încuviință satisfăcută.

- Bine, atunci mi-am terminat treaba aici. Traversă încăperea și îl sărută pe obraz. Ar trebui să vii la noi la cină cu Susie, când se simte în stare. Și mie, și lui Will ne-ar place asta. Poți să mă anunți cu puțin timp înainte, oricând are o zi bună.

- O să facem planuri pentru asta, răspunse Mack și o privi plecând.

Imediat după aceea apăru Kristen.

- A plecat? întrebă ea pe un ton dramatic. Presupun că a venit să te avertizeze să stai departe de mine.

Mack râse.

- Cum ai ghicit?

- Ți-am spus de ieri că mi-a aruncat niște priviri asasin. Vine la petrecerea de lansare?

- Bineînțeles. E proprietara hanului de la Eagle Point. Ei se ocupă de catering.

Kristen se cutremură.

- Bănuiesc că va trebui să am grijă de ce mănânc atunci, nu?

- Probabil că nu ar fi o idee rea. Acum, hai să trecem din nou peste prezentarea articolelor din prima ediție. Trebuie să lăsăm loc pentru știrile de ultimă oră, dar cred că putem stabili de acum trăsăturile esențiale.

- Desigur, zise ea, turnându-și o ceașcă de cafea. Dar mai întâi vreau să-mi cer scuze pentru ieri. Știu că, din când în când, uit de limite, dar de acum înainte voi încerca din toate puterile să respect regulile jocului.

Nu vreau să fiu cealaltă femeie, și e prea târziu pentru mine să fiu altceva. Îl privi cu o expresie nostalgică. Nu-i așa?

- E prea târziu, confirmă Mack.

- Bine, atunci, zise ea cu vioiciune. Hai să plănuim prima ediție.

Mack angajase un student de liceu ca reporter pentru știrile sportive locale. Plănuia să scrie chiar el despre sportul profesionist și să scrie și editorialele. Reporterul pentru probleme generale urma să vină săptămâna aceea și avea trei oameni care contribuiau cu articole pe diferite teme, angajați cu jumătate de normă. Era doar o încercare de schemă de personal, dar credea că se vor descurca un timp.

Echipa de vânzări fusese angajată încă de la început și atrăsese mai multe reclame decât se așteptase. Prima ediție avea să fie una sănătoasă, cu două secțiuni complete, pline de reclame și articole grozave. Website-ul era interactiv, astfel ca cititorii să poată comenta, și avea și o secțiune video pentru știri despre evenimente locale și întruniri importante.

În timp ce trecea împreună cu Kristen peste fiecare detaliu al lansării, Mack devenea din ce în ce mai increzător, știind că *Bayside Chronicle* avea să funcționeze. Știa că îl așteptau multe provocări, dar se putea vedea făcând asta toată viața, devenind parte din Chesapeake Shores într-un mod pe care nu și-l imaginase niciodată copilul dintr-un cămin cu probleme, care își dorise cu disperare un sentiment de apartenență.

În timp ce încheiau ședința, ridică privirea, o văzu pe Kristen uitându-se la el și îi rânji.

- Cred că am reușit, spuse el optimist.

Ea îi întoarse zâmbetul.

- Cred că da, încuviință ea și ridică mâna pentru a da palma. Suntem o echipă bună, Mack.

Când o spuse, glasul ei nu mai avea nici o notă nostalgică. Era clar o recunoaștere a realizărilor lor profesionale și nimic mai mult.
Cel puțin, asta spera el.

Susie se simțea rău și se săturase să se simtă rău. În minutul în care Mack ieși la muncă, își făcu duș, se îmbracă și se îndreptă spre agenția imobiliară. Era timpul să se întoarcă la rutină și să-și ia viața înapoi. Una era să lupți cu cancerul și să-ți păstrezi energia. Și cu totul alta să hibernezi.

Alese o eșarfă de un roz strălucitor pe care nu ar fi îndrăznit niciodată s-o poarte cu părul ei roșu, o înfășură în jurul capului și se studie în oglindă.

- Îndrăzneț, conchise ea, rânjind. Spune că m-am întors.

Dar când intră în birou, tatăl ei îi aruncă o privire și pâli. Uitase că el n-o văzuse de când se răsese pe cap.

- Bună, tată, zise ea veselă. Am hotărât că a sosit timpul să mă întorc la muncă. Altfel nu o să mai descurc niciodată încălceala pe care ai făcut-o probabil în toate dosarele mele.

El clipi cu greu și încercă să schițeze un zâmbet, dar nu-și putu ascunde lacrimile care îi străluceau în ochi. Susie se îndreptă spre el.

- Să nu îndrăznești să începi să plângi, îi ordonă ea, îmbrățișându-l strâns. Sunt bine. Nu a fost decât niște păr.

- Și oricum l-ai urât mereu, zise el, cu vocea găruită de emoție.

- Așa a spus și Mack.

- Păi, nu prea ți-ai păstrat părerea secretă. Am crezut întotdeauna că adevăratul motiv pentru care Jess ți-a ciopârțit părul când erai fetiță a fost acela că tu o imploraseși.

Susie râse.

- Cu siguranță că nu, dar de data asta i-am cerut să facă.

Tatăl ei păru surprins.

- Chiar? Tu și Jess v-ați împăcat?

- Încercăm, zise ea, neștiind dacă fragilul armistițiu avea să țină.

Anii de amărăciune și resentimente nu puteau fi vindecați într-o zi, oricât de bine intenționate ar fi fost ambele părți.

- Mă bucur. Ai nevoie de Jess și de celelalte fete ale lui Mick în viața ta. Sunt femei puternice. Te vor susține bine. Doar pentru că eu și Mick nu ne înțelegem întotdeauna, nu înseamnă că trebuie să păstrezi distanța față de ele pentru mine. Dacă ți-am lăsat vreodată impresia că mă aștept la așa ceva, îmi pare rău.

- N-ai făcut asta. Eu m-am ținut deoparte dintr-un simțământ greșit de loialitate, dar știu că a fost inutil. Și cred că îmi dau seama în sfârșit cât de importante sunt prietenele și familia. Noi am fost întotdeauna o familie puternică, dar asta datorită insistenței lui buni. Încep să-mi dau seama de ce a fost atât de hotărâtă să ne țină aproape, în ciuda tuturor problemelor dintre tine, Mick și Thomas.

- Și mie mi-a luat un timp să înțeleg asta, recunosc Jeff. Dar când a apărut problema cancerului, a fost foarte bine să intru în sala de așteptare a spitalului și să-mi găsesc frații acolo.

Susie trase un scaun.

- Deci, spune-mi ce se întâmplă pe-aici. Ce trebuie să fac întâi?

Tatăl ei se încruntă.

- Sigur ești în stare de asta?

- Trebuie să fiu aici, tată. Acasă nu fac decât să stau de geaba și să mă întreb dacă va da rezultate chimioterapia.

- Bine, dar uite care e învoiala. Stai până te obosești. Apoi te duci acasă. Nu-mi pasă dacă ești aici o oră sau șase, bine?

- Am înțeles. Promit că o voi lua treptat.

- Bun, atunci de ce nu te uiți peste noul contract de închiriere a magazinului pentru animale din colțul Main Street și Shore Road?

Susie îl privi cu admirație. Spațiul era mare și de aceea scump. Așa că fusese greu de închiriat unei firme care de abia începea afacerile.

- Ai închiriat spațiul acela? Fantastic! Și aveam nevoie de un magazin bun pentru animale în oraș. Din ce văd eu, oamenii își răsfășă mai mult animalele decât pe ei înșiși. Se opri, încruntându-se. Nu vând căței sau alte animale, nu? Nu-mi place deloc să văd cățeei acolo, așteptându-și soarta.

- Nu, deși vor oferi adresa tuturor crescătorilor autorizați din regiune. Și au lucrat deja cu niște adăposturi pentru animale, așa că pot afișa imaginile animalelor pe care le au pentru adopție. Cred că plănuiesc să aibă și o zi regulată pentru adopții.

La menționarea adopțiilor, Susie simți cum i se strângea inima.

- Ce bine ar fi dacă ar fi la fel de ușor să adopți un copil.

Tatăl ei o privi îngrijorat.

- Nu e mult prea devreme să vă gândiți la asta?

Ea încuviință.

- Știu. Și eu, și Mack am fost de acord să așteptăm până știm - ei bine, până când viitorul va fi puțin mai clar.

- Între timp, poți oricând să iei un câțel, sugeră Jeff, încercând să fie de ajutor.

Ea clătină din cap.

- Nu în apartament. Va trebui să aștepte până vom locui la casă, și cine știe când va dura până o vom construi.

- Ți-am spus că-ți pot da banii, și știu că Mick ți-ar trimite o echipă în secunda în care o ceri. Matthew mi-a spus că a făcut planurile.

Susie clătină din cap.

- Mulțumesc, tată, dar Mack nici nu vrea să audă.

- L-ai spus cât de mult ar însemna pentru tine?

- Nu. În momentul de față, ar fi vorba de manipulare, și eu urăsc asta. Dacă spun că vreau ceva, mută cerul și pământul ca să mi-l aducă, fie că ne-o permitem, fie că nu. Nu vreau să merg împotriva principiilor lor ca să plătesc pentru casa noastră. Pe lângă asta, acum e concentrat doar asupra lansării și funcționării ziarului. Putem discuta din nou despre casă după ce trece treaba cu lansarea.

- Tot orașul zumzăie din cauza ziarului, asta e sigur.

- Oamenii sunt interesați?

- Nu mai au răbdare. Am cumpărat și eu câteva reclame pentru proprietățile pe care le oferim. Cred că acea componentă online a atras multe afaceri. Femeia care a creat website-ul pare să știe ce face.

- Ai cunoscut-o? Întrebă curioasă Susie.

- Am văzut-o o dată sau de două ori la Sally. Întoarce capetele, asta e sigur.

De îndată ce rosti cuvintele, păru oarecum vinovat, de parcă ar fi fost un fel de trădare.

- Așa am auzit, comentă Susie pe un ton neutru, hotărâtă să nu se lase scoasă din fire de observația lui întâmplătoare. Aș face mai bine să mă apuc de treabă. Acum mă simt în stare să răstorn lumea, dar nu va dura.

- Poți să iei pauză oricând ai nevoie, îi aminti el.

- O s-o fac, tată.

Se duse la biroul ei, se uită la teancul de dosare care îi așteptau atenția și scotoci prin ele. Găsi contractul de închiriere al magazinului pentru animale, îl citi, căută eventualele scăpări, apoi îl sună pe potențialul client ca să-i spună că era gata pentru a fi semnat.

Deși energia o părăsi până la prânz, era foarte încântată fiindcă rezistase toată dimineața. Știa că trebuia să pună punct pentru ziua aceea, și tocmai își organiza dosarele când intră Mack. Îi aruncă o privire muștrătoare.

- Mă gândeam că știrea că te-ai întors la muncă nu era adevărată. Ce-ai făcut, te-ai furișat afară din apartament imediat după plecarea mea?

Ea rânji.

- Cam așa ceva. E atât de bine să te întorci. Aproape că mă simt ca înainte.

- Numai că mai epuizată, ghici el. Arăți obosită.

- Sunt, puțin, recunosc eu ea. Tocmai mă pregăteam să mă întorc acasă. Îl privi plină de speranță. Numai dacă arătosul meu soț nu vrea să-mi facă cinste cu prânzul înainte de a pleca. Ce spui? Panini Bistro? Localul lui Sally? Orice loc care nu implică o supă la conservă în bucătăria noastră.

- Ești sigură că te simți în stare?

- Cred că-mi pot ține ochii deschiși încă jumătate de oră, mai ales dacă îmi povestești despre planurile pentru petrecerea de lansare. Pot să te ajut cu ceva?

- Vreau doar să-mi fii alături, fiindcă tu ai fost inspirația pentru toate astea. Poți să te bucuri de laude și să-ți asumi toate meritele.

Ea râse.

- Ar fi amuzant, dar nu pare corect, fiindcă tu ai făcut toată munca grea.

- Hai să mergem la Sally și o să-ți povestesc despre asta. Will și Jake vor fi acolo. Te superi dacă luăm masa cu ei? În ultimul timp i-am refuzat de prea multe ori.

- Bineînțeles că nu. Nu m-am opus niciodată tradițiilor.

Când intrară în localul lui Sally, Susie încercă să ignore expresiile șocate pe care le zări pe chipurile oamenilor care nu o văzuseră de mult. Când ajunse la separeul din spate, Jake și Will se ridicară și o sărutară cu putere. Spre lauda lor, orice reacție ar fi avut față de înfățișarea ei, o ascunseră și se arătară încântați că o vedeau afară, pe picioarele ei.

- Arăți bine, spuse Will. Jess mi-a spus despre noua coafură. S-a simțit onorată că i-ai cerut ajutorul.

- Ți-a spus de ce am considerat-o alegerea perfectă? întrebă Susie, rânjind.

Will râse.

- Mi-a spus. Acum spune-mi cum te simți.

- Mai bine decât în momentele în care mi se pare că am fost călcată de un autobuz, răspunse ea candid. Dar nu vreau să vorbesc despre mine. Vreau să aud despre voi, băieți. Jake, ce face bebelușul?

Fața lui se luminează.

- Încearcă să meargă. Și chiar dacă e tare drăguță când încearcă să se ridice și cade pe fundulețul ei dolo-fan, gândul de a ține pasul cu ea odată ce va merge cu adevărat mă înspăimântă de moarte.

- Nu tu va trebui să ții pasul cu ea, îi aminti Susie. Bree o va face.

- Asta s-o crezi tu. Mi-a spus că de abia o poate ține în țarcul de joacă de la florărie de pe acum. Odată ce va începe să meargă, Bree spune că o va lăsa să lucreze la peisagistică alături de mine, ca să se poată bucura de spații întinse. Și inclin să cred că soția mea e total serioasă.

- Probabil că e, confirmă Will.

Sally veni să le ia comanda. Singura recunoaștere a faptului că ceva nu era în regulă cu Susie fu strângerea liniștitoare de umăr pe care i-o acordă acesteia.

- Bun, grăbiți-vă, băieți. Nu pot sta toată ziua aici până vă hotărâți, spuse ea cu energia obișnuită.

După ce le luă comanda, îi făcu din ochi lui Susie.

- Ești curajoasă că le ții piept la toți trei în același timp. Nu știu cum se descurcă Bree și Jess cu ei.

- Suntem foarte drăguți și demni de a fi iubiți, îi spuse Jake.

- Mie nu mi-o puteți dovedi, replică Sally.

Prânzul lor veni în câteva minute. Susie reuși să termine jumătate din sendvișul cu salată de ton, apoi se simți atât de obosită, încât nu mai fu în stare să ducă nici o bucată la gură. Mack se uită o dată la ea și se ridică.

- Trebuie să duc femeia asta frumoasă acasă. A um-blut prea mult haihui.

- Mă duc eu, protestă ea.

El o privi cu asprime.

- Nici vorbă.

- Lasă omul să te răsfete, o sfătui Will. Nu îi stă în fire, așa că are nevoie de practică.

- Ce să-ți zic, replică Mack. Și poți să plătești masa, dacă tot ești pus pe glume.

- Cu plăcere, strigă Will după ei în timp ce Mack o scotea pe Susie din restaurant.

- A fost aproape normal, spuse ea în timp ce se lăsa să cadă recunoscătoare pe scaunul din mașina lui Mack.

- Aproape?

- Nu ai văzut cum se holbau unii când am intrat? M-am simțit ca la expoziție, de parcă aș fi fost afișul cu copilul bolnav de cancer.

- Te-ai descurcat bine. Nu ai lăsat asta să te deranjeze.

- Cred că e din cauză că am înțeles. Reacionam la fel când vedeam pe cineva care trecea evident printr-un tratament. Mă simțeam cu limba legată. Adică, ce ar trebui să spui?

- Cred că un „bună!” ar fi în regulă pentru început, sugeră Mack.

- Dar „bună!” doar începe conversația, și apoi ce? Eviți subiectul sau vorbești despre el? E delicat, oftă ea. Presupun că trebuie să mă obișnuiesc cu asta. Altfel, petrecerea de lansare va fi destul de stânjenitoare.

- Eu o să fiu lângă tine în fiecare secundă, o asigură Mack. Și va fi plin de rude și de prieteni. Nu ai de ce să te îngrijezi.

- Corect. În plus, e seara ta. Nu e vorba despre mine.

- Nu ar avea loc dacă n-ai fi fost tu, o corectă el în timp ce trăgea în fața apartamentului.

- Nu parca. Intru singură, îi spuse ea. Se aplecă peste consolă și îl sărută. Mulțumesc pentru prânz.

- Mulțumește-i lui Will.

- Da, dar tu ai fost escorta mea sexy. Poate că toți oamenii aceia de la Sally se uitau la tine și nu la mine, la urma urmei.

- Sunt sigur că da, răspunse el sec. Te iubesc. Ne vedem la șase.

Susie rămase pe trotuar, apoi se aplecă pe geamul pasagerului.

- A fost o zi bună, Mack. Cine să știe că aveam să fiu atât de recunoscătoare pentru că am petrecut câteva ore la muncă și am luat prânzul la Sally?

- Poate că e bine să ne amintim toți să ne numărăm binecuvântările când se întâmplă, spuse el. Tu ești în fruntea listei.

- Și tu ești în fruntea listei mele, zise ea, apoi îl urmări îndepărtându-se.

Buna ei dispoziție dură tot drumul până în casă și până urcă în dormitor, apoi capul începu să i se învârtă. Amețeala o inunda în valuri îngreșătoare.

Luptându-se, reuși să ajungă în pat și genunchii îi cedară. Întinse mâna spre telefon ca să sune, apoi pereții se prăbușiră peste ea și lumina se stinse. Pe urmă nu mai simți nimic.

Mack intră în apartamentul întunecos la ora șase, nu auzi nici un sunet și pulsul i-o luă la goană, iar inima începu să-i bubuie.

- Susie!

Alergă în dormitor, aprinse lumina și o văzu întinsă pe jumătate pe pat și pe jumătate jos, îmbrăcată tot cu haina pe care o avusese mai devreme.

- Oh, Dumnezeu, murmură el, alergând alături de ea și căutându-i pulsul. Era slab, dar era acolo. Susie! spuse el din nou, scuturând-o, chiar în timp ce forma 911 cu o mână care tremura atât de rău, încât de abia putea ține telefonul.

Următoarea jumătate de oră trecu ca învăluită în ceață, în timp ce paramedicii încercau să o resusciteze pe Susie, apoi o stabilizează ca să poată fi transportată la spital. Mack îi sună pe Jeff și pe Jo, apoi urmă ambulanța.

Când ajunse în sala de urgențe, Susie era deja într-o rezervă, înconjurată de doctori și asistente.

- Trebuie să așteptați afară, îi spuse o asistentă. Lăsați doctorii să afle ce se întâmplă.

- Se recuperează după un cancer ovarian, îi spuse el. Face chimioterapie. L-a sunat cineva pe doctorul Kinneer sau pe oncolog?

- O vom face dacă vom avea nevoie de ei. Avem toate fișele ei, îl informă blând asistenta. O să avem mare grijă de ea.

Când ajunseră Jo și Jeff, urmați repede de Nell, Mick și Megan, Mack se plimba prin sala de așteptare.

- Abby și Bree sunt pe drum, îi spuse Megan. La fel și Will și Jess.

- Sunt noutăți? întrebă Nell.

Mack scutură din cap. Privirea lui se îndrepta mereu spre ușile închise, în spatele cărora îi făceau cine știe ce soției lui. Se putea oare ca viața lor împreună să se sfârșească astfel, atât de neașteptat? Cu siguranță că destinul nu putea fi atât de crud.

- Știam că s-a obosit prea tare astăzi, se lamentă Jeff. Ar fi trebuit s-o trimit direct acasă.

Mack îi înțelegea regretul. Și el purta o povară asemănătoare fiindcă o luase pe Susie la prânz, în loc s-o ducă direct acasă. Totuși, auzea și acum în minte cuvintele ei.

- Simțea nevoia să se întoarcă la muncă astăzi, îl asigură el pe Jeff. Când am lăsat-o acasă, mi-a spus de câteva ori ce zi grozavă avusese și că se simțea aproape ca înainte de boală.

Jeff nu se lăsă consolată.

- Totuși, a fost prea mult pentru ea. Ar fi trebuit să insist să plece.

Jo îl privi muștrător.

- Îți imaginezi că fiica noastră ar fi ascultat vreun cuvânt din ce i-ai fi spus? Ea era hotărâtă. Mack are dreptate. A făcut exact ce voia să facă astăzi.

- Dar dacă i se întâmplă ceva din cauza asta...

Cu toții știau ce se străduise să nu spună Jeff - dacă Susie murea -, dar nimeni nu îndrăzneă să rostească vorbele acelea. Cu siguranță că moartea era un preț prea mare pentru o singură zi în care făcuse ce voise.

- Opriți-vă, toți! comandă Nell. Susie va fi bine. E doar o recădere, nimic mai mult.

Mack spera că acesta era cazul, dar credința lui nu era la fel de puternică. De parcă ar fi înțeles asta, Nell traversă încăperea și îl trase pe un scaun, alături de ea.

- Va fi bine, îl asigură ea. Crede asta. Ține-te de asta. El o privi întunecat.

- Încerc.

Ea îl bătu ușurel pe mână.

- Ei bine, din fericire, eu am destulă credință pentru amândoi. Susie e o femeie puternică și te iubește prea mult ca să te lase acum, când viața voastră împreună de abia a început.

Mack auzi cuvintele și absorbi încrederea cu care erau rostite, ca un însetat care soarbe ploaia. Se luptă să creadă la fel de mult ca Nell. Credea în Susie. Credea în ei. Speră că asta era de ajuns.

capitolul 18

- Nivelul de globule albe din sângele lui Susie e periculos de scăzut, explică doctorului Kinnear familiei O'Brien adunate, după ce trecură două ore nesfârșite de când fusese adusă Susie la spital. Oncologul era alături, încuviințând. Trebuie să o mai ținem aici câteva zile, să încercăm să îi refacem sângele.

Deși nu știa sigur dacă voia să afle, Mack se forță să întrebe:

- Cum rămâne cu tratamentul?

- Totul se oprește pentru moment, răspunse oncologul pe un ton ferm.

Charles Price nu avea purtările mângâietoare și nici farmecul doctorului Kinnear, dar aptitudinile profesionale erau excelente. Mack se uitase cu atenție la scrisorile lui de acreditare. Acum trebuia să aibă încredere în el.

- Dar nu e riscant? întrebă Jo ezitând, cu ochii plini de îngrijorare.

- Ar fi mai riscant să continue înainte de a ști dacă este în stare să mai tolereze o rundă, insistă doctorul Price.

Doctorul Kinnear fu de acord.

- E o recădere, dar nu e un motiv de panică, îi asigură doctorul Kinnear. Se mai întâmplă.

- Acum e trează? întrebă Mack. Știe despre asta?

Ambii doctori încuviințară.

- Am vorbit cu ea și i-am explicat lucrurile, spuse ginecologul ei. După cum vă imaginați, nu-i pare bine că am amânat tratamentul. Încercați s-o convingeți că asta nu e o condamnare la moarte. E cât se poate de speriată.

- La fel și eu, recunoscui Jo, din ce în ce mai tulburată.

Nell și Jeff se îndreptară spre ea și o cuprinseră în brațe.

- Nimeni nu are voie să se gândească la asta, sau cel puțin să spună așa ceva în prezența lui Susie, spuse Mack înverșunat. Are nevoie ca noi să credem că va învinge asta. Datoria noastră este să îi întreținem curajul.

- Într-adevăr, așa este, încuviință doctorul Kinneer. Mack, de ce nu te duci să petreci puțin timp cu soția ta? Jo, dacă tu și Jeff vreți să o vedeți un minut, puteți merge, dar ceilalți trebuie să aștepte până mâine. Și fără vizite lungi. Susie are nevoie de odihnă. Cred că nu trebuie să vă reamintesc că nu trebuie s-o vizitați deloc dacă aveți o răceală sau altceva contagios. E foarte sensibilă la infecții acum. Asistenta vă va explica toate precauțiile necesare.

Mack porni pe hol, dar când ajunse la ușa rezervei lui Susie se opri. Pe când se sprijinea de perete, încercând să se adune, sosi Will.

- Vrei să vorbești cu mine un minut înainte de a intra? întrebă el.

Mack clătină din cap, simțind arsura lacrimilor.

- Ce mai e de spus?

- Exact ce ai spus acum cinci minute, că toată lumea trebuie să creadă că Susie va învinge asta. Și are nevoie ca tu s-o crezi cel mai mult.

- Sunt speriat, Will.

Nu era un fapt pe care să-l recunoască des, nici măcar în copilărie, atunci când mama lui dispărea zile la rând. În zilele acelea își concentrase în schimb atenția asupra autorităților, încercând să nu le lase să afle, pentru că intuia că l-ar fi luat de la ea dacă ar fi știut. Numai Will și Jake ghiciseră adevărul despre incidentele acelea teribile și găsiseră cumva o cale de a face să fie invitat în casele lor pentru vizite prelungite. Se întrebaseră întotdeauna cum de știau sau de ce părinții lor fuseseră de acord cu vizitele acelea fără să pună întrebări.

Acum Will îi puse mâna pe umăr, liniștitor, și rămase pur și simplu acolo, ca o dovadă solidă a înțelegerii și sprijinului său. Din fericire, nu rosti o mulțime de banalități, care oricum nu l-ar fi păcălit pe Mack.

În cele din urmă, Mack inspiră adânc, îi aruncă o privire recunoscătoare prietenului său și deschise ușa.

Susie era atât de palidă, încât părea aproape la fel de albă ca cearșafurile de pe patul de spital. O perfuzie intravenoasă pompa sânge și cine știe ce altceva în organismul ei. Ochii îi erau închiși. Arăta atât de lipsită de viață, atât de deosebită de femeia însuflețită de care se îndrăgostise, încât Mack fu copleșit din nou de disperare. Dacă ar fi avut măcar o porțiță de scăpare, ar fi întors spatele și ar fi fugit, dar bineînțeles că nu putea. Susie avea nevoie de el, acum mai mult decât oricând.

Trase un scaun mai aproape de pat, se așeză și îi luă mâna rece ca gheața. Apoi închise ochii și se rugă cum nu se rugase niciodată, în toată viața lui.

„Te rog, Doamne, fă să fie bine. Nu merită asta și, ca să fiu cinstit, nu știu ce m-aș face fără ea. Și la fel și familia ei. Toți avem nevoie de ea, Doamne. Te rog, Te rog, fă să se termine cu bine.”

- Mack?

Vocea ei era răgușită de somn, dar fu destul ca să-l facă să deschidă ochii mari.

- Hei, frumoaso, zise el, aplecându-se mai aproape. Cum te simți?

- Nu prea bine, mărturisi ea. Mă simt mai slăbită decât un pui nou-născut. Ce s-a întâmplat?

- Doctorul Kinneer și oncologul au spus că ți-au explicat despre nivelul scăzut de globule albe.

Ea păru confuză, apoi privirea i se luminează.

- Oh, da, așa e. Când pot să merg acasă?

- Nu știu sigur. Vor să-ți refacă puțin sângele.

- Dar voi ieși înainte de petrecerea de lansare, nu? Nu pot să ratez asta.

Cu puțin timp în urmă, Mack luase o hotărâre, dar nu spusese nimănui nimic.

- O amân.

Privirea ei deveni alarmată.

- Mack, nu. Ziarul trebuie să apară.

- Ziarul va apărea exact așa cum am plănuit, dar putem da petrecerea mai târziu. O să vorbesc cu Jess. Sunt sigur că nu va fi nici o problemă. Iar familia poate suna pe toată lumea. Vor înțelege. Nu dau petrecerea asta fără tine, și acum ar fi prea mult pentru tine.

Spre surprinderea lui, ea nu îl contrazise, iar asta îi arătă cât de înfrântă era.

- Dacă asta vrei să faci, spuse ea obosită. Îmi pare rău.

- Să nu îndrăznești să-ți pară rău. Nu ai ajuns intenționat în spital. Nu este decât un mic obstacol pe drum. Nimic mai mult.

Ea îi căută privirea de parcă s-ar fi temut că nu-i spusese totul.

- Ești sigur?

- Jur pe Dumnezeu, o asigură el. Doctorii nu sunt îngrijorați. Au spus că asemenea lucruri se întâmplă, și nu trebuie să ne îngrijorăm. Ai înțeles?

Ea îi aruncă o privire plină de durere.

- Cu siguranță că nu te așteptai la asta când te-ai căsătorit cu mine.

- Mă așteptam să te am în viața mea la boală și la sănătate, o corectă el. O să scăpăm de boală, apoi vom avea restul vieții ca să facem toate lucrurile la care am visat.

Ea reuși să zâmbească slab.

- Iar ești majoretă.

- Asta e slujba mea. Tu lupți cu boala. Eu țin discursurile încurajatoare.

- Mack, șopti ea, cu privirea ațintită asupra lui.

- Ce e?

- Vreau să construim casa acum.

Era ultimul lucru la care se aștepta.

- Dar...

- Fără nici un dar, spuse ea categoric. Știu totul despre cost, dar putem să ne descurcăm. Tata și unchiul Mick vor lucra cu noi.

- Haide, Susie, o imploră el. Nu vreau să fiu dator familiei tale.

Ea continuă să-i susțină privirea.

- Mi-am jurat că nu te voi convinge așa, dar trebuie să fac.

- Ce să faci?

- Să te conving folosind orice mijloace, zise ea, privindu-l în continuare. Mă iubești, nu?

El își dădu seama de orientarea discuției. Știa și că nu avea cum să-i refuze un lucru pe care și-l dorea. Și mai știa că și ea știa asta. Dacă se folosea de avantajul acesta, însemna că era important pentru ea.

- Bineînțeles că te iubesc.

- Atunci fă asta pentru mine. Dacă... Inspiră dintr-odată, apoi vorbești cu hotărâre. Dacă nu înving cancerul, vreau să petrec măcar câteva nopți în casa visurilor noastre, cu tine. Vreau să-ți amintești cum am locuit amândoi acolo, oricât de scurt ar fi timpul. Înțeleg toate motivele pentru care nu vrei să ceri ajutorul familiei mele, dar te rog, doar de data asta, Mack, lasă-ți mândria deoparte și fă asta pentru mine.

El văzu cât de mult însemna pentru ea. Îi înțelese chiar și disperarea. Apoi îi studie chipul plin de speranță și știu că nu-i putea refuza această unică dorință, chiar dacă era împotriva tuturor principiilor lui să ceară ajutor financiar.

- E atât de important pentru tine?

Ea încuviință.

- Bine, atunci o fac cu o condiție.

Ochii ei se luminează.

- Orice. Care e?

- Nu mai vorbești despre moarte, Susie. Mă termină.

Ea deveni serioasă.

- S-ar putea să-o înfruntăm, Mack. Trebuie să fim pregătiți.

- Nu acum, insistă el.

- Te rog să fii realist.

- Dacă vine timpul, voi fi. Îți promit că te voi asculta dacă vei simți nevoia să vorbești. Nu voi nega realitatea, dar încă nu suntem acolo, spuse el înverșunat. Încă nu!

Simți lacrimile umezindu-i obrazii, dar nu încercă să le ștergă. Susie fu cea care întinse mâna și îi atinse tandru fața.

- Orice s-ar întâmpla, Mack, te rog să ții minte următorul lucru. Tu mi-ai dăruit o viață întreagă. M-ai făcut mai fericită decât aș fi crezut că pot fi. Fie că mai trăiesc câteva luni sau vom fi împreună mulți, mulți ani, am fost binecuvântată.

Mack încercă să se stăpânească. Reuși, dar știa că dacă nu ieșea din încăpere chiar atunci, avea să-și piardă controlul, și nu voia s-o supere pe Susie.

- Mă întorc, zise el, ridicându-se brusc. Mă duc după părinții tăi. Știu că vor să-ți spună noapte bună.

Îi găsi pe Jo și pe Jeff aproape. Era atât de tulburat, încât nu putu decât să le facă semn să intre. Jo îl privi îngrijorată, dar el îi mai făcu un semn, iar ea intră în camera fiicei sale, alături de Jeff.

Mack se îndreptă spre capelă, sperând să găsească acolo pacea și stăpânirea de sine pe care nu le găsisese în camera lui Susie. Spre surprinderea lui, o găsi pe Nell deja acolo. Îl primi zâmbind, apoi bătu cu palma în strana de lângă ea. După ce se așeză, îi luă în tăcere mâna în mâinile ei, îngăduindu-i să împrumute din puterea ei, și se rugară împreună.

Cheful de luptă al lui Susie se întoarse odată cu refacerea sângelui și a energiei. Voia să meargă acasă și spunea oricui o asculta că va pleca fără avizul medicilor, dacă doctorii nu se mișcau și nu îi dădeau drumul.

- Numai dacă mor eu ieși tu mai devreme de aici, îi spuse Mack încruntat când reuși să ajungă într-o seară târziu, iar ea îi făcu anunțul.

Și apoi îi întinse ceva - un ziar rulat, după cum se părea. Dintr-odată, toate gândurile legate de fuga din spital se risipiră. Așezându-se pe scaunul de lângă pat, se întinse și aprinse veioza din apropiere.

- Asta e? întrebă ea emoționată. Prima ediție a lui *Bayside Chronicle*?

-Asta e. Fierbinte de la tipar. Măine-dimineată la prima oră va fi la chioșcurile de ziare și în cutiile poștale din oraș. Am venit direct aici imediat ce am terminat cu tipăritul.

Ea sfășie plasticul și deschise ziarul în poală.

-Oh, Mack, arată uimitor. Sincer. Cred că e cea mai bună primă pagină pe care am văzut-o vreodată. Arată atât de interesant și demn de a fi citit. Imaginile sunt grozave. Cine le-a făcut?

-Niște angajați de la distanță, îi zise el, apoi adăugă mai ezitant. Și Kristen.

Susie rămase nemișcată.

-Face câte puțin din toate, nu?

-Sa apucat serios de treabă, răspunse el pe un ton defensiv. Toți facem lucruri care vor fi atribuite altora până la urmă.

-Știu. Nu am vrut să fac scandal, zise ea. Îi arată scaunul de alături. Stai aici cât citesc fiecare cuvânt, continuă ea emoționată.

-Nu trebuie să-l citești acum.

-Dar vreau s-o fac. E uimitor, Mack. Și când te gândești că a pornit de la zero.

-Să sperăm că toți cei din oraș vor fi la fel de încântați ca tine.

-Pari să te îndoiești. De ce?

-Din cauza editorialului, recunosc el necăjit. L-am tras la răspundere pe primar pentru că nu întreține parcurile. Unele arată destul de jalnic, și primăvara bate la ușă. Copiii ar trebui să se poată juca în ele în zilele frumoase, și perechile să iasă la plimbare. Acum arată atât de rău, încât n-aș lăsa nici măcar un animal să se rătăcească prin buruienile acelea.

-Hei, e treaba ta să-l tragi la răspundere pe primar pentru asemenea lucruri.

-Nimeni nu a făcut-o până acum. S-ar putea să nu-i placă deloc să găsească critici în prima ediție a ziarului, mai ales că poate spune probabil că reducerile bugetare l-au forțat la inactivitate.

Ea îi îndepărtă grijile cu un gest.

- Unchiul Mick îl ia în târbacă în mod regulat. Crede-mă, dacă Mick nu a observat deja asta, o va observa acum. Și te va susține în totalitate.

- Asta îmi amintește că am vorbit cu Mick și cu tatăl tău despre casă. De îndată ce te vei simți în stare, ne vom întâlni cu toții și vom finaliza planurile.

Susie îl privi uimită.

- Chiar? Îi lași să înceapă?

El încuviință.

- Am făcut un plan de plată acceptabil pentru mine. E aproape primăvară, timpul perfect pentru săparea fundației. Cel puțin asta mi-au spus ei doi. Spun că vom intra în casă la sfârșitul verii, poate și mai devreme dacă Mick dublează echipele.

Entuziasmul lui Susie se răci puțin. Din nou, aluzia că timpul ei zbura, că totul trebuia făcut urgent. Nici unul dintre ei nu spunea cuvintele, dar toți știau ce se putea întâmpla.

- E minunat, zise ea, fără mare entuziasm.

Bineînțeles că Mack observă.

- Nu-ți lua expresia asta, îi spuse el cu blândețe. Nimeni nu crede că vei muri.

- Ar fi nebuni dacă n-ar face-o, zise ea candid.

Mack se ridică și începu să se plimbe, așa cum făcea întotdeauna, când era agitat. Ochii îi scânteiau de furie. Când se întoarse spre ea, era clar furios.

- Susie O'Brien Franklin, nu mai vreau să te mai aud spunând așa ceva, niciodată, zise el încruntat. M-ai înțeles?

Ea recunoscuse teama nerostită din spatele furiei.

- Nu renunț, îl asigură ea. N-o s-o fac, Mack.

El oftă și se așeză din nou.

- Îmi pare rău că am tipat la tine.

Ea încuviință.

- Știu. Hai să facem un pact, aici și acum. Avem misiunea să țipăm unul la altul atunci când ni se pare că renunțăm, bine?

- E în regulă. Acum trebuie să te culci, iar eu trebuie să mă ocup de distribuția ziarului.

- Ai de gând să-l duci pe fiecare personal? întrebă ea, încercând să-și ascundă zâmbetul.

Mack o privi smerit.

- Probabil că nu voi ajunge atât de departe.

- Bun, pentru că dacă începi să o faci, nu te voi mai vedea niciodată, și trebuie să știi că asta e inacceptabil.

El se aplecă și o sărută îndelung.

- E categoric inacceptabil, incuviință. Ne vedem dimineată.

- Numai după ce mergi la localul lui Sally și primești toate laudele. Vreau să aud fiecare cuvânt.

Mack incuviință.

- O să-ți aduc cornuri, cafea și bârfe. Ce zici?

- Perfect.

- Somn ușor. De-abia aștept să te întorci acasă, la patul nostru.

- Crede-mă că și eu aștept să ajung acolo. Patul acesta e incomod, și nici nu te are pe tine.

Mack ezită, apoi arată spre pat.

- Urcă-te, zise el.

- Cum?

- Urcă-te.

După ce ea se urcă, reuși să se strecoare alături și o trase mai aproape.

- Stau aici până adormi, promise el.

Strânsă în brațele lui, ea alunecă în primul somn liniștit din ultimele zile.

- Sunt atât de al naibii de furios tot timpul, zise Mack la prânzul din ziua următoare.

În ciuda faptului că prima ediție a ziarului se vânduse până la ultimul exemplar, în ciuda tuturor telefoanelor și mesajelor de felicitare pe care le primise, nu reușise să se bucure de nimic.

Will îl privi cu simpatie.

- Ești mânios pe Susie?

- Bineînțeles că nu. Nu ea și-a cerut boala.

- Cât timp înțelegi asta, sentimentul tău e perfect natural, îl asigură Will.

- Dar haide, nu pot să umblu mereu ca o bombă cu ceas care poate exploda în orice clipă. Mă tem că o să sar la gâtul cuiva, dacă spune ceva greșit sau face ceva care să mă scoată din fire.

- Vrei ceva care să te calmeze? Sunt sigur că un doctor ți-ar putea prescrie ceva.

Timp de o clipă, Mack se gândi să ceară un antidepresiv, apoi clătină din cap.

- Nu, trebuie să existe o cale mai bună de a-mi înfrun-
ta simțămintele. Partea cea mai rea e că știu că Susie are mult mai multe de înfruntat, și că ea se descurcă mai bine.

- Chiar? întrebă sceptic Will. Sau doar se ascunde de tine?

Mack se gândi la întrebare.

- Poate că se ascunde de mine, recunosc el. Am văzut-o pe Jo ieșind înlăcrimată din rezerva ei de câte-
va ori, așa că s-ar putea să-și recunoască sentimentele față de mama ei. Același lucru s-a întâmplat și cu Shanna. Ea a fost ca o stâncă pentru Jessie. Și Jess face progrese. A fost la spital în fiecare zi, întotdeauna cu un cadou stupid care s-o făcă pe Susie să râdă. Știu că și tu ești în spatele acestui lucru. Și îl apreciez.

- Nu știu dacă am făcut atât de mult. Cred că boala lui Susie a făcut-o pe Jess să privească relația lor dintr-o nouă perspectivă. Cred că a văzut în sfârșit că așa-numiții oameni de aur au crucile lor de purtat. Nimeni nu e imun.

- Totuși, e bine pentru Susie să știe că există oameni pe care poate conta.

- Și oameni cu care poate vorbi, adăugă Will.

- Ar trebui să poată vorbi cu mine, răbufni Mack, frustrat. Simt că am dezamăgit-o profund. Vreau să fie în stare să-mi împărtășească ce simte. Trebuie să știu când e speriată sau când nu se simte destul de tare

ca să lupte. Cum altfel s-o pot ajuta? Dar trebuie să recunosc că mă termină când se uită la mine cu teama aceea inconfundabilă. Atunci nu știu dacă îi sunt de mare ajutor.

- Nu poți s-o ajuți tot timpul. Fii recunoscător că are familie și prieteni care să te susțină. Nimeni nu trece prin așa ceva exact în același fel. Toți găsesc mângâiere și putere atunci când au nevoie.

- Numai că mă simt al naibii de neajutorat, se plânse Mack.

- Adevărul e că ești, îi aminti Will. Doctorii și Dumnezeu dețin controlul.

- Nu-mi place să fiu lăsat pe dinafară, mormăi Mack. Will își permise să zâmbească.

- Nu prea ești. Tu ești cel care o ține în brațe noaptea, cel la care se uită atunci când are nevoie de încurajare. Se bazează pe tine în moduri pe care nici nu le realizezi, probabil, continuă el, privindu-l pe Mack cu un aer cunoscător. Sau asta e adevărata problemă? Faptul că știi că se bazează pe tine pentru toate nevoile nerostite și te temi să nu pierzi ceva important și s-o dezamăgești?

Mack își privi uimit prietenul.

- Ești bun, zise el aprobator.

- De asta sunt atât de scumpe ședințele mele. Norocul tău e că ai primit una în schimbul prânzului.

- O să-ți cumpăr și desertul, se oferi Mack. Meriți măcar atât.

Will chicoti.

- Nu trebuie. Gail lasă mereu prăjiturile acelea minunate în frigiderul de la han. Cine să știe că voi deveni dependent de propriul meu bucătar? Jur că m-am îngrășat cu patru kilograme de când m-am căsătorit cu Jess. Nu am știut niciodată că eram dependent de ciocolată.

- Atunci ești singurul care n-o știe, îl tachină Mack. Îmi amintesc că multe din bomboanele de Halloween dispăreau din sacul meu și al lui Jake, pe când eram copii.

Will încercă să pară jignit, dar până la urmă izbucni în râs.

- M-ați prins. Sunt surprins că nu m-ați bătut amândoi.

- Tu erai cel înalt și slăbănog. Ne-am imaginat că aveai nevoie de ele.

Will deveni serios.

- Mack, un ultim cuvânt despre situația ta cu Susie. Cred că te descurci foarte bine. Nu poate fi ușor, dar faci progrese. Din clipa în care ai aflat ce se întâmplă, ai pus-o pe Susie pe primul loc. Te admir pentru asta. Continuă să faci la fel. O să treci cu bine peste toate.

- Aș vrea să am la fel de multă încredere în mine ca și tine.

- Eu am avut ani de zile în care să văd ce fel de om ești. Nu mă îndoiesc că vei face tot ce trebuie făcut.

Mack oftă.

- Oricum, sigur voi încerca din toate puterile.

Laila se uită la chipul străveziu al lui Susie și simți că i se frângea inima. Erau câteva zile de când voia să treacă pe la spital, și chiar încercase, dar situația cu Matthew o făcea să se teamă de familia O'Brien. Însă de îndată ce auzi că Susie se întorsese acasă, știu că nu mai putea amâna.

- Arăți uimitor, spuse Susie, lăsând-o să intre. Vreau și eu ceva din ce mănânci și bei tu zilele astea. O măsură cu privirea. Sau strălucirea vine de la altceva? Ochii ei se luminară. Laila Riley, ești îndrăgostită?

Laila tresări vinovată și simți cum roșea.

Înainte de a putea răspunde, Susie făcu ochii și mai mari.

- Ești, nu? Stai jos în secunda asta și spune-mi totul. Eu o să fac niște ceai.

- Nu ar trebui să fii în pat? Sau măcar să te odihnești?

- Am petrecut prea mult timp în pat în ultimele zile. Am nevoie să fiu pusă la zi cu viața ta. Spune-mi.

În timp ce Susie era ocupată cu ceaiul, Laila se gândi cât să-i dezvăluie. Nu credea că era momentul

adevărului, deși Susie ar fi putut avea perspectiva de care avea nevoie, mai mult decât oricine altcineva.

-Nu aud nici un secret adânc și întunecat, o muștră Susie, așezându-i o ceașcă aburindă în față.

-Nu am nici unul, minți Laila. Mă tem că viața mea e cât se poate de plictisitoare zilele astea.

De fapt, era adevărat, fiindcă îl îndepărtase pe Matthew.

Susie o studie atentă, apoi clătină din cap.

-Nu mă păcălești. Este ceva. Nu știu de ce nu am observat imediat, dar pari puțin tristă. E în ochii tăi. Ți-a frânt vreun nebun inima? A fost cineva pe care l-ai întâlnit prin serviciul matrimonial al lui Will?

-Nu ai putea fi mai departe de adevăr, insistă Laila. Hai să schimbăm subiectul. Am venit aici să văd ce faci. Îmi pare rău că nu am reușit să ajung la spital.

-Oricum doctorii nu voiau o grămadă de lume care să se perinde pe la ușa mea. M-am plictisit de moarte. Încearcă să-ți imaginezi cum e să stai zile întregi pe un pat de spital, aproape fără vizitatori, și doar cu trei programe la televizor. Cred că au cumpărat cel mai ieftin abonament la cablu.

Laila râse.

-Trebuie să fie cel de acasă de la mine. Știi că am auzit că e posibil să primești tot felul de canale la cerere, dar mă tem că dacă o să cumpăr pachetul acela, nu voi mai ieși din casă. Îmi mai trebuie o pisică, și mă transform în fata bătrână a orașului despre care șușotește toată lumea.

-Nici o șansă, o asigură Susie. Dacă Will nu-ți poate găsi bărbatul potrivit, o fac eu, de îndată ce încep să funcționez normal. Am instinct pentru lucrurile astea. De fapt, întotdeauna l-am cam invidiat pe unchiul Mick. Pare întotdeauna atât de sigur că tinerii pe care îi împinge unul spre altul se și potrivesc. Cred că aș avea același talent, și cu doi frați încă liberi, e timpul să-l pun la treabă.

Laila pâli când o auzi vorbind despre Matthew și Luke. Ce s-ar face dacă lui Susie i-ar intra în cap să-l

prezinte pe Matthew unui șir de femei frumoase și realizate? Sau, și mai rău, dacă Matthew n-ar rezista?

Nodul din stomac îi spuse multe despre ce simțea cu adevărat față de fratele lui Susie. Trecuseră săptămâni întregi de când încerca să se convingă că nu avuseseră decât o relație pasageră, care nu avea nici o șansă și că singura decizie înțeleaptă era să-i pună capăt.

Se părea că eforturile ei nu funcționaseră. Era destul să și-l imagineze cu altcineva ca să-și dorească să spargă ceva. Nu era bine. Nu era bine deloc.

- Trebuie să fug, spuse ea brusc.

Susie o privi confuză.

- Totul e în regulă? Am spus ceva greșit?

- Categorie nu, o asigură Laila. Mi-am amintit doar că trebuie să fiu undeva. Mă întorc să te văd pe la sfârșitul săptămânii. Între timp, dacă ai nevoie de ceva, orice, sună-mă. Vorbesc serios, să știi. Suntem aproape rude.

În timp ce rostea cuvintele, își dădu seama brusc cât de mult își dorea să fie adevărate, într-un mod pe care Susie nu-l putea înțelege. Era destulă de curajoasă ca să ceară ce își dorea? Sau știa măcar ce își dorea?

Înainte de a merge la Matthew și a întoarce pe dos viețile amândurora, trebuia să aibă o discuție lungă și sinceră cu ea însăși și să fie absolut sigură că își dorea ceea ce pretindea că își dorea. Pentru că dacă ajungeau amândoi pe aceeași lungime de undă, fie chiar și un minut, nu mai exista cale de întoarcere.

capitolul 19

Când Matthew sună ca să spună că finalizase ultimele detalii pe care le discutaseră pentru casa din Beach Lane, Susie fu atât de nerăbdătoare să vadă planurile pe hârtie, încât îl invită la cină. De-abia după ce făcu invitația își dădu seama că Mack nu mai vorbise de casă de zile întregi. Și dacă se răzgândise și nu mai voia ajutorul tatălui ei și a unchiului Mick sau, mai rău, dacă fusese de acord să înceapă doar pentru a o liniști, iar acum îi părea rău? Cina aceea putea fi o greșală foarte incomodă.

Oricum, era mai bine să abordeze subiectul deschis și să afle dacă lui îi părea rău.

- Suze, totul e în regulă? întrebă Matthew, cu surprinzătoare sensibilitate.

Poate că femeia cu care se vedea, oricine ar fi fost ea, avea o influență bună asupra lui. În ultimul timp părea mult mai atent la detalii.

- Totul e bine, răspunse ea, alungându-și îndoielile. Apoi îi veni o idee și se grăbi să profite de ea. Hei, de ce nu o aduci și pe femeia cu care te întâlnești?

- Nu e o idee bună, zise imediat fratele ei.

- De ce nu?

- Probabil că e ocupată.

- Probabil? Nu ai cum să știi sigur dacă nu o întrebi. Haide, Matthew, pledă ea, tot mai entuziasmată de idee. Tot va trebui să dați cărțile pe față, mai devreme sau mai târziu. Mai bine să o faci cu mine decât să lași familia să afle despre relația asta secretă și să-ți sară cu toții în cap. Eu te-aș putea susține când va sosi timpul. Faptul că voi fi de partea ta va fi o armă secretă.

El tot ezita.

- Hai să o facem altă dată, Suze. În seara asta trebuie să ne concentrăm asupra planurilor. Ar putea fi incomod dacă am avea și o a patra persoană.

Acum îi stârnise curiozitatea.

- De ce ar fi incomod?

- După cum am spus, nu cred că ea s-ar simți bine.

Ea se gândi dintr-odată la o posibilitate îngrijorătoare.

- Nu te întâlnești cu Kristen, nu?

- Cine e Kristen? întrebă el năuc. Oh, te referi la femeia care lucrează cu Mack la ziar?

- Da, la aceea, zise ea sec. Te rog să nu încerci să-mi spui că n-ai observat că e splendidă. Cred că fiecare bărbat din oraș o divinizează, măcar de la distanță.

- Așa am auzit și eu, recunosc eu el, tot neinteresat. În afară de faptul că știu că îți este un spin în coastă, nu am fost prea atent la ea.

Susie găsi acest lucru ciudat de liniștitor. Dacă fratele ei, care vânase întotdeauna orice femeie frumoasă care îi ieșise în cale, fusese imun la farmecele lui Kristen, poate că îi exagera ea atracția.

Sau poate însemna că Mack - în ciuda faptului că se arătase dispus să i-o prezinte pe Kristen lui Matthew - îi transmisese acestuia un mesaj de avertizare. Îndepărtă gândul acesta supărător și își concentră atenția asupra fratelui ei. De ce inventa probleme atunci când soțul ei îi spusese în repetate rânduri că nu exista nici una? Nu avea de gând să-și permită să devină o femeie nesigură.

- Bine, să ne întoarcem la femeia cu care te întâlnești. Invit-o la cină. Dacă spune nu, voi respecta asta, deși mă voi întreba insistent de ce nu vrea să fie văzută cu tine. Și asta va fi o uriașă bilă neagră, pe care o voi trece în răbojul meu despre femeile cu care te întâlnești.

- Tu nu știi cu ce fel de femei mă întâlnesc, o contrazise el.

- Crede-mă că știu mai multe decât îți imaginezi. Luke are gura spartă. Cumva, ai ținut ultima relație ascunsă de el. Și asta îl cam scoate din minți.

- Luke ar trebui să-și vadă de propria viață amoroasă și să nu-și mai bage nasul într-a mea, mormăi Matt. Va trebui să-l bat ca să-i bag asta în cap, când îl văd. Copilul acela a devenit complet insuportabil în ultimul timp.

Susie zâmbi.

- Nu s-ar putea spune că Luke e un copil. Termină facultatea primăvara asta.

- Iar eu aș vrea să știu cum. L-ai văzut vreodată cu nasul într-o carte?

- Are memorie fotografică. Asta e într-adevăr enervant. Faptul că-și bagă nasul în viața ta amoroasă este doar amuzant.

- Nu ți se părea amuzant când eu și Luke ne amestecam într-a ta.

- E adevărat. Viața nu e corectă în asta, nu? Surorile mai mari au tot felul de avantaje pe care frații nu le mai obțin. Acum, te aștept la șapte cu o prietenă.

Matthew oftă.

- O să te sun dacă poate veni.

- Ceva îmi spune că își va face timp pentru asta.

- De ce spui asta? Întrebă el, frustrat de încrederea ei.

- Pentru că nu te întâlnești cu femeii proaste. Își va da seama că prezența e obligatorie, îl tachină ea. Ne vedem mai târziu.

Închise, mulțumită de ea însăși. Pe lângă faptul că avea să-și satisfacă în sfârșit curiozitatea legată de noua femeie a fratelui său, găsise amortizorul perfect care să nu-i permită lui Mack să se enerveze prea tare dacă nu avea să fie mulțumit că erau gata să pună temelia noii lor case.

Mack intră în casă la șase, sperând să prindă câteva minute cu Susie înainte de a se întoarce la biroul ziarului, și găsi masa din sufragerie pregătită pentru patru persoane. Intră încruntat în bucătărie și simți aroma de usturoi care pusese stăpânire pe atmosferă.

- Miroase bine aici, zise el, frecându-și nasul de gâtul lui Susie. Și nu mă refer doar la cină.

- Îți place noul meu parfum? Are și ceva de grepfrut. Se spune că asta sucește mințile bărbaților.

- Nu știu ce-i cu parfumul, dar tu mi le-ai sucit întotdeauna, zise el, ceea ce face foarte incomodă perspectiva companiei la cină.

- E doar Matthew și prietena lui, spuse ea peste umăr în timp ce se apleca să verifice lasagna care se cocea în cuptor.

Mack rămase nemișcat.

- Chiar? A fost de acord s-o aducă la cină?

- Cu greu, admise ea, dar da.

- Măi să fie, murmură el încet.

Susie se ridică și se întoarse cu fața la el.

- Bun, te-am lăsat să păstrezi secretul fratelui meu săptămâni la rând. E evident că știi ceva, așa că dă-i drumul.

- Nu pot s-o fac, zise el, ridicând mâinile și făcând un pas înapoi.

Știa că ea avea metode de convingere cărora nici un bărbat nu le-ar fi putut rezista. Armata ar fi trebuit s-o ia ca exemplu în materie de tactici.

- Mack Franklin, dacă știi un lucru care poate isca un scandal, ai face mai bine să mi-l spui chiar acum. Nu ar fi bine să fiu luată pe neașteptate diseară.

- Aș vrea să pot. De fapt, aș vrea să fiu aici când se va juca piesa asta, dar trebuie să mă întorc la birou.

Privirea ei se îngustă.

- Oh, nu, nu trebuie, comandă ea. Seara asta e seara mea. Am căzut de acord că o seară pe săptămână - vine-rea - îmi aparține. Punct. Fără excepții.

Mack o privi năucit.

- Azi e vineri?

Susie își dădu ochii peste cap.

- Ar trebui să te mai uiți la calendar din când în când. Da, e vineri. A fost toată ziua vineri.

- Îmi pare rău, dar suntem chiar în mijlocul...

- Nu-mi pasă, zise ea categoric, întrerupându-l înainte de a-i putea oferi vreun motiv inventat care s-o facă să se simtă vinovată că nu-l lăsa să se întoarcă la lucru.

Întotdeauna existau motive în zilele astea. Bune, desigur, dar nu avea de gând să înceapă un tipar care să le distrugă căsătoria până la urmă. Dacă Kristen te așteaptă înapoi, sun-o și spune-i că nu poți ajunge.

- Ți-aș putea sugera să ni se alătore, zise el cu mare grijă.

Era dureros de evident că cele două femei nu aveau să aibă niciodată încredere una în alta, și nici vorbă să se placă. Până acum, împrejurările le ținuseră cât se putea de departe. Mai devreme sau mai târziu, totuși, asta avea să se schimbe. Poate că seara asta avea să fie seara schimbării.

- Ar putea fi bine pentru voi să socializați puțin, sugera el precaut. Știi, înainte de petrecerea de lansare pe care am reprogramat-o pe săptămâna viitoare.

- Nu în seara asta, zise ea hotărâtă.

Hotărârea ei neîndurătoare îl făcu să se încrunte.

- Susie, aș vrea să încercați măcar să faceți pace. Kristen e aici și aici va rămâne. Știai trecutul înainte de a o angaja. Ai spus că te puteai descurca.

- Am crezut că o să pot. Apoi am văzut-o și am început să aud despre ea de la fiecare persoană din oraș.

- E frumoasă, și ce-i cu asta?

- Nu-mi pasă nici cât negru sub unghie de cât de frumoasă e, spuse ea, iar lui i se păru o minciună sfruntată. Ceea ce mă calcă pe nervi e faptul că încă te vrea.

Mack simți cum îi îngheța sângele în vene. Acesta era adevărul spus în două cuvinte. Partea teribilă era că Susie se prinsese. Kristen îi arătase clar, de mai multe ori, că era gata să reia lucrurile de unde le lăsaseră cu câțiva ani în urmă.

- Între mine și Kristen nu se va întâmpla nimic, zise el hotărât. Știi asta. Te iubesc. M-am căsătorit cu tine. Și asta e toată povestea.

- Dar nu ai vrut o femeie cheală, care se îngrașă de la steroizi și are vitalitatea unui melc.

- Mi se pare că ești destul de agresivă și acum, replică el. Făcu un pas spre ea, dar ea ridică mâna. Voiam doar să spun că eu cred că ești frumoasă.

- Și toată lumea știe că tu ești o haimana fermecătoare. Mai ales dacă îți imaginezi că asta te va scoate dintr-o situație incomodă.

Mack nu știe ce să răspundă la asta.

- Chiar crezi că sunt tipul superficial de acum cinci ani? Întrebă el, încercând să n-o lase să vadă cât de mult îl rănise comentariul ei.

Ea ezită o clipă, apoi oftă și clătină din cap.

- Știu că nu, răspunse încet. Dar apoi mă uit în oglindă, văd cât sunt de dezastruoasă și mă sperii, Mack.

- Nu trebuie să te sperii, zise el încet, susținându-i privirea. Pentru mine ești frumoasă, Susie. Ce pot să spun sau să fac ca să-ți dovedesc asta?

Ea zâmbi tristă.

- Nimic. Toate îndoielile sunt în capul meu. Trebuie doar să găsesc o cale de a le stăpâni.

De data asta îl lăsă să o cuprindă în brațe când se întinse spre ea. Era puternică și increzătoare în atât de multe privințe. Era ușor să uite cât de speriată era, cât de mare era nesiguranța pe care i-o adusese cancerul. Uneori nu putea decât s-o țină în brațe și să se roage ca ea să simtă dragostea lui care o înconjura. Pentru că ultimul lucru pe care voia să-l facă era s-o rănească. Ea era viața lui.

Laila se holbă la Matthew de parcă i-ar fi crescut două capete. Cu siguranță că își pierduse mințile.

- Vrei să merg cu tine la cină la Susie? repetă ea, neîncrezătoare.

- Acesta e planul, răspunse el vesel. Trebuie să fim acolo în cincisprezece minute.

- Chiar ai înnebunit, nu?

- De fapt, tu nu ești în toate mințile dacă îți închipui că poți scăpa de asta. Susie e hotărâtă. Pare să creadă că vei ști că prezența e obligatorie.

- Dar bineînțeles că nu știa că vorbea despre mine, nu? replică Laila. Și ce să facem? Ieșim pe ușă și mergem acolo fără nici un avertisment?

- Susie știe că venim, o corectă Matthew.

- Știe că vii cu o prietenă, îl corectă Laila. Habar nu are că eu sunt femeia.

- Nu-i mare lucru, insistă Matthew. Te place.

- Ca prietenă, spuse ea nerăbdătoare. Nu ca pe cineva care se întâlnește cu frățiorul ei.

Matthew se uită urât la ea.

- Nu sunt frățiorul ei, Laila.

- Oh, știi perfect ce am vrut să zic. Și de ce îmi spui asta acum, cu cincisprezece minute înainte de a ajunge acolo?

- De fapt, zece minute și ceva. Și nu am vrut să ai mult timp în care să te agiți și să mă refuzi.

- Mă surprinde că nu m-ai urcat în mașină, ca să conduci până acolo și să mi-o spui în timp ce parcai, zise ea, privindu-l exasperată. Matthew, știi că e o idee teribilă. Oricum, nici măcar nu ne mai întâlnim acum. Am convenit să luăm o pauză. O să facem un mare tăraș fără nici un motiv.

- Eu nu o văd așa. Îmi imaginez că așa vom merge mai departe. O să-ți dai seama că dacă Susie nu are nimic împotriva faptului că suntem împreună, toată familia va fi de acord. Îți amintești de Connie și de unchiul Thomas? Se temeau grozav că oamenii vor ghici, dar până la urmă toată lumea știa, chiar și buni. Asta e cam la fel.

- Bărbații mai în vârstă se întâlnesc tot timpul cu femei mai tinere. Chiar se și căsătoresc cu ele. Pe lângă asta, Connie nu era cu mult mai tânără. Și ea, și Thomas erau destul de maturi ca să știe ce doreau.

- De fapt, e aceeași diferență de vârstă ca cea dintre tine și mine. Și sper într-adevăr că nu sugerezi că sunt prea tânăr ca să știu ce doresc.

Ea evită terenul acela minat. Dacă Matthew credea că știa, cine era ea ca să încerce să-l convingă de contrariul? Nu, era vorba despre maturitate, pur și simplu.

- Numai că eu sunt cea mai vârstnică și mai matură, care ar trebui să știe mai bine, replică ea. Și eu știu mai bine.

- Te împotrivești doar pentru că îți imaginezi că trebuie, o contrazise el. Știi că, de fapt, ne înțelegem foarte, foarte bine.

- Nu știu așa ceva, insistă ea.

El făcu un pas mai aproape și își trecu degetul mare peste buzele ei, trimițându-i unde seismice în tot corpul.

- Chiar așa?

- Nu mai face asta, ordonă ea. Nu este vorba doar despre sex.

- Sunt de acord.

Ea se opri și se încruntă.

- Ești?

- Ei, bineînțeles că da. Dacă ar fi doar o aventură, s-ar fi terminat de mult. Sunt expert în aventuri. Știu totul despre data lor de expirare.

- Asta nu-ți aduce o bilă albă în caietul meu, spuse Laila, privindu-l exasperată.

Matthew chicoti.

- Te deranjează doar pentru că nu poți să nu recunoști că e ceva serios. Haide, Laila, asumă-ți riscul. Hai să punem relația asta la încercare.

- Parcă ai vrea să iei o mașină sport de la salon ca s-o testezi.

- Nu, vreau doar o cină plăcută cu sora mea, cu soțul ei și cu femeia la care țin. De vreme ce cunoști toate părțile implicate, nu ar trebui să fie atât de înfricoșător. Se uită la ceas. Apropo, mai avem cinci minute. Chiar vrei să ajungi târziu și să ne insulti gazdele încă de la început?

- Insultarea lui Susie e cea mai mică dintre grijile mele. Dar Mack? Cum va reacționa?

- El știe deja despre noi.

Laila simți că i se înmuiau genunchii.

- Știe?

- E un tip inteligent. Și-a dat seama acum câteva săptămâni.

- Dumnezeule din Ceruri, murmură ea.

- Așa că vezi că Susie e singura rămasă în neștiință, insistă el. Crezi că e corect?

Laila își dădu ochii peste cap.

- Oh, dacă pui problema așa, cum aș putea să refuz? întrebă ea pe un ton mușcător.

Matthew deveni radios.

- Bun, atunci hai s-o facem.

- Ai știut de la început că până la urmă voi ceda, nu? îl întrebă ea în timp ce ieșeau din bancă și se îndreptau spre mașina lui.

- Am avut multă încredere în puterea mea de convingere, recunosc el, dar tu ești imprevizibilă, așa că nu am știut.

Laila se opri brusc. Era ceva neașteptat.

- Crezi că sunt imprevizibilă?

- Oh, da. Niciodată nu știu la ce să mă aștept de la tine, asta e sigur.

Iar cuvintele acestea o făcură să se îndrăgostească și mai tare de acest bărbat complet nepotrivit. Nimeni nu mai spusese vreodată că era imprevizibilă. Toată viața auzise - și crezuse și ea - că era așezată, înceată, chiar plictisitoare. Era bancher, pentru numele lui Dumnezeu, și înainte de asta fusese contabilă. Se îmbogățise adunând cifrele. Nu era exact o carieră potrivită pentru o conversație scânteietoare la cină. O parte din ea își dorise întotdeauna să fie interesantă, gata de risc, imprevizibilă.

Dacă Matthew O'Brien o vedea ca pe femeia care visase întotdeauna să fie, poate că era timpul să nu se mai împotrivescă atât de mult acestei relații.

Susie auzi o bătaie în ușă, presupuse că era fratele ei, afișă zâmbetul ei cel mai primitiv și deschise, doar ca s-o vadă pe Laila exact în spatele lui Matthew. Pentru o clipă nu înțelese nimic.

- Laila, nu știam că treci pe aici în seara asta, zise ea imediat. Ai venit exact la timp pentru cină. Sper că poți rămâne.

Matthew își dresе glasul.

- Hm, Laila e cu mine, Suze.

Susie clipi.

- Cu tine? repetă ea.

Când pricepu în sfârșit, se holbă pur și simplu la ei.

- Poți să închizi gura acum, zise sec Laila. Nu-i nevoie să intri în stare de șoc.

- Sunt doar... sunt surprinsă, murmură Susie, încercând să înțeleagă această turnură a evenimentelor.

Matthew și Laila? Cum se putea? Laila era rațională. Inteligentă. Știa ce trecut avusese fratele ei. Cu siguranță că nu era atât de proastă încât să-și lase inima sfâșiată de ticălosul ei frate.

Mack li se alătură în hol și ea se întoarse spre el.

- Ai fi putut să mă avertizezi, zise ea, dându-i un cot în coaste.

El ridică din umeri.

- Ți-am spus că nu erau veștile mele ca să le pot transmite. Haideți, intrați, spuse el, sărutând-o pe Laila pe obraz. Nu-ți face griji, până la urmă o să-i treacă șocul.

Laila o măsură sceptică pe Susie.

- Ești sigur de asta?

Mack încuviință.

- Susie are o putere uimitoare de a-și reveni, nu-i așa, scumpo?

Susie se scutură din transă.

- Bineînțeles. Îmi pare rău. Numai că a fost atât de neașteptat să te văd stând acolo. Laila, de ce nu vii să mă ajuți în bucătărie? Matthew, tu poți să-i arăți lui Mack planurile pentru casă.

Laila îi aruncă o privire disperată lui Matthew, dar o urmă ascultătoare pe Susie.

Aceasta închise ușa bucătăriei, turnă un pahar de vin și îl înmână Lailei.

- Când a început asta?

-Acum câteva luni, îi spuse Laila, luând o sorbitură și apoi alta, repede. Ne-am întâlnit întâmplător de vreo două ori și am început să vorbim. Apoi el m-a invitat în oraș, nu mare lucru, știi, continuă ea roșind. Și apoi s-a transformat într-un lucru mare. Mă gândeam că era vorba doar despre sex. Se cutremură, apoi înghiți restul vinului. Îmi cer scuze.

-Crede-mă că știu totul despre fratele meu și aventurile lui, spuse Susie, fără a-i da importanță. Numai că nu m-am gândit niciodată că tu ai fi una dintre ele.

-El spune că nu sunt, zise Laila, plină de speranță. Și aproape că încep să-l cred.

Susie o privi cu reală îngrijorare și îi mai turnă vin. Nimic nu dezlega mai bine limba decât alcoolul, iar ea voia să afle ce se petrecea de fapt între cei doi. Își iubea fratele, dar ținea și la Laila.

-Haide, Laila, o muștră ea. Știi ce istorie are fratele meu când e vorba despre femei.

-Așa cum ai știut tu despre Mack? i-o întoarse Laila. Susie se cutremură la această lovitură directă.

-Mda, exact așa, recunosc eu ea. Dar noi doi am fost întotdeauna prieteni.

-Pari să uiți că eu îl cunosc pe Matthew de mult timp, cam de când îl cunoști și tu pe Mack.

-Dar în cea mai mare parte a timpului el a fost doar un puști, argumentă Susie. În multe privințe, e și acum un puști.

-Eu nu-l văd așa. E surprinzător de încrezător în propria persoană, atent și hotărât.

Trebuia să admită că și ea îl vedea la fel în ultimul timp. Să se fi datorat oare relației cu Laila? Era cu adevărat pregătit pentru a se așeza la casa lui? Nu observase chiar ea mai devreme că părea mai rațional și că asta s-ar fi putut datora unei influențe feminine benefice?

-Numai nu-ți pune inima pe tavă, o rugă Susie, care nu-și mai putea ascunde îngrijorarea. Îmi cunosc fratele. Și îl cunoști și tu. S-ar putea să nu fie pregătit pentru ceva serios. Și tu nu ești genul de femeie căreia îi plac

aventurile. Știu că ești pregătită pentru căsătorie, copii și tot restul. Meriți un bărbat la fel de pregătit.

Laila părea ciudat de resemnată.

- Nu îmi spui nici un lucru pe care să nu mi-l fi spus deja, recunosc eu. Am încercat să mă îndepărtez. L-am îndepărtat pe Matthew. De fapt, până astăzi am crezut că această ultimă separare ar putea avea succes.

Susie rămase nemișcată.

- Până astăzi?

- Până la invitația ta la cină, îi reaminti Laila. Se pare că Matthew a văzut în ea scuza perfectă pentru a apărea în biroul meu și a mă lua practic pe sus.

- Nu voiai să vii în seara asta?

- Oh, voiam. Numai că mă gândeam că era o idee teribilă.

- Și acum?

- Tot mai cred că a fost o idee teribilă, dar încep să mă relaxez.

Susie chicoti fără să vrea.

- Poate că asta are ceva de-a face cu cele două pahare de vin pe care le-ai dat peste cap de când am venit în bucătărie.

Laila se holbă la paharul din mână ei.

- Două?

- Mda.

- Acum omul acesta m-a făcut să mă apuc de băutură, gemu ea.

Susie clătină din cap.

- Probabil că asta am fost eu. Scuze. Am depășit șocul. Știi că te iubesc, și ar fi fantastic să funcționeze. Numai că sunt puțin îngrijorată pentru tine.

- Nu pentru fratele tău?

- Glumești? Ar fi norocos să se aleagă cu o femeie incredibilă ca tine.

Laila râse.

- Mai întâi, el îmi spune că sunt imprevizibilă. Acum tu îmi spui că sunt incredibilă. Nu știu dacă e doar

farmecul proverbial al familiei O'Brien, dar mi-ai sucit deja capul, care oricum se rotea.

Susie își trecu brațul pe sub brațul ei.

- Hai să mergem acolo, ca să vă văd mai bine când sunteți împreună. O să-mi ia ceva timp să mă obișnuiesc, înainte de a transmite vestea restului familiei.

- Cred că aș vrea să aștept mult, mult timp înainte de asta.

- Haide, nu suntem chiar atât de înfricoșători, zise Susie, apoi oftă. Ei bine, da, suntem, dar te iubim deja.

- Familia O'Brien nu mă îngrijorează, admise Laila. L-ai cunoscut pe Trace? Fratele meu e mult, mult prea protector când vine vorba despre viața mea socială, mai ales în ultimul timp. Se temea și înainte de serviciul matrimonial, apoi și-a ieșit din minți cu totul când a aflat în sfârșit despre hărțuitorul pe care mi l-a prezentat Will în mod necugetat, prin programul „Prânz pe malul golfului“.

Susie o privi radioasă.

- Asta e o veste bună. În comparație cu asta, fratele meu e o întruchipare a tuturor virtuților. Trace va fi probabil încântat să te împingă spre el.

Laila se uită țintă la ea o clipă, apoi chicoti brusc.

- Poate că sunt puțin cam amețită de la vin, dar de fapt înțeleg ce vrei să spui.

- Bun, acum că ai aprobarea mea, poți să-mi întorci favoarea venind cu mine și arătându-te grozav de încântată de planurile fratelui meu pentru casa visurilor mele din Beach Lane. S-ar putea ca Mack să fie cam rezervat. Așa că am nevoie de sprijinul tău.

- Măcar atâta pot face, încuviință Laila.

Dar când intrară în sufragerie îl găsiră pe Mack total absorbit de proiectul pe care i-l arăta Matthew. Ridică privirea și îi făcu semn lui Susie.

- Mi se pare uimitor, spuse, trăgând-o lângă el. Ce crezi?

Ea nu-și putea lua privirea de la el, uitând de planuri.

- Tot mai vrei să construim casa?

- Categorie, răspunse el, apoi se încruntă. Credeai că voi da înapoi?

- Nu te-aș fi învinuit. E cam mult pentru noi acum.

- Este. Dar e o investiție în viitorul nostru.

Ea își privi fratele, o văzu pe Laila cuibăindu-se comod alături de el și ajunse la concluzia că în seara aceea se puneau la cale mai multe planuri de viitor. Se dovedea a fi o cină a naibii, cu niște întorsături complete uluitoare.

capitolul 20

Susie stătea la coadă în localul lui Sally, așteptând să ia o comandă pentru ea și Shanna, când îl zări pe Mack intrând pe ușă. Femeia care râdea de ceva ce spusese el și îl privea cu adorație era Kristen. Susie o recunoștea de când o zărise pe fereastra biroului și din fotografia care apăruse în ediția de lansare. În persoană era chiar și mai uluitoare.

Parcă ar fi reclama unui costum de baie din paginile revistei *Sports Illustrated*, se gândi Susie cu un nod în stomac. Îi fu ajuns să se uite o dată la femeia aceea suplă și sofisticată, ca să se simtă imediat demodată și provincială. Dacă s-ar fi putut ascunde sub teighea ca să evite prezentările ar fi făcut-o, dar membrii familiei O'Brien nu dădeau niciodată bir cu fugiții.

- Susie! spuse Mack, și privirea i se luminează când o zări. Nu mă așteptam să te văd aici. O târî pe Kristen spre ea. Era și timpul să vă cunoașteți, spuse el cu veselie forțată. Susie, aceasta este Kristen Lewis.

Expresia lui Kristen, atât de caldă cu câteva secunde în urmă, părea cam înghețată acum.

- Susie, am auzit multe despre tine.

Deși cuvintele fuseseră rostite pe un ton destul de plăcut, nu ascundeau șocul pe care îl resimțise văzând eșarfa legată strâns ca un turban de pe capul lui Susie.

- Mack e foarte încântat de realizările tale, zise Susie cât putu de entuziasmată. Website-ul arată fantastic, și am auzit că ai obținut un număr uimitor de accesări.

- Mulțumesc. Mai am câte ceva de ajustat, dar cred că va fi o componentă importantă a succesului ziarului, replică Kristen. Nu-ți pot spune ce mult înseamnă pentru mine șansa aceasta pe care mi-a acordat-o Mack. Ador să lucrez cu el.

- Sunt sigură că e un șef minunat, zise Susie, înșfăcând punga cu mâncare din mâna lui Sally și aruncându-i o bancnotă de douăzeci de dolari. Deja se îndepărtase de teighea. Îmi pare rău, dar trebuie să fug. I-am promis Shannei că mă întorc cu prânzul.

Mack o privi dezamăgit.

- Nu poți să-l lași la ușa vecină și să te întorci la noi? Sunt sigur că Shanna nu s-ar supăra.

- Mă tem că nu, zise ea, apoi se trezi sărutându-l posesiv pe buze. Ne vedem acasă mai târziu. Te iubesc.

- Și eu te iubesc, strigă el în urma ei.

Se îndreptă spre librărie cu gândurile vraiste. Greșise oare că nu rămăsese, ca să observe singură cum interacționau și să arate că soțul ei îi aparținea? Apoi se muștră pentru asemenea gânduri ridicole. Inelul lui era pe degetul ei, și inelul ei pe degetul lui. Asta arăta foarte limpede cine și cui aparținea, dacă voiai să vezi.

Odată ajunsă la librărie, trecu pe lângă Shanna fără să se oprească, trase un scaun din partea unde se servea cafeaua și se așeză, apoi începu să scoată mâncarea din pungă cu mișcări convulsive. Shanna veni și se așeză în fața ei, privind-o precaută.

- Ai așteptat mult la Sally? întrebă ea ezitant.

- Nu. Numai că m-am întâlnit pe neașteptate cu soțul meu și webmasterul lui superstar.

- Vai de mine! murmură Shanna.

- Pe cuvântul meu că aș fi vrut să-i smulg părul, fiecare suviță lungă și splendidă.

- Poate e doar o reacție la faptul că ești cheală, sugeră Shanna plină de speranță.

Susie se uită urât la ea.

- Nu, a fost o reacție la felul în care m-a privit, de parcă n-aș fi fost un concurent serios, și la felul în care îl privea pe Mack, de parcă ar fi fost cel mai grozav lucru de după inventarea pâinii prăjite. Încruntarea ei se adânci. Și este, bineînțeles, dar e bărbatul meu.

- Bineînțeles că e. Mack cum o privea?

Susie se opri din tirada ei ca să se gândească.

- De fapt, nu a privit-o prea mult. Se uita la mine, încercând probabil să-și imagineze dacă aveam să explodez sau să mă transform într-o scorpie geloasă chiar sub ochii lui.

- Sau poate că se uita la tine pentru că te iubește și nu-și putea lua ochii de la persoana ta.

- Eu nu sunt una din eroinele tale romantice, i-o tăie Susie. Oricum, nu acum. Uită-te la mine. Sunt grasă și cheală.

Shanna, care de-abia își luase sendvișul, îl puse înapoi.

- Oprește-te în clipa asta! îi porunci ea cu o privire arzătoare. Nu neg că ești cheală, dar nu ești grasă, nici pe departe. Doar te-ai mai rotunjit puțin. Înainte erai prea slabă.

- Nimic nu mi-e bun, se plânse Susie, arătând spre haine. Uită-te la mine. Blugi vechi și un tricou lăbărțat. Ar fi trebuit s-o vezi pe Kristen în pantalonii ei scumpi de in, cu bluza elegantă de mătase și o pereche de tocuri cui pe care nu le-aș putea purta nici măcar o oră, darămite la muncă. Și avea o brățară din aur și diamante care costă probabil mai mult decât întreaga mea garderobă.

Shanna îi aruncă o privire cunoscătoare.

- Dacă ești îngrijorată din pricina hainelor și bijuteriilor ei, putem să mergem la cumpărături diseară, după muncă. Îți garantez că îți putem găsi câteva lucruri care să-i facă de rușine garderoba și accesoriile.

Susie oftă.

- Nu-i vorba despre haine. Cel puțin, nu numai. Doar că mă simt provincială și indezirabilă, zise ea, privind-o cu jale pe Shanna. Ai citit vreodată despre femeile pe moarte care le spun soților că doresc ca ei să-și continue viața și încearcă chiar să găsească pe cineva potrivit pentru ei?

Shanna o privi amuzată.

- Tu nu faci parte dintre ele.

Susie își permise să zâmbească slab.

- Nu fac, nu? Vreau să spun că mi-ar plăcea ca Mack să fie fericit dacă mor, dar mai degrabă i-aș lăsa o listă cu femei pe care să le evite. Iar Kristen ar fi în capul ei.

- Poate că sub tot lustrul acela e o femeie drăguță, sugeră Shanna cu blândețe.

- Nu. Am văzut cum se uita la Mack. Mi l-ar smulge într-o secundă și nici nu s-ar uita înapoi. Acum că știe că am cancer, probabil că își imaginează că are timp să pună mâna pe el după ce mă duc.

- Vrei te rog să nu mai vorbești despre ce se va întâmpla după ce vei muri? o imploră Shanna. Nu vei muri.

- Să fim realiste, spuse Susie mohorâtă. Soarta nu îmi este prielnică.

- Pe cuvântul meu că dacă începi să gândești așa, nu va trebui să te mai îngrijorezi de soartă. O să te strâng de gât eu însămi.

Susie râse. Poate că era un umor macabru, dar faptul că era în stare să râdă de situația ei o făcea să se simtă bine. Strânse mâna Shannei.

- Mulțumesc că m-ai lăsat să mă descarc.

- Oricând. Știi asta. Acum, tot cred că trebuie să mergem la cumpărături. Petrecerea de lansare reprogramată e peste câteva zile. Trebuie să mergi la eveniment simțindu-te foarte, foarte valoroasă.

- Cred că aștepti prea mult de la o rochie. Dar dacă ai timp, sunt de acord.

- Pentru cumpărături? Pot să găsesc întotdeauna timp pentru asta. O să-ți găsim o rochie de petrecere, iar eu voi cumpăra un milion de lucruri de care nu am nevoie pentru camera copilului.

- Ce crede Kevin despre răsfățurile astea ale tale la cumpărături?

Shanna rânji.

- Nu cred că e peste măsură de bucuros, dar după câteva zile îl las să ducă înapoi jumătate din ele, așa că e ocupat și se simte ca și cum ar fi câștigat. Până la urmă, rămân cu lucrurile esențiale pe care le-am vrut de la început.

- Pare un compromis perfect, o feliță Susie.
- Ingredientul esențial din orice căsnicie fericită, încrederea Shanna. Trec pe la tine la șase și un sfert. Ți se pare?
- Voi fi acasă. Dacă vreau să fac un chef cheltuind bani, trebuie să mă odihnesc după-amiaza asta.
- Perfect. Ne vedem diseară.
- Susie își îmbrățișă strâns prietena.
- Ești cea mai bună prietenă din lume, și cel mai bun ascultător.
- Pentru asta sunt aici.
- „Și slavă Domnului pentru asta”, se gândi Susie în timp ce se întorcea la biroul agenției imobiliare. Cu o oră în urmă își plângea de milă. Acum își recăpătase perspectiva și buna dispoziție. Dar asta nu însemna că părerea ei despre Kristen se schimbase.

De-abia se așezase în spatele biroului, când apărură fratele ei Luke. Se întorsese de la facultate pentru un sfârșit de săptămână prelungit, ca să poată lua parte la petrecerea de lansare a ziarului, care avea să fie luni. Ca și fratele său, rareori pierdea o petrecere.

- Am fost la localul lui Sally acum puțin timp, o anunță el, cocoțându-se pe colțul biroului. Cine era tipa trăsnet care îl însoțea pe Mack?

Susie îngheță.

- Cred că vorbești despre Kristen, răspunse ea, încercând să-și păstreze tonul indiferent. E guru-ul lui digital. Se ocupă de website-ul ziarului.

- Și frumoasă, și inteligentă, zise Luke aprobator. Mă întreb dacă are pe cineva. Tu știi?

- Nu am cunoscut-o decât azi-dimineață. Habar n-am ce fel de viață socială are.

- Ce-ai zice să mă prezinți?

Ea îl privi nerăbdătoare.

- De când ai tu nevoie de amestecul meu? De altfel, dacă vrei o prezentare, vorbești cu persoana greșită. Cere-i-o cumnatului tău.

Ceva din vocea ei trebuie să-l fi atenționat că atinsese un subiect dureros. O privi printre gene.

- Stârnește probleme între tine și Mack?

- Nu fi absurd, zise ea neconvinsă.

Luke părea gata să pună și alte întrebări, dar ea îl opri înainte de a deschide gura.

- Chiar nu vreau să vorbesc despre Kristen Lewis.

De fapt, dacă nu schimbau rapid subiectul, avea să izbucnească în lacrimi și să se facă de râs complet.

- Nu ai nimic de făcut, Luke? Du-te!

El se ridică nesigur.

- Suze, sigur ești bine? Pari gata să plângi.

- Nu o să plâng din cauza acelei femei, spuse ea înverșunată. Acum, te rog să ieși de aici.

- O să-l bat pe Mack pentru tine, se oferă Luke, poate puțin cam prea entuziast. Sau pe ea, dacă ea e cea care te supără.

- Mulțumesc, dar nu cred că va fi necesar, zise ea zâmbind fără să vrea.

Frații ei erau o pacoste în cea mai mare parte a timpului, dar în rarele momente în care nu erau astfel o făceau să se simtă mai specială decât orice prințesă de pe pământ.

După plecarea lui Luke încercă să se scufunde în hârțogărie, dar nu putu scăpa de sentimentul pe care îl avea în ultimul timp, și anume că îl încurajase pe Mack să-și scoată propriul ziar doar pentru a-l scoate din viața ei și a-l împinge în brațele altei femei.

- Nu mi-ai spus niciodată că soția ta are cancer, zise Kristen, privindu-l acuzator pe Mack.

El se așteptase la asta de la întâlnirea lor cu Susie de la cafenea, dar Kristen avusese decența de a aștepta până se întorsese la relativa intimitate din birou. Era limpede că simțea îndreptățită să afle vestea aceasta. Însă lui nu i se părea așa.

- Poate din cauză că nu am considerat că era treaba ta, replică el. Nu are nimic de-a face cu ziarul sau cu relația noastră profesională.

Ea se cutremură de parcă ar fi pălmuit-o.

- Credeam că suntem prieteni, zise ea încet, apoi se ridică. Am greșit.

Înainte de a putea răspunde, ea își luase haina și se îndreptă spre ușă.

- Mă întorc mai târziu să termin, și sper că până atunci vei pleca.

Mack se holbă în urma ei și mormăi o injurătură. Ziua mergea din ce în ce mai bine. Mai devreme, observase expresia învinsă din ochii lui Susie în timp ce o prezenta pe Kristen. Pentru că ea nu văzuse decât o femeie frumoasă, bine făcută și sănătoasă, și transformase totul într-o competiție din care ieșea învinsă. Acum o supăraseră pe Kristen, făcând-o să simtă că o lăsase intenționat pe dinafară.

- Probleme? întrebă cumnatul lui, intrând în birou cu un rânjet familiar, molipsitor.

- Nu-mi pune răbdarea la încercare, Luke. Nu sunt în dispoziția potrivită.

- Așa mă gândeam și eu. Te-am auzit injurând la două secunde după plecarea furtunoasă a lui Kristen, care a trecut pe lângă mine la ușa din față. Probleme în afacerea ziaristică?

- Cam așa ceva, răspunse Mack, hotărât să nu intre în detalii cu un puști care nu terminase încă facultatea.

- Amuzant, spuse Luke afabil. Și sora mea părea să fie cu capsă pusă. Cred că e molipsitor.

Mack rămase nemișcat.

- Ai văzut-o pe Susie?

- Vin de la biroul ei, explică Luke, studiindu-l cu o privire înșelător de neutră. Poți să-mi explici ce se întâmplă?

- Nu se întâmplă nimic.

- Bun, atunci uite ce cred eu, dacă vrei să știi, spuse Luke, ignorând încercarea evidentă a lui Mack de a părăsi

subiectul. Frumoasa Kristen te vrea pe tine. Susie te-a luat la trei păzește. Iar tu ești prins între ciocan și ni-covală, pentru că o iubești pe sora mea și ai nevoie de Kristen.

Mack îl privi uimit.

- Nu-i rău pentru un amator. Poate că ar trebui să vorbești cu Will să te ia la cabinetul lui, mai ales că toată lumea știe că specializarea ta în istorie nu-ți va fi de nici un folos practic.

Luke ridică din umeri.

- Îmi place istoria. M-a ajutat să scap de școală, explică el, aruncându-i o privire vicleană. Prin urmare, vrei sfatul meu, până la urmă?

Mack simțea că era ridicol să accepte oferta, dar trebuia să admită că nu mai știa ce să facă. Poate că părerea cuiva care de abia aflase putea să-l ajute.

- Dă-i drumul, spuse el șovăielnic.

- Combină-mă cu Kristen. Eu o să-i abat atenția. Iar tu poți să te concentrezi și s-o faci pe sora mea fericită.

Mack rămase fără cuvinte. S-ar fi așteptat la așa ceva de la Matthew, dar Luke era încă un puști.

- Ești prea tânăr pentru Kristen, protestă el. O să te mănânce cu fulgi cu tot.

Luke îi rânji încrezător.

- Nici o șansă. Te studiez de mult, și l-am studiat și pe fratele meu. Am învățat din greșelile voastre.

- Greșeli? repetă Mack sarcastic.

- Crede-mă că ați făcut destule, amândoi. Eu pot să le țin piept tuturor Kristenelor din lume.

Mack își ascunse zâmbetul.

- Deci acesta ar fi un gest mărinimos din partea ta ca să-ți protejezi sora, să salvezi căsătoria noastră și să ajuti la buna funcționare a ziarului?

- Cam așa ceva. Ce crezi?

Dorința înfocată din ochii lui îl făcu pe Mack să accepte. Orice bărbat simte nevoia de a face pe cavalerul în armură strălucitoare, din când în când. Dacă dorința

lui Luke de a face asta îi salva pielea lui Mack, cu atât mai bine.

- Kristen va fi greu de cucerit, îl avertiză el.

- Bineînțeles că da. Crede că te vrea pe tine, spuse

Luke. O pot convinge că nu-i așa.

Mack îl studie curios.

- Și apoi ce? Nu trebuie să te întorci la facultate peste câteva zile?

- Festivitatea de absolvire e în mai puțin de o lună, îi aminti Luke. Până atunci pot veni acasă la sfârșit de săptămână. Nu-ți face griji. Sunt în stare de asta. Ceva imi spune că m-am pregătit pentru asta în tot timpul facultății, iar profesoara aceea din ultimul semestru...

Mack se holbă la el.

- Ai avut o relație cu o profesoară?

- Ei bine, tehnic vorbind, cred că era profesor suplitor, dar da. Oricum, cred că a fost probabil încălzirea perfectă pentru Kristen.

- Mă uimești. Dar mi se pare că am auzit că plănuiai să mergi în Europa după absolvire. Cred că ai spus că este o călătorie pe care o faci o dată în viață. Ce se va întâmpla atunci cu relația ta nou-nouță? Va trebui să lipesc la loc inima zdrobită a lui Kristen?

- Categorie nu. De fapt, mă duc la Nisa și Monaco. Și cred că Kristen s-ar potrivi perfect.

- Ea are o slujbă aici, îi aminti Mack.

Luke îl privi dezgustat.

- Sunt doar două săptămâni, frate. Găsește un înlocuitor. Vrei să te scot din dezastrul acesta sau nu?

- Ți-aș fi incredibil de recunoscător, admise Mack. Va trebui totuși să-mi ierți scepticismul. Eu o cunosc pe Kristen, iar tu încă nu ai întâlnit-o.

Luke ridică mâna.

- Adresa, te rog.

- Te duci la ea acasă? Întrebă Mack, șocat de îndrăzneala lui.

- Avem timp de pierdut?

Mack mângâli adresa, apoi clătină din cap. Planul acesta nebunesc al lui Luke putea să funcționeze, deși avea sentimentul groaznic că împingea un peștișor în calea unui baracuda care se rotea. Însă în momentul acesta nu știa prea sigur care dintre ei era peștișorul.

Susie se întoarse din excursia la cumpărături cu Shanna simțindu-se oarecum mai bine. Găsise niște haine trăsnet, iar Shanna o asigurase că Mack avea să rămână cu gura căscată. Încercase chiar și o duzină de peruci și găsise una scurtă cu bucle blond-aurii care se potrivea cu tenul ei și o făcea să pară o femeie diferită. Acum nu mai arăta ca Annie Orfana, ci ca Sharon Stone, după ce își tunsese singură părul blond.

Fu surprinsă să-l găsească pe Mack acasă. Rămânea atât de târziu la birou, încât fusese sigură că va avea timp de o baie plăcută cu spumă înainte de a-l primi în alt neglijeu sexy pe care îl cumpăraseră la insistențele Shannei.

El ridică privirea de la hârtiile pe care le studia și îi zâmbi.

- Cred că te-ai distrat, spuse el, observând cât de multe pachete avea.

- Nu am mai cumpărat așa de ani de zile. Shanna e ca un sergent al hainelor la modă. M-a târât din magazin în magazin, refuzând să cumpere ceva ce nu era absolut perfect și pe deasupra un chilipir. Kevin ar trebui să-mi mulțumească.

- De ce? întrebă Mack pierdut.

- Pentru că și-a concentrat toată atenția asupra mea și nu a mai apucat să cheltuiască bani aiurea pentru bebeluș. Se pare că a cam întrecut măsura în ultimul timp, iar el își petrece timpul liber ducând înapoi tot ce e în plus.

Mack chicoti.

- Ceva îmi spune că asta e strategia ei, să cumpere mai mult decât vrea, pentru ca el să fie fericit că înapoiază câteva lucruri.

Susie îl privi uimită.

- Cum de ți-ai dat seama? Kevin nu și-a dat.
- Probabil că e mai ușor pentru cineva din afară.
- Acum, vino aici și arată-mi ce ai cumpărat.
- Ea scutură din cap.
- Scuze. Sunt surprize.
- El păru cam dezamăgit.
- Atunci vino doar aici și povestește-mi cum ți-a fost ziua. Nu te duce direct în pat.
- Nu mă duceam. Plănuiam o baie cu spumă și ceva special pentru tine mai târziu.
- Chiar? Sunt intrigat.
- Îmi acorzi jumătate de oră?
- El încuviință.
- Ia-ți tot timpul de care ai nevoie. Eu am destule de făcut. Încă nu am scris editorialul pentru ediția de săptămâna viitoare.
- Scrie repede, îi spuse ea, îndreptându-se spre dormitor.

Acolo lăsă cumpărăturile, cu excepția neglijelui cu bretele subțiri. Mătasea îi atingeă ușor formele voluptuoase ca o cascadă crem.

Făcu baie, se îmbracă în neglijelul de mătase, apoi își aranjă noua perucă blondă. La urmă se dădu cu puțin rimel și un strop de luciu de buze.

Când se întoarse în sufragerie, Mack ridică privirea de la laptop. Ochii lui se umplură imediat de apreciere.

- Parcă ești Carole Lombard într-unul din filmele acelea vechi, îi zise el. Ești splendidă, Susie. M-ai lăsat fără suflare, sincer.

Ea zâmbi auzindu-i cuvintele, însă dorința neascunsă din ochii lui o convinse.

- Vino aici, murmură el răgușit.
- Cred că ar fi mai bine să vii tu.
- Nu sunt sigur că mă pot ține pe picioare.
- Ea îl privi sceptică.
- Serios?
- Serios, confirmă el, deși se ridică nesigur și se îndreptă spre ea.

Ea simți că plutea în brațele lui. Știa că își va aminti mult timp privirea din ochii lui. Începea să aibă nevoie de privirea aceea, așa cum au plantele nevoie de apă. O făcea să se simtă ca o femeie. Nu, o făcea să se simtă ca o femeie *dezirabilă*, și în ultimul timp, acesta era un pisc greu de atins. În unele zile o cuprindea disperarea, gândindu-se că nu avea să se mai simtă niciodată așa. Ziua de astăzi fusese una dintre ele.

Recunoașterea aceasta o făcu să se gândească din nou la Kristen, femeia care, intenționat sau nu, o făcuse să se simtă incompletă și necorespunzătoare.

- Mack, îmi pare rău pentru scena cu Kristen de la localul lui Sally. Ar fi trebuit să mă port mai frumos.

- Cred că te-ai purtat uimitor de bine.

- Numai că ea a...

- Șșșt, murmură el cu buzele pe obrazul ei. Să nu o aducem în casa noastră, în dormitorul nostru. De altfel, nu va mai fi o problemă.

Surprinsă, Susie se trase înapoi și îl privi în ochi.

- Ai concediat-o?

- Nu, răspunse el, frecându-și nasul de gâtul ei și încercând cu vitejie să-i distragă atenția.

- A demisionat? Asta ar fi fost și mai uimitor... „și minunat”, recunosc eu sincer în sinea ei. Mack nu s-ar fi simțit vinovat dacă Kristen ar fi renunțat singură la slujbă.

- Nu.

Buzele lui coborau spre valea dintre sâni ei.

Susie simți cum i se tăia respirația, dar nu era pregătită să renunțe la conversație.

- Mack, spune-mi la ce te-ai referit.

- Luke va repara lucrurile.

Ea se dădu înapoi atât de repede, încât fu cât pe ce să cadă. Mack trebui s-o țină.

- Lai amestecat pe fratele meu în asta?

- De fapt, el a venit la mine și s-a oferit voluntar.

Ea se holbă la el, nevenindu-i să creadă.

- Ca să facă ce, mai exact?

- Nu l-am întrebat, dar îmi imaginez că seducția ocupă un loc de cinste în planurile lui.

- Dar nici măcar n-a întâlnit-o. M-a implorat să i-o prezint. Eu l-am refuzat.

Mack rânji.

- Cred că de asta a venit la mine. Și se pare că a înțeles că Kristen te face să te simți nesigură, pentru că și-a formulat cererea ca pe o modalitate de a-ți proteja onoarea și căsnicia noastră.

Susie rămase holbându-se la el.

- Și tu l-ai lăsat?

- Hei, pentru mine va fi foarte bine dacă îți va reda încrederea în propria persoană și mă va scăpa de atenția ei.

- Atunci înseamnă că recunoști că încă umblă după tine? Slavă Domnului! Începeam să cred că ești unul dintre bărbații aceia neghiobi care sunt prinși în mreje din cauză că nu le funcționează creierul.

- Creierul meu funcționează foarte bine, i-o întoarse Mack, clar ofensat.

- Se pare că nu, dacă l-ai trimis pe Luke să aibă grijă de asta. E un puști, Mack.

Mack clătină din cap.

- Crede-mă că nu mai e de mult.

- O să-i frângă inima, prezise Susie. Și dacă se întâmplă asta, nu te voi ierta niciodată.

- Hei, Luke e un bărbat adult. El a vrut să facă asta. Nu știu dacă gândea cu hormonii sau cu creierul, dar cred că se poate descurca cu Kristen. La început nu am crezut, dar am văzut în el ceva ce nimeni nu a văzut. Se organizează foarte bine, probabil mai bine decât Matthew sau decât mine la vârsta lui. Pretinde că a învățat urmărindu-ne greșelile. M-a surprins al naibii de tare, fiindcă mă gândeam că eu, cel puțin, am fost foarte discret.

- Sper să ai dreptate, zise Susie, care nu era pe deplin convinsă. Nu vreau să fie rănit.

- Și el nu vrea ca tu să fii rănită. Face asta și pentru tine, nu doar pentru motivele lui infame. Cred că e dulce că vrea să fie cavalerul tău în armură strălucitoare.

Dulce? Susie se putea gândi la alte câteva cuvinte care să-i descrie purtarea. Și primul care îi venea în minte era smintit.

- Crezi că putem uita de fratele tău și de Kristen? întrebă Mack nostalgic. Țin în brațe o străină blondă și frumoasă, și vreau s-o duc în pat.

Susie îl privi în ochi.

- Străină, nu? Faci des asemenea lucruri?

- Glumești? Dacă află soția mea, mă omoară.

Ea îl privi radioasă.

- Nu uita asta, zise ea dulce în timp ce își încolăcea picioarele pe după mijlocul lui și îi acoperea gura cu gura ei, apoi se lăsă purtată pe tărâmul fanteziei.

capitolul 21

De cum intră pe ușa casei unchiului Mick pentru cina de duminică, Susie simți atmosfera foarte tensionată.

- Ce se întâmplă? îi șopti ea lui Abby, care era mai aproape.

- Trace tocmai a aflat că sora lui are o relație cu fratele tău, răspunse aceasta tot în șoaptă. Și acum așteptăm cu toții să izbucnească știi tu ce.

- Laila chiar a venit aici cu Matthew? întrebă Susie, fără să încerce măcar să-și ascundă surprinderea. Îmi imaginam că au de gând să mai țină relația secretă pentru un timp.

Abby se răsuci spre ea.

- Tu știi?

Văzând reacția uluită a verișoarei ei, Susie dădu înapoi.

- Nu de mult. Și am aflat doar după ce am insistat să vină la cină împreună cu fata cu care se întâlnea. Când a apărut Laila la ușă, am crezut că era o coincidență ciudată.

Abby o împinse spre verandă.

- Și? întrebă ea. Matthew se proteste ca de obicei? Dacă e așa, Trace o să-l omoare. Știi cât de protector e față de Laila.

- De fapt, cred că Matthew s-a îndrăgostit rău de tot de ea. Din câte am înțeles, sunt împreună de ceva timp. Sau despărțit la cererea Lailei, dar despărțirea nu a durat. Asta îmi spune că sentimentele sunt reciproce și tot mai puternice.

Abby părea uluită.

- Măi să fie! Mă bucur pentru Laila. Aș face mai bine să mă întorc în casă și să încerc să nu-mi las soțul să-l pocnească pe Matthew drept în fața lui frumoasă.

Susie zâmbi.

- Sunt sigură că toată lumea va aprecia asta.

Își urmă verișoara înăuntru, gândindu-se că va avea nevoie de ajutor dar, spre uimirea ei, Laila părea să țină lucrurile sub control, și încă foarte bine. Era chiar în fața fratelui ei.

- Nu vei lua deciziile astea în locul meu, spunea ea, împungându-l pe Trace în piept. Sunt o femeie adultă.

- O femeie care se pare că și-a pierdut mințile. Matthew e un tip destul de cumsecade, dar a avut multe povești cu femeile, și asta nu e bine, Laila.

Ea îi aruncă o privire dezgustată.

- Nu crezi că sunt la curent cu toată istoria asta? Nu crezi că am luat-o în considerare? Nu sunt proastă, Trace. Nici auto-distructivă.

Matthew păși în față și îi puse mâna pe umăr, ca s-o calmeze, dar asta nu-i aduse decât o privire încruntată și furioasă din partea lui Trace. Matthew îl ignoră.

- Laila, e în regulă, o liniști Matthew. Poate că ar trebui să ies afară cu fratele tău și să avem o discuție între patru ochi. Trebuie să știe că iau relația asta în serios.

Susie nu știa sigur cine era mai șocat de comentariu: Trace sau Laila. Și ea era uluită. Era aproape sigură că adjectivul *serios* nu mai ieșise niciodată de pe buzele fratelui ei, cel puțin nu în legătură cu o femeie.

- Serios? repetă Laila.

Matthew o privi neîncrezător.

- Nu ți-am spus același lucru de o sută de ori?

- Da, dar am crezut întotdeauna că o spuneai ca să te culci cu mine.

Trace aproape se înecă și ochii îi luară foc.

- Jur pe Dumnezeu... începu el, dar de data îl opri Abby, punând mâna pe el.

- Lasă-l să vorbească, îi porunci ea.

- Laila, te iubesc, spuse Matthew inflăcărat, apoi se uită în jurul lui cu un aer sfidător. Gata, am spus-o

în fața tuturor acestor martori, care mă vor trage cu siguranță la răspundere pentru cuvintele mele.

- Eu sigur o voi face, declară înfierbântat Trace, dar altă atingere a lui Abby îl făcu să se dezumfle. Bun, îmi retrag vorbele, dar pe cuvântul meu, Matthew...

- Mda, mda, o să mă bați măr sau mai rău, zise Matthew rânjind. Crede-mă, știu ce simți. Am spus același lucru de multe ori atunci când Mack a început să iasă cu Susie.

Susie se uită în jur după soțul ei, care intrase mai devreme. Acum părea să fi dispărut.

Chiar atunci se apropie Shanna, cu o privire îngrijorată. Se aplecă și șopti la urechea lui Susie:

- Ai idee ce se întâmplă aici?

Susie o privi fără să înțeleagă.

- Adică în afară de faptul că Matthew și Laila au venit împreună, ca un cuplu?

Shanna încuviință.

- Asta e tot ce știu, recunosc Susie. Vrei să spui că mai e alt scandal?

- Oh, da. Luke e în bucătărie cu Kristen. Mack pare incolțit. Iar buni și-a întins toate antenele.

- Oh, Dumnezeule, murmură Susie. La ce s-o fi gândit fratele meu?

Porni spre bucătărie, dar Mack îi ieși înainte, o prinse în tăcere de braț și o împinse în direcția opusă.

- Nu vrei să fii acolo chiar acum, îi zise el tensionat.

- Din cauza lui Luke și a lui Kristen? întrebă ea dulce. El făcu ochii mari.

- Ai aflat? întrebă, apoi gemu. Bineînțeles că ai aflat. Shanna de-abia aștepta să iasă de acolo și să te găsească, nu-i așa?

- Mda. Cât de rău e?

- Bunica ta e o sfântă. Pot să-ți zic că are o mie și una de întrebări, mai ales pentru mine, dar a reușit să se abțină. A spus numai că ar trebui poate să te caut, îi explică el, cu o privire plină de speranță. Cred că ar trebui

să plecăm acum. Ce crezi? Am avut destule focuri de artificii pentru o zi. Tu?

- Cred că dacă plecăm, vom arăta că am lăsat-o pe femeia aceea să mă învingă. Rămânem, spuse Susie, privindu-l pe Mack cu asprime. Și apoi o să-mi omor fratele pentru că nu judecă mai mult decât un țânțar.

Din fericire pentru Mack, după ce toată lumea se așază la cina de duminică, se instaură un haos atât de mare, încât Susie și Kristen de abia se văzură și nu fură nevoite să schimbe nici o vorbă. Luke era și el destul de departe de Susie. Oricum, aproape toată atenția se îndrepta asupra lui Matthew și a Lailei. Nimeni nu părea să știe cum să-i trateze, acum că erau un cuplu.

Pe măsură ce masa înainta, Mack își privea cu atenție soția. I se părea cam palidă. O puse pe seama tratamentului, dar nu se putea înșela asupra tensiunii din atmosferă. În secunda în care terminară desertul, Jo apărură lângă Susie și o luă de acolo, sugerând că și ea îi văzuse încordarea.

Will i se alătură lui Mack.

- O zi interesantă, nu crezi?

- A fost iadul pe pământ.

- Cum face față Susie?

- Încearcă, dar îi e mai greu decât crezusem să stea în aceeași cameră cu Kristen. Pare să nu conteze că a venit aici cu Luke.

Will chicoti.

- Apropo, cum s-a ajuns la asta?

- E o poveste lungă, răspunse Mack, aruncându-i o privire cumnatului său, care se aplecase ca să-i șoptească ceva la ureche lui Kristen.

Nu-și dădea seama dacă aceasta era amuzată de ce-i spunea Luke sau din cauza întregii situații. Cunoscându-l pe Kristen, probabil că cedase insistențelor lui Luke din propriile ei motive. Iar Mack nici nu voia să se gândească care ar fi putut fi acestea.

Jo apărură brusc lângă el.

- Mack, cred că Susie trebuie să plece acasă și să se odihnească, zise ea încet.

El își privi alarmat soacra.

- Se simte bine?

- Cred că e doar epuizată. Și știu că testul de mâine o îngrijorează de moarte.

Mack se holbă la ea, fără să înțeleagă.

- Test? Ce fel de test are mâine?

Jo păru surprinsă.

- Nu ți-a spus despre tomografie? Controlează să vadă dacă au apărut îmbunătățiri în privința cancerului. E un punct de cotitură important, Mack.

Mack simți că nu avea aer.

- Nu mi-a spus nici o vorbă.

- Oh, vai de mine! Cred că nu a vrut să-ți faci griji, zise Jo vinovată. Știe că ai multe pe cap în ultimul timp.

- Nimic nu e mai important decât sănătatea ei, zise el pe un ton categoric. Mulțumesc, Jo.

În drum spre soția lui, încercă să se liniștească. Cum putuse Susie să-i ascundă ceva atât de important? Și nici nu era prima oară. În primul rând, încercase să ascundă că avea cancer. Nu învățase oare că putea avea încredere în sprijinul lui?

Sigur, era ocupat, și poate că ea se gândise la asta, dar ce spunea despre căsnicia lor faptul că ea nu credea că el ar fi vrut să știe, că nu merita să știe? Pentru prima dată de la nunta lor grăbită, se întrebă dacă nu făcuseră o greșală, până la urmă. Era limpede că atunci când era vorba despre lucrurile importante din viața lor, despre încredere și comunicare, erau mai departe unul de altul ca niciodată.

Pe Susie o lăsară nervii în cele din urmă. La sfârșitul mesei se simți atât de epuizată, încât avu nevoie de toate puterile ca să se ridice și să iasă de acolo. Mack nu observase, dar din fericire mama ei văzuse, o scosese din sufragerie și o dusesse într-una dintre camerele de oaspeți, ca să se întindă câteva minute. Dacă s-ar fi prăbușit

în fața familiei ar fi fost în regulă, dar n-ar fi putut suporta umilința de a leșina în fața lui Kristen.

Când ușa se deschise și intră Mack, ea se ridică speriată.

- De unde ai știut unde eram?

- Mama ta mi-a spus. A zis că e timpul să te duc acasă.

În vocea lui era un ton pe care nu-l auzise niciodată, o distanțare. Sau era doar o mânie de abia reținută?

- Mack, totul e în regulă?

- Totul e foarte bine, zise el neconvincător. Poți să te ridici și să mergi sau te duc eu? Putem să ne strecurăm prin bucătărie.

- Merg, răspunse ea, studiindu-i expresia întunecată.

Ar fi vrut să insiste și să afle explicația dispoziției lui ciudate, dar nu era sigură că putea suporta răspunsul.

Călătoriră spre casă în tăcere.

Când ajunseră în apartament, Mack spuse:

- Du-te și întinde-te pe pat. O să-ți aduc niște ceai. Susie încuviință.

- Mulțumesc.

Înainte de a putea pleca, el adăugă:

- Și apoi vom vorbi.

Ea se opri.

- Despre ce?

- Vorbim după ce îți aduc ceaiul, zise el și o lăsă acolo.

Dacă n-ar fi fost atât de obosită, ar fi argumentat, dar stresul zilei o terminase. Se dezbracă, își luă cămașa de noapte preferată și se cuibări între cearșafuri. Adormi în secunda în care se lăsă cu capul pe pernă.

Când se trezi, camera era plină de umbre și Mack stătea alături de pat, cu o expresie indescifrabilă.

- Ți s-a răcit ceaiul, zise el. Îți pregătesc altă ceașcă.

- Nu, răspunse ea încet. Este evident că ești furios dintr-un motiv anume. Hai să vorbim despre asta.

El ezită, apoi întreabă:

- Ești sigur în stare?

- Sunt bine. Somnul m-a ajutat.

El se așează din nou, apoi o privi cu un amestec de frustrare și resemnare.

- Ce fel de căsnicie crezi tu că avem, Susie?

Întrebarea aceasta și disperarea din glasul lui îi strânsă inima.

- Am avut câteva obstacole, dar una bună, cred, având în vedere tot ce a trebuit să înfruntăm.

- Și eu aș fi zis același lucru înainte de a vorbi cu mama ta, mai devreme.

- Ce a putut să-ți spună mama ca să-ți pui asemenea probleme? întrebă ea, sincer dezorientată.

- A spus că mâine ai o tomografie importantă, una despre care nu te-ai deranjat să-mi spui, răspunse el, privind-o exasperat. De ce ai ține ascuns așa ceva?

- Nu a fost un mare secret, insistă ea. Nu am intenționat niciodată să-l ascund de tine. Numai că ai fost atât de ocupat, și mâine-seară e petrecerea de lansare. Ai amânat-o o dată din cauza mea. Nu voiam să începi să te îngrijezi și s-o amâni din nou. Testul nu e mare lucru. Mama a spus că mă duce ea.

- Nu e mare lucru? repetă el, cu o furie abia reținută. Testul acesta ne va spune dacă chimioterapia a ajutat, nu? Nu crezi că asta e mare lucru?

Tonul lui o făcu să se cutremure.

- Rezultatul e mare lucru, nu testul, încercă ea să-i explice logica ei. Și nu o să-l știu imediat. Dacă l-aș fi primit pe loc, te-aș fi luat cu mine.

- Chiar? Cum să cred asta? Credeam că suntem împreună în asta, Susie. Tot drumul.

- Suntem, zise ea încet, înțelegând ce greșală uriașă făcuse. Nu îi spusese un lucru care se putea dovedi critic pentru viitorul lor. Bun sau rău, rezultatul avea să decidă cumva fi viața lor în continuare. Îmi pare atât de rău, Mack. Am crezut că făceam ce trebuie.

El scutură din cap.

- Nu trebuie să mă protejezi, Susie, sau să ascunzi lucrurile față de mine, sau să iei hotărâri în locul meu. Când este vorba despre noi, despre sănătatea ta,

eu decid dacă ceva este incomod sau neimportant. Și îți spun chiar acum că nimic nu este neimportant și nimic nu este incomod. Voi merge mâine cu tine la test.

Declarația sunase ca o provocare, exact așa cum avusesese de gând.

- Bine.

- Și te rog să-ți amintești următorul lucru. *Te iubesc*, adăugă el apăsător. Nu dau două parale pe petrecerea aceea stupidă. La ce oră e testul?

- La opt, recunosc eu ea, simțindu-se și mai nesocotită.

- Seara? întrebă el uluit.

Ea clătină din cap.

- Dimineața.

El o privi uimit.

- Și te-ai gândit că un test la opt dimineața mă va face să amân o petrecere care are loc la șase seara?

Ea dădu înapoi.

- Când pui problema așa, nu are prea mult sens. Pur și simplu, nu am vrut să-ți faci griji.

- Ei bine, îmi fac griji, și nu din cauza testului. Din cauza noastră. Ai făcut asta pentru că o parte din tine încă mai crede că o să dau bir cu fugiții dacă lucrurile devin prea grele?

Ea se întrebă dacă așa era. Se mai temea oare că Mack, bărbatul care nu rămăsese prea mult cu nici o femeie, va alege calea ușoară? Nu, categoric nu, își spusese ea. Știa că nu era așa. În primul rând, văzuse loialitatea nemeritată pe care o dovedise față de mama lui. Nu îi va da nici ei cu piciorul, nu când avea nevoie de el.

Sau adevărata ei teamă era că dacă primeau vești rele, el avea să rămână alături de ea mai degrabă din milă decât din iubire? Poate că da, se gândi ea oftând cu regret. Însă nu putea să-și recunoască nesiguranța, pur și simplu.

- Mack, ai fost stânca mea în toate astea. Te rog să nu crezi nici o clipă că nu înțeleg cât de greu ți-a fost.

- Nu greu e problema, Susie, răspunse el, susținându-i privirea. Greul îl pot duce. Dar nu pot suporta să mă lași pe dinafară.

- Nu se va mai întâmpla, jură ea.

În ciuda promisiunii, el rămase atât de mult timp într-o tăcere împietrită, încât ea se gândi că poate nu o ierta pentru insensibilitatea ei, pentru lipsa ei de încredere în el. În cele din urmă, el oftă, cutremurându-se.

- Promite-mi ceva, Susie, o promisiune solemnă.

- Orice.

- De acum încolo, împărtășim lucrurile, bune și rele. Altfel, nu avem nici o șansă.

Ea auzi solemnitatea din spatele cuvintelor și o sperie de moarte.

- Promit, șopti.

El se cuibări în pat alături de ea și o luă în brațe.

- Nu-mi place să mă cert cu tine, murmură.

- Nici mie nu-mi place, răspunse ea, așezându-și capul pe umărul lui. Dar probabil că o vom face din nou.

Îi simți zâmbetul pe obraz.

- Mai mult decât probabil.

- Dar va fi în regulă, spuse ea cu neobișnuită siguranță.

- Vom fi în regulă, încuviință el. Întotdeauna.

Ea știa că aveau să fie puși la încercare, așa cum sunt toate cuplurile căsătorite. Probabil nu doar o dată. Nu trebuia decât să se prindă de promisiunea lui Mack că aveau să fie bine întotdeauna, oricare ar fi fost obstacolele pe care le înfruntau.

Laila respiră în sfârșit adânc, lucru pe care nu îndrăznise să-l facă toată după-amiaza, și se întoarse spre Matthew.

- Ei bine, a fost amuzant, zise ea sarcastic. Mi s-a înnodat stomacul. Ție?

Matthew o privi precaut, apoi spuse:

- Gândește-te în felul următor. Nu va trebui s-o facem din nou.

- Ai de gând să pleci din oraș?

- Mă refeream la prima dată. Acum toată lumea știe despre noi. O vreme vor rumega vestea. Îmi imaginez că va trebui să respingem o grămadă de sfaturi bine intenționate, dar apoi se va așeza praful și vom fi uitați.

Laila îl privi fără să-i vină să creadă.

- Scuză-mă, dar îți cunoști familia? Sau pe a mea, dacă tot veni vorba?

Chiar în timp ce vorbea, îi sună telefonul. Uitându-se la apelant, văzu că era fratele ei. Îndesă telefonul înapoi în geantă.

- Cine era? întrebă Matthew.

- Trace, recunosc eu ea.

- Nu se va enerva mai tare dacă nu-i răspunzi?

- Tot ce se poate.

- Și ție îți convine?

- Pentru moment, da.

Telefonul sună a doua oară, iar ea nici măcar nu-l scoase din poșetă. A treia oară însă îl scoase și se răsti:

- Ce vrei?

Când auzi glasul mamei ei, sări ca arsă.

- Îmi pare rău, mamă. Credeam că era altcineva.

- Fratele tău, fără îndoială.

- Bănuiesc că te-a pus la curent cu toate evenimentele de astăzi, spuse Laila, resemnându-se să asculte dojana.

- Evenimentele de astăzi nu mă interesează. Însă sunt foarte interesată de relația asta care s-a desfășurat chiar sub nasul meu de câteva luni bune. Scumpo, unde ți-e capul? Matthew e destul de tânăr ca... începu ea, dar nu mai termină.

- Ca să-mi fie ce? întrebă Laila, aruncându-i o privire bărbatului despre care era vorba. Fiu? Cu greu. Te asigur că e major.

- Ei, bineînțeles că este. Nu ești proastă, dragă.

- Cred că ar trebui să-ți mulțumesc pentru apreciere.

- Prin urmare, când o să-l aduci aici, pentru ca eu și tatăl tău să putem petrece un timp cu el?

- Mamă, îl cunoști pe Matthew de o viață.
- Nu ca pe cineva cu care te întâlnești, replică mama ei. Îți sugerez s-o faci în curând, pentru că tatăl tău rină și fulgeră despre răul pe care îl va face relația asta reputației băncii, când se va afla.

Laila se întoarse și se uită mohorâtă la Matthew. Se așteptase la așa ceva. Ei bine, ea își suportase partea de umilință nedorită și interogatorii din partea familiei O'Brien și a fratelui ei. Acum era rândul lui.

- Nu lăsa pe mâine ce poți face astăzi, zise ea, cu hotărâre întunecată. Venim în zece minute.

Închise și văzu că Matthew o privea precaut.

- Unde vom merge în zece minute, sau nici nu mai trebuie să întreb?

- Părinții mei vor să trecem pe la ei, răspunse ea dulce. Și dacă speri să împrumuți vreodată un bănuț în orașul acesta, îți sugerez să nu îl jignești mai tare pe tata. Auzind sugestia, el se încruntă.

- De ce l-aș jigni?

- Te întâlnești cu prețioasa lui fiică, îi aminti ea. Asta e o jignire destul de mare. Acum trebuie să-l faci să creadă că e serios.

- Nici o problemă. Deja v-am spus, ție și lumii întregi, că este.

- Nu știu sigur dacă măcar eu cred asta. Crede-mă, tata o să fie mai greu de convins.

- Mai greu decât Trace?

- Crede-mă, fratele meu a fost practic o bomboană în comparație cu ce te așteaptă.

Matthew se strâmbă.

- Fir-ar să fie, acum chiar aștept s-o fac.

Ea încuviință, satisfăcută.

- Bun. Acum știi cum m-am simțit eu mergând astăzi la Mick și Megan.

- Deci asta e revanșa?

Ea zâmbi dulce.

- Cam așa ceva.

- Ești o femeie foarte perversă, comentă el.

- Mulțumesc.
- Nu știu sigur dacă am spus-o ca pe o laudă.
- Nu contează. Mi-a ridicat mult moralul, zise ea fericită.

Când intrară pe aleea casei ei părintești, Matthew era cam palid. Și îi trebui neobișnuit de mult timp ca să oprească motorul. Laila ieși din mașină și se îndreptă spre partea șoferului.

- Haide, puștiule. Te protejez eu.
- El ieși din mașină, uitându-se urât.
- Nu e prea amuzant.
- Mie mi se pare caraghios, replică ea zâmbind.

Impresionanta ușă din față se deschise când se apropiară, iar mama ei rămase în hol, îmbrăcată într-un costum tricotat scump, cu pantofi cu tocuri joase și fiecare fir de păr la locul lui. Astea erau hainele comode de duminică pentru familia Riley, se gândi Laila, gândindu-se la amestecul vestimentar de la familia O'Brien și la haosul din atmosferă. Deși Carrie și Caitlyn aveau deplină libertate aici, până și nestăpânitele gemene ale lui Abby păreau să înțeleagă că asta era o casă sumbră.

- Bună, dragă, exclamă mama ei, întâmpinând-o cu un pupic pe obraz. Matthew, mă bucur să te văd. Nu ne-am întâlnit de mult. Ai terminat facultatea acum?

Laila îi aruncă o privire asasină.

- Mamă!
- Cel care termină anul acesta e fratele meu mai mic, Luke, răspunse Matthew, care părea mai degrabă amuzat decât înghețat sau insultat.

- Oh, bineînțeles. Ce prostie din partea mea! Să mergem în salon. Domnul Riley e acolo, răsfoind toate ziarele de duminică.

Laila își dădu ochii peste cap. Cine mai avea saloane, oricum? Mama ei părea să fi scos la purtare cele mai formale maniere sudiste și toate cuvintele învechite pentru ocazia aceea.

- Uite cine a venit, dragă, anunță mama ei când intrară în încăperea numită de obicei cameră de zi, pentru a nu fi confundată cu sufrageria oficială, în care intrau rareori.

Lawrence Riley lăsă ziarul și se ridică. Îl examină dintr-o privire pe Matthew, se încruntă și apoi o îmbrățișă pe Laila fără prea mare chef.

- Am auzit că vă dați în spectacol, spuse el direct.

- Fir-ar să fie, tată, nu ne saluți măcar? Sau să te bucuri că ne vezi?

- Obiceiul meu e să trec direct la subiect. Prostia asta nu poate continua.

Fu rândul lui Matthew să se încrunte.

- Despre ce prostie este vorba, domnule?

- Despre tine și fiica mea, topăind prin oraș și făcându-vă de râs. Nu dă bine. Ea o să ajungă de râsul oamenilor. Iar asta îi va pune la îndoială judecata și banca va pierde credit.

Matthew părea gata să explodeze. Înainte de a o face, Laila se ridică.

- Mulțumim foarte mult pentru sprijin, tată. Ca de obicei, a fost o plăcere. Acum vom pleca.

- Stai doar o clipă, ordonă tatăl ei. Nu poți să pleci când vrei din casa mea, tânără doamnă. Sunt șeful tău.

- Oh, iartă-mă, am crezut că în casa aceasta ești tatăl meu, i-o întoarce ea. Dacă vrei să discuți despre asta în calitate de șef, ne vedem mâine-dimineață la birou. Eziță, apoi adăugă: Sau poate că nu. Poate că demisionez acum și scap de o bătaie de cap.

- Laila! protestă mama ei șocată.

- Haide, Matthew, zise Laila, ignorând-o. Să plecăm de aici.

- Dacă pleci acum de aici, nu te mai deranja să vii la bancă mâine, strigă tatăl ei în urma lor.

- Nu m-ai auzit? Tocmai am demisionat, țipă ea înapoi.

Matthew se opri în hol, cu o expresie îngrijorată.

- Haide, Laila, o linguși el. Liniște-te! Nu vrei să faci asta.

- Oh, ba da, îl corectă ea. Să privim lucrurile în față. Tata nu a vrut niciodată să-mi dea mie slujba. Acum îi ofer ocazia perfectă pentru a scăpa de mine. I-am făcut ziua frumoasă.

- Dar tu îți iubești slujba. Banca asta e o afacere de familie. Nu-l lăsa să te scoată cu forța, nu din cauza relației noastre. Îi trebuie doar puțin timp pentru a se obișnui cu ideea.

- De ce îți pasă că demisionez? Te temi că te voi acuza că mi-ai distrus viața? Sau te aștepti să te căsătorești cu mine și să-mi porți de grijă? Nu mă căsătoresc. Asta e ziua eliberării!

El tot nu părea s-o creadă.

- Uite, dacă vrei să pleci, te susțin sută la sută, dar nu o face în grabă. Gândește-te bine.

- Oh, asta nu e de azi, de ieri. Nu ar fi trebuit să accept slujba de la început. Tata voia să-l ia pe Trace, dar fratele meu l-a manipulat și l-a făcut să mă accepte pe mine. Oricât de bună aș fi - și crede-mă că sunt al naibii de bună - i-am fost mereu ca un spin în ochi.

În timp ce vorbeau, își auzi mama încercând să-i lingusească tatăl și să-l convingă să-și schimbe atitudinea.

- Ascultă-i, zise ea. De ce să vreau o slujbă care mi-a fost acordată la insistențele fratelui meu și pentru care se roagă acum mama? Sunt și alte bănci.

- O să regreti asta mâine.

Laila se gândi și își dădu seama că el greșea. Nu se mai simțise atât de ușoară de luni de zile. Iubea banca, fără îndoială, și își dorea cu disperare să fie demnă de a o conduce într-o zi, dar erau și alte bănci în care talentul și experiența ei vor fi apreciate, nu calomniate. Iar conducerea acelor bănci nu va fi interesată nici cât negru sub unghie de relația ei cu Matthew.

Se uită în ochii lui și reuși să zâmbescă.

- Nu, nu voi regreta. Nu voi regreta deloc. De fapt, am chef să sărbătoresc. Și fiindcă nu am putut înghiți

aproape nimic la Mick și Megan, poți să mă duci la cină la Brady's.

Matthew chicoti.

- Mă uimești mereu.

- În clipa asta sunt uimită și eu de mine însămi. Și știi ce? E foarte, foarte bine.

capitolul 22

Când ajunse la scanarea de luni dimineată, Susie se simțea ca o celebritate mai neînsemnată urmată de enturajul ei. Nu veniseră doar mama ei și Mack, ci și tatăl, și bunica. Când mai intră și Matthew, ea se uită urât.

- E o nebunie. Nu am nevoie de voi toți ca să mă țineteți de mână. Nu o să știu nimic după terminarea testului.

- Cine a spus că am venit aici pentru tine? răspunse Matthew. În dimineata asta, eu sunt cel care are nevoie de puțin sprijin din partea familiei.

Susie îl studie imediat, îngrijorată.

- Laila s-a despărțit din nou de tine? Cine ar putea s-o învinuiască, după ziua de ieri?

- Nu, ne înțelegem destul de bine. Însă aseară a demisionat din slujba ei de la bancă.

- De ce naiba ar face asta? întrebă Susie.

- Am trecut pe la familia Riley, la cererea mamei ei. A fost practic o ambuscadă. Tatăl ei nu era prea încântat de povestea noastră de dragoste. A ținut un discurs despre faptul că banca va suferi din cauza asta, iar ea și-a pierdut răbdarea. Am încercat să o liniștesc, dar a izbucnit, a demisionat și a plecat.

- Oh, vai de mine! zise buni. Foarte bine i-a făcut bătrânului scorțos.

- Sunt de acord, adăugă Jeff. Lawrence Riley va ruina banca aceea cu gândirea lui înapoiată. Laila a fost cel mai bun lucru care se putea întâmpla acelui loc.

Susie se întoarse spre Mack, care părea trăsniț.

- Ce s-a întâmplat?

- Credeți că Lawrence va putea anula împrumutul pentru ziar? La urma urmei, Laila e cea care l-a acordat.

- Categorie nu, îl asigură Jeff. Actele au fost aprobate. Cât timp îți plătești ratele, Lawrence nu poate face nimic, cel puțin nu fără să stârnească un mare târboi în orașul acesta. Comunitatea e deja sută la sută de partea ta, Mack. Toți cunoscuții mei vorbesc despre impactul pozitiv pe care îl va avea un ziar local.

- Tata are dreptate, îl liniști Susie.

- Concentrați-vă, oameni buni, spuse Matthew. Ce mă fac cu Laila? Știu că a acționat impulsiv, și totul este din vina mea. Am refuzat să o ascult când mi-a spus că oamenii nu vor vedea cu ochi buni relația noastră. Buni clătină din cap.

- Laila e o femeie care știe ce face. Dacă te iubește și tu o iubești, atunci nu e nimic în neregulă cu relația voastră, zise ea, apoi îl privi cu asprime. Deși eu, una, m-aș simți mai bine dacă aș vedea un inel pe degetul ei. Asta i-ar lua apa de la moară bătrânului.

- Cred că toți suntem de acord cu asta, spuse Susie, doar ca să vadă cât de repede se înroșeau obrajii fratelui ei. Ce zici, Matthew? Faci o femeie cinstită din Laila?

Matthew îi aruncă o privire muștrătoare.

- Spui asta de parcă mie nu mi-ar fi trecut prin minte. M-aș căsători cu ea într-o clipă, dar nu cred că e pregătită pentru o cerere în căsătorie. Probabil m-ar refuza categoric, mai ales acum. De fapt, aveam un plan, o agendă, dar asta a transformat totul în haos.

Susie își studie curioasă fratele. Nu se gândise niciodată că Matthew avea în vedere și altceva, nu doar ce îi convenea pe moment.

- Ce fel de plan?

- Știi că am spus că vom merge în Irlanda cu toată familia după ce termini tratamentele?

- Cred că de Crăciunul viitor, confirmă Susie. Va fi luna de miere pentru mine și Mack.

Matthew își dădu ochii peste cap.

- Numai tu ești în stare să mergi în luna de miere cu cârdul.

- Așa a reacționat și Mack, dar se obișnuiește cu ideea, nu-i așa, scumpule?

Mack clătină din cap.

- Mai degrabă mă resemnez.

- Oricum, zise Matthew, mă gândeam să încerc să o conving și pe Laila să vină. Și să o cer în căsătorie în Irlanda, în Ajun, de fapt.

- Ce gând încântător, aprobă buni, cu ochii înceteșoși. Acum înțeleg și eu de ce trebuie să aștepti.

Chiar atunci ieși tehnicianul și strigă numele lui Susie.

Pentru câteva minute, fusese atât de prinsă de drama fratelui ei, încât aproape că uitase de ce se adunaseră iar cu toții în sala de așteptare a spitalului.

Mack o strânse de mână.

- Vom primi niște vești grozave, o asigură el.

Incapabilă să-și înghită nodul din gât, se mulțumi să încuviințeze. De-abia auzi cuvintele de încurajare ale familiei în timp ce mergea în spate cu tehnicianul.

Ce se întâmpla în continuare putea să schimbe totul, să îi dăruiască un viitor... sau să îl smulgă.

După cum se așteptau, nu aflară nimic de la tehnicienii sau doctorii de la spital. Mack o sărută pe Susie de rămas-bun, pentru că rămânea să lucreze cu tatăl ei după test, și se îndreptă spre biroul ziarului, unde o găsi pe Jess și echipa ei transformând locul în scena unei petreceri. Aranjase birourile ca să creeze un spațiu liber în care să interacționeze invitații. Era evident că nu aveau cum să lucreze în ziua aceea.

În clipa în care îl zări, Jess își lăsă munca și se îndreptă spre el.

- Cum a mers testul? întrebă ea, cu o privire sincer îngrijorată.

- Nu știm nimic. S-ar putea să treacă o zi sau chiar două până când doctorul va primi raportul.

Jess se încruntă.

- De ce insistă să facă asta? Știu cât de îngroziți sunt toți de asemenea teste. Cineva ar trebui să fie acolo și să le citească pe loc.

- Sunt cum nu se poate mai de acord, zise Mack, gândindu-se la panica din privirea lui Susie în timp ce părăsea spitalul. Se străduise să fie curajoasă, dar toți cei care o cunoșteau își dăduseră seama că era terorizată. Să nu mai vorbim despre asta. Cum stau lucrurile aici?

- Totul se aranjează foarte frumos, răspunse Jess, cu evidentă mândrie. Bree aduce florile în două ore. Asta va îmbrăca locul. Gail se ocupă de mâncare la han. Totul va fi adus aici și gata la cinci și jumătate, înainte ca invitații să înceapă să vină. Șampania e deja la răcit.

- Inclusiv una fără alcool? întrebă el, gândindu-se la Susie.

- Bineînțeles.

- Vrei să fac ceva? întrebă el, simțindu-se ciudat de liber și neplăcându-i.

Prea mult timp la dispoziție însemna că va putea începe să se gândească la blestematul de test, așa cum spusese Jess.

- Nu. De ce nu pleci de aici? Invită-ți soția la masă sau altceva.

- Probabil că a plecat la muncă. Asta o ajută să nu se gândească la rezultatul testului.

Jess își dădu ochii peste cap.

- Nimic nu o va ajuta la asta. Și nici pe tine, așa că ar fi mai bine să vă distrageți atenția unul altuia. Ceva îmi spune că ai putea fi destul de bun la asta, dacă ți-ai pune mintea la contribuție.

El rânji.

- Mulțumesc pentru votul de încredere.

Dintr-odată, îi veni o idee și îl sună pe Matthew, care confirmă că săpaseră temelia pentru casa din Beach Lane și acum lucrau la fundație.

- Jess, crezi că Gail ar putea pregăti un coș elegant de picnic pentru mine și Susie?

Privirea ei se luminează imediat.

- Bineînțeles că da. O sun acum și va fi gata până să ajungi acolo. Avem întotdeauna la îndemână ingredientele perfecte pentru cunoscători, în caz că oaspeții noștri vor să ia ceva cu ei la plajă. Chiar și în perioada asta a anului există suflete curajoase care împachetează și pleacă la o plimbare pe țarm.

- Spune-i că trec în jumătate de oră și sun-o și pe Bree și întreab-o dacă nu poate face un buchet pentru Susie. O să-l iau în drum spre biroul lui Susie.

Jess îl sărută pe obraz.

- Mă bucur să-ți văd latura asta romantică. Cred că te-a instruit Will.

Mack râse, gândindu-se la ponturile pe care el și aproape toată lumea din oraș i le dăduse lui Will în timp ce o curta pe Jess.

- Mda, așa e.

Se duse acasă și găsi o pătură, apoi luă coșul elegant, plin de gustări delicioase și o sticlă de cidru spumos. Bree pusese deoparte un buchetel perfect pentru un picnic pe plajă. Mack ascunse totul în portbagajul mașinii, apoi se îndreptă spre birourile agenției imobiliare.

Susie ridică ochii și îl privi îngrijorată.

- Ce s-a întâmplat? Întrebă ea imediat cu voce temătoare. Nu te-a sunat doctorul, nu?

- Nu, nu am nici o veste de la el. Am venit să-ți distrag atenția.

- Dar de-abia am ajuns aici, protestă ea. Trebuie să fac ceva.

- Și chiar ești în stare să te concentrezi?

- Nu, admise ea. Mă holbez de o oră la contractul acesta de închiriere.

- Atunci nimeni nu-ți va simți lipsa. Trebuie să-i cer voie tatălui tău?

- Tata nici măcar nu aici.

- Bun, atunci nu e nici un obstacol. Haide.

Deși ezita încă, ea își luă poșeta și îl urmă afară, încurind ușa în urma ei.

- Unde mergem?

- O să vezi. Într-un loc special.

După câteva minute, el întoarse pe Beach Lane, iar ea rămase fără suflare. Chiar înainte de a ajunge la capătul drumul, auziră zgomotele constructorilor.

- Casa noastră! exclamă ea emoționată.

- Este oficial în construcție, confirmă el. Și vom lua prima noastră masă aici.

Ea se întoarse spre el cu privirea luminată.

- Serios?

- Aș glumi eu într-o ocazie atât de specială?

Parcă mașina sub un stejar uriaș, ale cărui frunze începuseră să cadă.

- Mi-ar place să mâncăm chiar în locul respectiv, dar probabil că vom fi mai în siguranță pe plajă. Am mai adus un pulover, dacă ți-e frig.

- Soarele e perfect, spuse ea privind cu ochii mari scena aglomerată. Îmi doresc să mă pot urca într-un copac și să văd de sus. Din unghiul acesta e greu să-ți dai seama ce au realizat până acum.

- Încă nu se cunosc camerele, nu? Scheletul casei nu începuse încă să se înalțe. Însă fac progrese mari, după părerea fratelui tău. A spus că a trecut pe aici de dimineață și că sunt exact acolo unde ar trebui să fie, conform planului. Încă o săptămână sau două, și va începe să arate ca o casă.

- De-abia aștept, zise ea ținându-l de braț în timp ce treceau pe lângă echipamentele grele și grămezile de materiale de construcții.

Când ajunseră pe plajă, la o distanță de cincisprezece metri de casă, zgomotul se stinse dintr-odată.

- Matthew le-a spus să ia pauză ora următoare, ca să ne bucurăm de pace și liniște, îi zise Mack, apoi deschise CD playerul pe care îl luase în ultima clipă. Piese lui Jimmy Buffett erau exact cadrul necesar unei ieșiri tihnite pe plajă, chiar într-o zi înghețată de început de primăvară.

- Te-ai gândit la toate, nu? întrebă ea încântată.

- Sper că o fac întotdeauna, răspunse el, întinzând pătura pe nisip.

Când așeză pe pătură și buchetul de flori, zâmbetul ei se lărgi.

- Cred că l-a făcut Bree. Știe cât de mult îmi plac margaretele.

- Și mie îmi plac. Îți amintesc de razele de soare. Tu mi-ai spus odată asta.

Susie se întinse nerăbdătoare spre coșul de picnic.

- Oh, vai de mine! Gail s-a întrecut pe ea însăși. Nu vom putea mânca niciodată totul. Scoase imediat feliile de tort cu ciocolată. Începem cu asta.

Mack râse.

- Deci susții teoria conform căreia se mănâncă întâi desertul?

Ea încuviință.

- Categorie. Prăjitura asta e prea decadentă ca să nu savurezi fiecare înghițitură.

- Îmi place cum savurezi lucrurile, zise el încet.

Pentru o clipă, ea rămase tăcută.

- Cred că o fac și mai mult acum, pentru că nu știu cât timp mi-a mai rămas ca să mă bucur de ele. De ce nu pot oamenii să-și amintească mereu asta și să trăiască clipa? Nici unul dintre noi nu știe cât mai are. Din întâmplare, eu am fost confruntată cu propria condiție de muritor.

- Uneori e nevoie de asta.

- Dar nu ar trebui să fie așa.

Uitându-se în ochii ei strălucitori și văzând cum se bucura de fiecare detaliu, de faptul că erau acolo, de masă și de flori, Mack încuviință.

- Nu, confirmă el. Nu ar trebui să fie așa. Binecuvântările trebuie numărate în fiecare zi, nu doar de Ziua Recunoștinței sau când ne târguim cu Dumnezeu.

Ea îl studie curioasă.

- Ai făcut de multe ori asta? Vreau să zic, să te târguiești cu Dumnezeu? Heather a spus că așa a făcut Connor, când a avut ea accidentul.

- Înțeleg exact ce a simțit Connor, recunosc Mack.
Am avut și eu partea mea de conversații cu Dumnezeu
în ultimul timp.

- Și eu, admise ea.

Mack o trase la pieptul lui, ca să se sprijine.

- Bunica ta jură că El ascultă.

Susie încuviință.

- Și eu cred asta. Trebuie să cred.

- Atunci vom fi bine, spuse Mack, mai încrezător decât de obicei.

Trebuiau să fie, pur și simplu.

Fusese una dintre cele mai minunate după-amiezi din viața lui Susie. Mack o dusesse acasă ca să se pregătească pentru petrecerea de la ziar, se schimbase și el și plecase în grabă. În toată după-amiaza, nu se gândi la rezultatul testului decât atunci când rămase singură în apartament.

Când sună telefonul, nici măcar nu se gândea la el. Însă când ridică receptorul, recunoscuse vocea doctorului Kinnear. Se lăsă să cadă pe marginea patului.

- Ați primit rezultatul testului, spuse ea, incapabilă să-și ascundă groaza din glas.

- Da, și sunt vești bune, Susie. Chimioterapia a funcționat aproape cum am sperat. Ține cancerul sub control.

Emoțiile ei trecură de la extaz la agonie într-o secundă.

- Ce înseamnă sub control? Cancerul a dat înapoi sau nu?

- Sunt două locuri care ne îngrijorează încă, dar arată foarte, foarte bine. Vrem să mai așteptăm puțin, să te mai lăsăm să-ți revii, și apoi să facem altă rundă de chimioterapie.

- Deci cancerul nu s-a dus? întrebă ea, deziluzionată.
În ciuda faptului că se declarase mereu prudentă, își permisesese să spere.

- Nu, nu s-a dus, dar ai toate motivele pentru a fi optimistă, îi zise ginecologul. Oncologul spune că e remarcabil ca prima rundă de tratamente să meargă atât de bine.

Ea se gândi la grețuri și la celelalte efecte adverse ale chimioterapiei. Putea face asta din nou? Se îndreptă și se gândi la mize. Bineînțeles că putea. Dacă asta însemna că va avea o viață cu Mack, va îndura tot ce era nevoie.

- Mulțumesc că mi-ai spus, îi zise ea doctorului.

- Vino la mine săptămâna viitoare și vom programa totul. Sunt vești bune, Susie. Poate că nu e exact ce ai sperat, dar e foarte pozitiv.

În timp ce se îmbrăca pentru petrecere, Susie încercă să își amintească asta. Își trase fermoarul rochiei mortale de petrecere pe care o găsisese cu ajutorul Shannei, își puse peruca blondă și începu să se machieze, dar când se uită în oglindă se gândi că nu avea nici un rost. Dădu jos peruca și o puse deoparte. Nu păcălea pe nimeni, și era mândră că trecuse prin prima rundă de tratamente cu spiritul intact.

Își frecă puful scurt de pe cap și zâmbi. „Parcă sunt un bebeluș nou-născut”, își spuse, și se gândi că era o comparație bună. Poate că nu avea o prognoză sigură, dar nu era nici prea rea. Și era ca un fel de renaștere. Era una dintre binecuvântările despre care vorbise cu Mack mai devreme, un moment pe care să îl savureze înainte de a începe din nou munca grea.

Mack se uită în jurul lui, în camera redacției, la mulțimea care se adunase ca să-i ureze succes, și pentru o clipă simți ceva ce semăna foarte mult cu înțepătura lacrimilor. Mulți dintre oamenii aceștia îl socotiseră cândva o cauză pierdută, iar acum veniseră aici pentru că realizase ceva, pentru că ziarul lui își aducea contribuția în viața din Chesapeake Shores, un oraș care îl înconjurase cu dragoste și îi dăruise în cele din urmă dragostea vieții lui.

O căută pe Susie prin mulțime, dar se părea că nu ajunsese încă. Kristen se strecură alături de el și își trecu brațul pe sub brațul lui.

- Am reușit, Mack! Ziarul și website-ul sunt deja faimoase în oraș. Chiar și în lumea ziarelor s-a făcut puțină vâlvă. Am primit astăzi câteva apeluri de la alte ziare, care vor idei pentru a combina paginile tipărite cu cele online.

El se uită în ochii ei scânteietori și rânji.

- Ai de gând să-ți iei zborul și să-ți înființezi propria companie de consultanță acum?

Sugestia aceasta o făcu să se încrunte.

- Asta vrei să fac?

- Nu, eu am nevoie de tine aici, dar știu că nu a fost o situație comodă pentru tine.

Ea îi zâmbi, cu o undă de tristețe.

- Acum e mai bine.

Mack o studie curios.

- Din cauza lui Luke?

Ea chicoti.

- Luke e o diversiune încântătoare. Nimic mai mult.

- El își dă seama de asta?

- Categoric. Mă urmărește doar pentru a proteja interesele surorii lui. Și funcționează pentru amândoi, cel puțin pentru moment.

Mack își îndepărtă privirea de ea și o văzu pe Jess îndreptându-se spre ei. Cu blândețe, își trase brațul de sub al lui Kristen înainte ca ea să ajungă la ei. Kristen chicoti.

- Ah, e îngerul răzbunării, spuse ea.

- Nu trebuie să fii în alt loc? întrebă Jess, pe un ton neprietenos.

Kristen nu se lăsă intimidată.

- În ultima ocazie în care am verificat, aici era locul meu de muncă.

- Asta se poate schimba oricând, spuse Jess, aruncându-i lui Mack o privire plină de înțeles. Nu-i așa?

Mack ridică mâna.

- Liniștiți-vă, amândouă. Asta e o petrecere.

Jess părea să aibă mai multe în minte, dar privi în jurul ei.

- Unde e soția ta?

- Nu am văzut-o încă, recunosc Mack. Probabil că ar trebui să sun acasă și să mă asigur că totul e bine.

- O fac eu, se oferi Jess. Tu relaționează cu oamenii. Îi aruncă o privire cu înțeles lui Kristen. La fel și tu. Separat.

Mack o privi pe Kristen, care începu să circule, apoi se uită amuzat la Jess.

- Nu trebuia să intervii, să știi. Nu e nimic între mine și Kristen.

- Cu femei ca ea, întotdeauna e ceva.

- Ai văzut-o în casa părinților tăi. Era cu Luke.

Jess își dădu ochii peste cap.

- Oh, te rog, se joacă cu el. Sau el cu ea. Nimeni nu a luat-o de bună. Acum, du-te și vorbește cu invitații tăi. Eu mă duc să o caut pe Susie.

Șovăielnic, Mack se lăsă în seama ei.

După o jumătate de oră, își zări în sfârșit soția ezitând la marginea mulțimii. În momentul acela de neatenție, părea retrasă și foarte singură. Se pare că nici unul dintre membrii familiei O'Brien nu o văzuse încă.

Dorind să împartă cu ea succesul serii, începu să-și croiască drum prin încăpere, dar toată lumea voia să-l felicite și să țină toasturi. Avansarea era foarte lentă.

În următoarea ocazie în care se uită spre ea, dispăruse. Însă Jess era în apropiere.

- Încercam să ajung la Susie, dar a dispărut din nou. Știi unde ar putea fi?

Jess arătă spre masa cu gustări unde era Susie, cu Shanna și Kevin.

- Ai vorbit cu ea măcar de când a ajuns?

- Am încercat, dar am fost acostat mereu.

- E ceva cu ea în seara asta.

Mack se încruntă.

- Ce vrei să spui?

- E în ochii ei. Arată tristă, pur și simplu. Știu că nu sunt expertă în stările ei, dar mă îngrijorează, Mack. Găsește-o. Vezi dacă nu poți afla ce s-a întâmplat. Dacă nu poți să te eliberezi câteva minute, îl pun pe Will să o facă.

Mack clătină din cap.

- O să mă ocup eu, Jess. Mulțumesc.

Dar chiar când era pe cale de a ajunge la Susie, fotograficul cu jumătate de normă al ziarului, Jerry Hastings, o țârlă pe Kristen spre el și insistă să facă o fotografie cu amândoi.

- Următoarea ediție nu ar fi completă fără asta. Și Kristen o s-o vrea pentru website.

- Desigur, spuse Mack, deși era nerăbdător să ajungă la soția lui.

- Cred că ocazia cere un sărut sărbătoresc, strigă Jerry, îndepărtându-se.

Kristen îl privi crispată pe Jerry. Mack ridică din umeri. Se aplecă să o sărute pe obraz, dar în clipa aceea ea se întoarse capul și îi atinse buzele. Sărutul nu dură decât o clipă, dar știu chiar în momentul în care se terminase că fusese o greșeală îngrozitoare. Se uită spre ultimul loc în care o văzuse pe Susie, dar ea plecase, așa cum se temuse. Cercetă toată încăperea, dar nici urmă de ea.

- La naiba! mormăi el.

Cu siguranță că știa că sărutul acela nu însemnase nimic. Era unul dintre momentele de relaționare publică.

Chiar în timp ce încerca să se convingă de asta, îl văzu din perspectiva lui Susie. Un sărut pe obraz ar fi trecut proba relațiilor publice, dar Kristen încercase deliberat să îl transforme în altceva. Mai rău, avea să apară online și în ediția tipărită a ziarului, dacă nu făcea tot ce putea ca să împiedice asta. Dar dacă o făcea, putea stârni o controversă, pentru că oamenii s-ar fi întrebat de ce obiectase atât de violent.

- Susie lipsește? întrebă Kristen, deloc nemulțumită de idee.

- Unde ți-a fost capul? întrebă Mack. Sărutul a fost o greșeală din punct de vedere al relațiilor publice, pentru că a insinuat că e ceva mai mult între noi, iar tu ai întrecut măsura, Kristen. Știi ce se întâmplă cu soția mea și ai făcut deliberat ceva ce știai că o va răni.

Pentru o clipă i se păru că vede o urmă de rușine în ochii ei, dar apoi ea ridică din umeri.

- Nu a fost mare lucru, insistă ea. Nu am ce face dacă ea crede altceva.

- Dacă tu chiar crezi ce spui, nu ești femeia care am crezut întotdeauna că ești.

- Ai ieșit cu mine pentru că eram sexy, Mack. Înăltele mele standarde morale nu au avut nimic de-a face cu asta.

- Te înșeli. Te-am plăcut, Kristen. Nu a fost niciodată doar sex. Oricât de multe greșeli aș fi făcut, nu m-am culcat niciodată cu o femeie doar pentru că era ușuratică.

Ea păru impresionată de asta, dar numai pentru o clipă.

- Trebuie să ies de aici și să-mi găsesc soția.

- Nu poți pleca acum, zise ea șocată. Petrecerea asta e o obligație profesională.

- Și eu am o obligație personală mult mai importantă, declară el. Asigură-te că invitații noștri se distrează.

Din nefericire, deși se uită peste tot, nu o găsi pe Susie nicăieri.

capitolul 23

Chiar în secunda în care părăsi birourile ziarului, Susie știu că făcea o greșală, dar mândria ei nu-i permita, pur și simplu, să se întoarcă și să intre înapoi.

Sărutul acela foarte public dintre Kristen și soțul ei fusese umilitor. Chiar dacă știa fără urmă de îndoială că Mack nu avea nici un fel de sentimente față de Kristen, probabil că nici o altă persoană din încăperea nu mai credea asta.

O femeie mai curajoasă – o femeie căreia i s-ar fi spus că nu mai avea cancer, de exemplu – ar fi fost în stare să traverseze încăperea cu fruntea sus și să-și afirme drepturile. Susie nu era femeia aceea. Nu în seara asta, oricum. În seara asta trebuia să înfrunte un val de nesiguranță.

Nu fusese niciodată silită să lupte atât de aprig pentru ceva, în toată viața ei. Jess avusese dreptate când spusese că lucrurile fuseseră întotdeauna ușoare pentru Susie. Până la Mack. Și chiar și el fusese foarte ușor de obținut în comparație cu înfruntarea cancerului. Acum era bătaia vieții ei, pentru viața ei. Trebuia să îi acorde întreaga atenție, altfel nimic nu mai conta.

Și așa cum făcea în fiecare ocazie în care avea sufletul zdrobit, se refugie în casa bunicii. Toți adulții din familie aveau propriile chei de la căsuță. Ea era refugiul lor, fie că Nell era acolo, fie că nu. În seara asta ea era la petrecere, bineînțeles, împreună cu toți ceilalți.

Susie intră, își pregăti un ceainic de ceai și se așeză pe sofa, gândindu-se la altă noapte ca asta în care făcuse același lucru ca să scape de un adevăr dureros – acela că nu credea că Mack avea să rămână cu adevărat alături de ea. Oh, lui îi spusese că avea încredere. Se convinsese chiar și pe ea însăși pentru un timp și îi permisesese lui

Will s-o facă să creadă că Mack era un tip statornic, în ciuda tuturor femeilor care trecuseră prin viața lui.

Deși era o seară plăcută și caldă de primăvară, gândurile ei negre o făcură să tremure și se înfășură mai bine în cuvertură.

După un timp se deschise ușa din față și intră buni, cu chipul plin de îngrijorare.

- Mă gândeam eu că o să te găsesc aici. Ai iscat un adevărat război, plecând de la petrecere fără să-i vorbești măcar soțului tău.

- Părea să aibă alte ocupații, replică ea sumbră.

Buni o privi muștrător.

- Ei, haide, știi că nu e așa. Nu există decât o singură femeie pe pământ pentru Mack Franklin, și aceea ești tu.

Susie nu fu pe deplin consolată de siguranța bunicii ei. Era prea cufundată în propria nefericire ca să fie pe deplin rațională.

- Lucrurile se schimbă.

Privirea bunicii ei se îngustă.

- Ce s-a schimbat? Nu sentimentele lui Mack. Asta știi sigur. Și nici ale tale.

Susie trase aer adânc în piept, apoi izbucni.

- Nu am scăpat de cancer. Simți lacrimile fierbinți arzându-i obrazii. Eram atât de sigură că îl învinsesem, buni. M-am rugat atât de mult.

Nell se așeză imediat alături de ea și o cuprinse în brațe.

- Oh, copila mea scumpă, asta nu înseamnă că ai pierdut războiul, doar că mai ai de luptat.

- Știi. Și sunt dispusă să fac orice îmi recomandă doctorul, dar cum pot să-l târăsc pe Mack prin încă o rundă? Trebuie să-l las să plece.

Chiar în timp ce rostea cuvintele acestea nobile și pline de sacrificiu de sine, știi că nu avea s-o facă. Avea nevoie de el acum, mai mult ca niciodată. Poate că era egoistă. Sau poate că îl iubea prea mult, dar nu era pregătită să-l lase să plece.

Nell se așază din nou și clătină din cap când auzi vorbele lui Susie.

- Ei bine, asta e fără îndoială cea mai proastă logică pe care am auzit-o în viața mea. Mack nu vrea să plece nicăieri.

- Știm amândouă că, în adâncul sufletului, a crezut că ședințele de chimioterapie mă vor vindeca.

- A sperat că o vor face. S-a rugat să fie așa. Toți am făcut-o. Asta nu înseamnă că unul din noi te va șterge de pe listă și va trece la alte lucruri sau la alți oameni. De unde vine autocompătımirea asta? De la Kristen și de la sărutul acela?

La cuvintele acestea Susie se ridică în șezut și lăsă indignarea să o inunde.

- Ai văzut-o pe femeia aceea? Nu e decât o târfă nerușinată. Nu mă interesează cât de valoroasă o crede Mack pentru ziar. Și Luke? L-a sărutat pe soțul meu chiar în fața lui. Poate că se întâlnea cu ea doar de dragul meu, ca s-o țină departe de Mack, dar dacă s-a îndrăgostit cu adevărat de ea?

Buni părea doar amuzată.

- Mă îndoiesc că inima lui Luke e frântă. Și nici a ta nu ar trebui să fie. Sărutul acela a fost fapta unei femei disperate. Nu a însemnat nimic pentru Mack. De fapt, cred că i-a demonstrat ce fel de femeie este.

Chiar dacă în inima ei știa și ea asta, Susie nu era încă pregătită să uite de incident.

- Nu l-am văzut pe Mack împingând-o.

- Pentru că soțul tău știa că dacă ar fi provocat o scenă, nu ar fi făcut decât să înrăutățească lucrurile. Dar după aceea i-a spus destule. Nu cred că l-am văzut nicio dată atât de furios.

Susie fu o clipă încântată de vestea asta, apoi ridică din umeri.

- Nu contează. Nu Kristen e problema. Nu adevărata problemă. Oh, ea e o alternativă sănătoasă, nu bolnavă ca mine, dar știu că Mack nu o iubește.

- Dacă înțelegi asta, atunci nu știu care-i problema. Te rog să nu fii unul dintre oamenii care se sacrifică și renunță la ceva doar pentru că își închipuie că așa e mai bine, Susie. Mack are și el ceva de zis în legătură cu viitorul tău. Și nu e tipul de bărbat care să întoarcă spatele unui lucru doar pentru că e greu. Știi asta. E unul dintre motivele care te-au făcut să-l iubești. Ceea ce s-a întâmplat în seara asta e doar o înțepătură de țânțar. E nesemnificativ, și nu e nici într-un caz atât de important încât să vă facă să vă despărțiți pentru totdeauna. Dacă permiți ca sărutul acela - sau chiar cancerul - să aibă o asemenea putere asupra ta, atunci nu ești femeia O'Brien pe care te-am considerat întotdeauna.

Susie reuși să zâmbească.

- Ai crezut întotdeauna că membrii familiei O'Brien au mai multă putere decât ceilalți simpli muritori.

Buni zâmbi.

- Pentru că avem. Acum fă bine și repară problemele dintre tine și soțul tău. Am de gând să merg în Irlanda de Crăciunul viitor, și tu o să mergi acolo și o petrecem sărbătorile împreună. Altfel nu merg nici eu, termină ea, aruncându-i o privire vicleană. Pe lângă asta, ai promis.

Susie își sprijini fruntea pe umărul bunicii ei, simțindu-se mai bine, pentru că iubirea ei încăpățanată nu avea să-i permită să facă ceva nechibzuit într-un moment de autocompătimitate.

- Atunci cred că va trebui să trăiesc și să-mi îndeplinesc promisiunea, nu?

- Contez pe asta, îi spuse pe șleau Nell.

Laila o privise pe Susie părăsind pe furiș petrecerea, cu o expresie stoică, dar lacrimile care i se adunaseră în ochi dovedeau cât de rănită era de sărutul pe care îl aplicase Kristen Lewis lui Mack.

- Ce e în neregulă cu bărbații? îl întrebă iritată pe Matthew.

- Hei, eu nu sunt în neregulă. Cât despre Mack, nu poate fi învinuit pentru sărutul acela. Privi în jurul lui.

L-ai văzut pe Luke? Probabil că ar trebui să văd cum se simte după asta.

- Lasă-l pe Luke. Pentru sora ta ar trebui să-ți faci griji.

Expresia lui Matthew se întunecă.

- A văzut? Nu credeam că a ajuns.

- Oh, era aici, și a rănit-o, Matthew.

El oftă adânc.

- De ce nu te duci s-o cauți? Eu o să văd ce face Luke.

Și apoi putem să o prindem pe Kristen și să-i spunem vreo două.

- Oricât de mult aș vrea să o atacăm pe femeia aceea chiar acum, să ne îndreptăm atenția asupra lui Susie.

După ce făcură înconjurul încăperii fără nici un rezultat, Jess îi informă că Susie se dusesse, iar Mack plecase după ea.

- Asta e bine, cred, remarcă Laila. Sper că poate îndrepta lucrurile.

- Le va îndrepta, afirmă increzătoare Jess. Acum, să încercăm să-i scoatem afară pe oamenii aceștia fără să provocăm o scenă. Vreau să merg la mama și tata. Familia se adună acolo ca să aștepte și să vadă dacă Mack poate s-o facă pe Susie să asculte de glasul rațiunii. Veniți și voi?

Laila nu știa sigur dacă era o idee bună, dar Matthew spuse imediat:

- Bineînțeles că venim.

Jess încuviință.

- Atunci ne vedem acolo. Încercați să fiți diplomați atunci când încurajați invitații să plece. Și orice ați face, nu o lăsați pe Kristen să afle că va fi o a doua petrecere acasă la ai mei.

După plecarea lui Jess, Laila se uită curioasă la Matthew.

- Ești sigur că vrei să vin și eu la Mick și Megan?

Matthew îi aruncă o privire nerăbdătoare.

- Suntem împreună, nu? De ce să nu te vreau acolo?

Auzind hotărârea și siguranța din vocea lui, apăsarea din pieptul ei cedă.

- Atunci lucrurile au devenit cu adevărat serioase între noi?

El rânji, iar inima ei o luă la galop.

- Ți-am spus că da.

- Eu sunt șomeră.

El râse.

- De parcă asta ar conta pentru mine. Depinde doar de tine dacă vrei sau nu să lucrezi. Mie mi-ar plăcea desigur de mult ideea de a te găsi acasă așteptându-mă, dacă am chef să trec pe acolo la prânz.

Ea îl privi uimită.

- Chiar vorbești serios, nu?

- Da.

- Ei bine, din întâmplare îmi place să muncesc. Îmi place să lucrez la bancă, și în momentul în care primesc răspuns de la vreunul dintre angajatori, nu voi mai fi la dispoziția și cheremul tău, zâmbi ea. Până atunci, presupun că ar trebui să profităm cât mai mult de disponibilitatea mea.

- Mă bucur că ești în stare să vezi beneficiile evidente ale situației curente, zise el solemn.

- Poate că ar trebui să te gândești tu să lucrezi de acasă, adăugă ea.

Pentru o clipă el păru uluit, apoi o prinse în brațe și făcu o piruetă.

- Acum începi să intri în atmosferă. Am știut întotdeauna că ai o doză de sălbăticie și nesăbuiță.

Laila păstră cele două cuvinte - *sălbăticie și nesăbuiță* - și le adăugă colecției din inima ei. Matthew nu o transforma într-o persoană pe care să n-o mai recunoască nimeni. Pur și simplu, elibera noi fațete ale personalității ei, ajutând-o să devină o femeie excitantă și întreagă, așa cum își dorise atât de mult dintotdeauna. Cum ar fi putut să nu-l iubească pentru asta?

Spre deosebire de ultima ocazie în care Susie dispăruse, de data asta Mack știa unde să o caute. Ca toți membrii familiei O'Brien, Susie știa că la Nell găsea nu doar un adăpost sigur, dar și un sfat solid și rațional.

După ce se asigură că Susie nu era nicăieri în clădire, Mack părăsi petrecerea și se îndreptă direct spre căsuța lui Nell, cu inima bătându-i tare în piept.

Pe drum nu putu să nu se gândească la ultima ocazie în care făcuse călătoria aceasta, căutând-o pe Susie. Fusesse întâmpinat de cea mai rea veste, aceea că ea avea cancer. Acum se prea putea ca veștile să fie la fel de rele. Poate că ea se pregătea să-i spună că se terminase cu căsnicia lor. Era destul să se gândească la asta ca să-și cam iasă din minți. Nu putea permite să se întâmple așa ceva. Nu putea s-o piardă.

Întinericul se așternu înainte să ajungă la Nell. Ferestrele erau luminate, și fumul unui foc de primăvară târzie se înălța pe horn. Doar absența luminițelor de Crăciun deosebea peisajul de ultima ocazie în care ajunsese acolo, cu misiunea de a-i dovedi lui Susie că o iubea.

Nell răspunse la ușă, aruncându-i o privire și afișând o expresie de mare ușurare.

- Slavă Domnului, murmură ea, îmbrățișându-l strâns.

- Ea e bine?

- O doare inima, răspunse Nell. Acum că ești aici, asta se va schimba. Întinse mâna spre haina agățată pe cuierul de lângă ușă. Mă duc la Mick și Megan. Cred că voi petrece noaptea acolo. Susie e în bucătărie, dacă nu ți-o fi auzit vocea și nu s-o fi strecurat în camera de oaspeți. Nu o lăsa să te gonească, Mack. Va încerca. Crede că vrei libertate sau că o meriți, sau altceva la fel de aiurit. Nu pot spune prea multe despre logica ei în momentul de față. Orice ar încerca să-ți spună sau să facă, amintește-ți că te iubește.

Mack se agăță de gândul acesta în timp ce o săruta pe Nell pe obraz și pleca în căutarea soției lui.

O găsi pe Susie în bucătărie, așa cum i se spusese, cu mâinile strânse în jurul unei cești de ceai, cu o expresie sumbră.

- Pleacă, Mack. Nu mai e nimic de spus. Nu în seara asta, în orice caz. Am nevoie de timp de gândire.

El își stăpâni furia.

- Gândirea e supraestimată în împrejurările acestea. Dacă mă întrebi pe mine, sunt multe de spus, o corectă el. Nu că mi-ai fi spus măcar o vorbă înainte de a pleca de la petrecere. Și încă lucruri foarte importante, dar dacă ai rămas fără cuvinte, încep eu.

Ea clipi când îi auzi tonul hotărât, dar nu comentă nimic.

- Bine, atunci, continuă el. Știu acum că am făcut o greșeală uriașă aducând-o pe Kristen aici. Poate că în alte împrejurări nu ar fi fost, dar de când a ajuns în oraș ți-a fost ca un ghimpe în coastă.

Când ea deschise gura să vorbească, el o întrerupse.

- Lasă-mă să termin. Mă gândeam că ceea ce avem e destul de puternic ca să suporte prezența unei femei care nu înseamnă nimic pentru mine, dar m-am înșelat. În alte împrejurări, cred că ar fi fost adevărat.

O privi direct.

- Știi ce e în inima mea, Susie. Întotdeauna ai știut. Cumva, totuși, prezența lui Kristen aici te-a făcut să crezi că nu te puteai încrede în asta. Sau poate că totul s-a dat peste cap când nu ai știut dacă vei învinge sau nu cancerul și dacă nu cumva rămâneam cu tine din milă. În orice caz, în seara asta am hotărât că ea va pleca. O să i-o spun dimineată la prima oră. Nu i-am spus-o înainte de a pleca de la petrecere, pentru că cineva trebuia să rămână acolo în calitate oficială și să se asigure că oamenii se simt bine.

În cele din urmă, ea ridică fruntea și îi întâlnește privirea.

- Dar ziarul are nevoie de ea, protestă vinovată.

- Nici pe jumătate din cât am eu nevoie de tine. Nu vreau să mai pui asta la îndoială, Susie. Nici măcar o clipă. Tu ești motivația, inspirația și inima mea.

Studiindu-i privirea, văzu ușurarea de abia ascunsă din ochii ei, scânteia slabă de speranță.

- A venit rezultatul testului, zise ea încet.

Mack simți că pulsul îi încetineea.

- Și?

- Nu am învins cancerul, admise ea. O să trebuiască să mai fac tratamente, Mack. Nu știu dacă îți pot cere să treci din nou prin asta.

- Tu ești cea care suportă tratamentele, Susie. Tu ai slujba cea mai grea. Eu sunt doar majoreta care te susține. Asta am promis să fiu, și nu voi renunța acum.

- Cum pot înfrunta totul din nou? întrebă ea.

- Uite, îmi pare rău că nu sunt veștile pe care le speram, dar dacă tu poți să mai suporti altă rundă de chimioterapie, și eu pot, insistă el. Mai ales dacă asta înseamnă mai mult timp cu tine. Vei învinge asta, Susie. Nu există altă opțiune.

Ea îi studie chipul atât de mult, încât i se păru o veșnicie până să i se arunce în brațe și să-și ascundă fața la gâtul lui.

- Nu voiam să te părăsesc, să știi. Într-un fel ciudat, încercam să îți dăruiesc o șansă pentru a avea viitorul pe care eu nu cred că voi în stare să ți-l dau. Dar în tot timpul în care rosteam cuvintele mă rugam să nu pleci. Cred că nu sunt chiar atât de lipsită de egoism, până la urmă. Vreau fiecare minut pe care îl putem obține.

Mack închise ochii și simți o lacrimă rostogolindu-i-se pe obraz.

- Singurul viitor pe care mi-l doresc ești tu, îi zise el. Lacrimile ei se amestecară cu ale lui. Și vom avea grijă să fie unul măreț.

Susie încuviință înseninată.

- Cel mai bun.

Mack vârî mâna în buzunarul hainei și scoase un teanc de hârtii, pe care le păstrase ca muniție de rezervă pentru cazul în care ar fi trebuit s-o recâștige. Dar poate că acum aveau să-i dăruiască speranță, un lucru pe care să-l aștepte. I le înmână.

- Ce sunt astea? întrebă ea cu privirea luminată de curiozitate.

- Deschide plicul și vezi singură. Trebuiau să fie mita mea finală, ca să te păstrez lângă mine.

Ea scoase biletele de avion și un zâmbet îi lumină chipul.

- Luna noastră de miere, cea pe care mi-ai promis-o! exclamă ea.

- Irlanda de Crăciun. Uită-te bine.

- Măi să fie! Ai bilete pentru buni, mama, tata, Matthew, Luke, pentru toată lumea.

- Iar Mick și Thomas au biletele pentru ceilalți. A fost o ispravă dificilă să ținem totul secret. Familia O'Brien nu-și poate ține gura închisă. Noroc că ai fost distrată în ultimul timp. Altfel ar fi trebuit un miracol pentru ca nimeni să nu scape vreo vorbă.

- Ai făcut toate astea pentru mine, se minună ea.

- Și pentru Nell. A fost cel mai loial susținător al meu în ultima vreme. I-o datoram.

- Probabil că e în al nouălea cer. Când am vorbit mai devreme, mi-a amintit că îi promisesem călătoria asta și mi-a spus că nu aveam să o dezamănesc.

- Nu ai putea s-o dezamăgești, niciodată. Și nici pe mine. Mi-ai dăruit tot ce am sperat vreodată, Susie.

- O soție bolnavă și nici o familie în perspectivă? întrebă ea sec.

- O soție frumoasă și iubitoare, care este familia mea, o corectă el. În timp ce veneam încoace am primit un apel de la Jess. Cred că restul familiei s-a adunat la Mick și așteaptă să vadă dacă am rezolvat lucrurile. Mergem și noi cu ei?

Susie își puse mâna pe obrazul lui.

- Încă nu. Cred că avem propria noastră sărbătoare. Te iubesc, Mack.

- Nici a zecea parte din cât te iubesc eu. Iubirea pentru tine m-a făcut întreg. În ciuda faptului că nu avem copii și s-ar putea să nu-i avem niciodată, tu mi-ai dăruit o familie, Susie.

Pentru o clipă doar, o umbră trecu prin ochii ei. El îi atinse bărbia, forțând-o să-i întâlnească privirea.

- Am vorbit serios. Suntem înconjurați de familie asta uriașă și minunată. Și dacă hotărâm că vrem

propriii copii, putem să-i avem. Connor ne face imediat legătura cu avocatul care se ocupă de adopții. O mângâie pe obraz. Nu există nici un lucru pe care să nu-l putem face.

Ea zâmbi slab.

- Tot nu poți face friptura înăbușită a bunicii fără să arzi, zise. Și am renunțat la speranța că o vei putea face vreodată.

- Dar tu poți. Și asta dovedește că am dreptate - împreună putem face orice lucru. Ne potrivim, Susie. Ne-am potrivit întotdeauna, și ne vom potrivi întotdeauna. Și slavă Domnului pentru asta.

epilog

Casa din Beach Lane fu terminată la sfârșitul verii. Mack nu era încă obișnuit să se întoarcă în fiecare zi într-un cămin adevărat, în care îl aștepta femeia pe care o iubea. Camerele spațioase, priveliștea spectaculoasă și mobilele comode, care fuseseră alese cu dragoste de Susie, erau cum nu se poate mai diferite de apartamentele înghesuite în care crescuse.

Când se întoarse de la muncă vineri, în seara care fusese declarată „seara lor romantică”, o găsi pe Susie în bucătărie, înconjurată de cutii cu mâncare comandată. Ea ridică brusc fruntea și o expresie vinovată îi traversă chipul când îl văzu.

- Oho, spuse ea. Acum îmi cunoști micul secret murdar.

- Te referi la faptul că Jess o pune pe Gail să pregătească la han cina noastră de vineri seara ca să poți zice că ai făcut-o tu? o tachină el.

Ea se înalță imediat, radiind indignare.

- Nu e adevărat!

- Chiar așa? întrebă el, uitându-se la cutiile goale. Dacă aș fi avocat, aș spune că aceste cutii sunt dovezile.

- Ei bine, nu totul e așa cum pare, ripostă ea. Mâncarea e de la han, dar am pregătit-o eu, sub privirea atentă a lui Gail.

Mack traversă bucătăria și se uită la mâncarea pe care o așezase pe farfurii. Părea comestibilă.

- Tu ai gătit? întrebă el precaut.

Ea îi dădu un cot în coaste.

- Termină. Mănânci mâncare gătită de mine de câteva săptămâni, și ai supraviețuit.

El se gândi la mesele lor, în cea mai mare parte simple și rudimentare, dar categoric cu mai mult gust decât cele

pe care le gătea înainte Susie. Fusese sigur că trebuia să le mulțumească lui Jess și lui Gail pentru asta. Sau, în unele cazuri, lui Nell. O cuprinse pe Susie în brațe.

- Ai luat lecții de gătit, zise el, ciudat de încântat că ea se străduise atât de mult ca să îi facă pe plac. Uimitor.

Ea se întoarse în brațele lui până ajunse cu fața la el, cu ochii aproape la același nivel cu ai lui.

- Voiam ca serile noastre de vineri să fie speciale. Repertoriul meu e încă destul de limitat, dar fac progrese. Gail și buni mă ajută.

- Mă gândeam că eu că am simțit mâna bunicii tale în unele ocazii.

- Friptura înăbușită și puiul cu găluște, confirmă ea.

În timp ce stătea cuibărită în brațele lui, Mack avu timp s-o studieze. Părul ei începuse să crească din nou, tot roșu și pe deasupra și mai ondulat, spre marea ei neplăcere. În seara aceea părea să aibă o strălucire specială în privire.

- Se întâmplă ceva? întrebă el.

- Adică în afară de cina asta fabuloasă, pe care o vom mânca pe verandă?

- Da, în afară de asta.

Ea zâmbi pieziș.

- Va trebui să aștepți ca să vezi. E o surpriză pentru după cină.

Mack îi presără un sărut pe frunte, un al doilea pe obraz și un al treilea pe gât.

- Pariez că pot să te fac să mi-o spui mai devreme, murmură el cu buzele pe pielea ei înfierbântată.

- Oprește-te! ordonă ea, râzând și împingându-l deoparte.

- E limpede că ești într-o dispoziție ciudată în seara asta. Se opri, apoi aruncă o privire spre calendarul agățat pe perete. Și înțelese. Doctorul! L-ai văzut pe doctor azi.

Deși părea puțin dezamăgită pentru că ghicise, ea încuviință.

-Și? întrebă el, neîndrăznind să spere că îndelungatul chin al chimioterapiei se termina în sfârșit, că ea scăpase de cancer.

Voise să meargă acolo cu ea, dar ea spusese categoric că dorea să audă singură veștile și să aibă timp să le digere, bune sau rele. El protestase, dar fără nici un rezultat. Un zâmbet lent îi cuprinse fața și îi ajunse până la ochi.

-Am scăpat, dezvălui ea, cu vocea puțin întretăiată. Nu mai există cancer, Mack.

Mack inspiră adânc, așa cum nu mai respirase de luni de zile. Lacrimile îi inundară ochii și se rostogoliră pe obraji.

-Sunt siguri? întrebă el, neîndrăznind să creadă. Susie încuviință.

-Cât se poate de siguri. Voi fi monitorizată îndeaproape, dar avem o șansă, Mack, o șansă adevărată de a ne bucura de viitorul pe care îl dorim.

Mack o trase înapoi în brațe, lăsând lacrimile să-i curgă nestăvilite în timp ce se sprijinea cu bărbia pe umărul ei.

-Eu am deja viitorul pe care mi-l doresc, murmură. E chiar aici în brațele mele, Susie. Tu ești tot ce îmi voi dori vreodată.

Ea era trecutul lui, prezentul și acum, slavă Domnului, viitorul lui. Pentru totdeauna părea să nu mai aibă dată de expirare.

-Știi cât de mult te iubesc? șopti Susie.

-Nu mai mult decât te iubesc eu, răspunse el, sărutând-o.

Toate gândurile legate de cină și de apusul petrecut pe verandă dispărură. Tot ce conta era chiar acolo.